

ДАРОТ НА ПРОРОШТВОТО

НАСЛЕДСТВОТО НА ЕЛЕНА Г. ВАЈТ

БИБЛИСКА ДОКТРИНА
октомври, ноември, декември 2026

ДАРОТ НА ПРОРОШТВОТО НАСЛЕДСТВОТО НА ЕЛЕНА Г. ВАЈТ

Автор: Клинтон Волен

Број 4/2026

Поуки од Библијата - издание за возрасни

Поуки од Библијата - изданието за возрасни го подготвува
Одделението за црковна служба при Генералната конференција
на адвентистите на седмиот ден.

Поуките се подготвени под надзор на проширениот одбор за
саботношколска поука чиито членови се консултативни
уредници. Печатената библиска поука е придонес на одворот и
затоа не мора секогаш да се бара дозвола од писателот.

Издава:

АИК „Знаци на времето“

Одделение за саботна школа

Превод и техничка подготовка:

Мелита Томовска

Одговара:

Илија Киров

За издавачот:

Михајло Гурев

За интерна употреба

СОДРЖИНА:

1. Создателот зборува	7
2. Повикување на пророк	14
3. Старозаветните пророци	21
4. Новозаветните пророци	28
5. Откровение и вдохновение	35
6. Пророчките списи	42
7. Слушнете го сега ова!	49
8. Толкување на пророчките списи	56
9. Проверка на пророците	63
10. Авторитетот и важноста на пророкот.....	70
11. Пророчкото дејствување во пресудни моменти.....	77
12. Пророчки откровенија за последното време.....	84
13. Благослови од пророчката реч	91

Додаток

Утрински стихови – октомври.....	98
Утрински стихови – ноември.....	99
Утрински стихови – декември	100
Секојдневно читање на Библијата.....	102
Текстови за вечерно богослужение	103
Табели за почеток на саботата во Македонија.....	104

ДАРОТ НА ПРОРОШТВОТО

Невронаучниците почнаа да ја сфаќаат чудесната способност на човечките бебиња за усвојување на јазикот. На 6 месеци бебето може да ги разбере гласовите од кои се составени англиските зборови или зборовите на кој било од повеќето од 7.000 говорни јазици во светот. Ако се зборува на друг јазик, бебето може да го усвои и тој јазик. Во текот на овој период се отвора таинствена врата во умот, овозможувајќи му на доенчето да разликува околу четириесетина гласови кои се главно дел од неговиот мајчин јазик од околу 800 други звуци што може да ги забележи при раѓањето.

Меѓутоа, постои една забелешка – на бебињата треба да им се зборува. Тоа би можеле да го наречеме гласовни вежби за новороденчиња.

Зошто Бог би не создал со оваа извонредна способност да препознаваме говор и да усвојуваме јазик ако никогаш немал намера да ни се обрати? Прашањето е, секако, реторичко, бидејќи Библијата објавува: „Бог, Кој во старо време, откако многупати и на многу начини им зборуваше на нашите предци преку пророците, во последниве денови ни зборува преку Синот, Кого Го постави за наследник над сè, преку Кого ги создаде и вековите“ (Евреите 1,1,2).

Кога гревот го разорил заедништвото на Адам и Ева со Бога, Тој не се откажал од нив, ниту ги оставил самите себе да се уништат. Дошол да ги побара и двајцата, повикувајќи го Адам: „Каде си?“ (1. Мојсеева 3,9). Потоа го изговорил пророштвото за раѓањето на Оној што ќе го спаси светот од гревот (1. Мојсеева 3,15). Така, уште од самиот почеток, токму тука, по Падот во Едем, пророштвото го возвишувало Исуса и на грешниците им укажувало на Него – нивната единствена надеж.

Ова тримесечје ќе го проучуваме дарот на пророштвото, Божјата генијална иновација за соопштување на Неговата волја и пат на грешните човечки суштества, кои повеќе не можат да разговараат со Него лице в лице. Овој посебен дар на Светиот Дух посебно е истакнат во главите: 1. Коринќаните 12, 1. Коринќаните 14, Ефесјаните 4 и Римјаните 12. Светиот Дух е Големиот Дарител на овој и на сите други духовни дарови, „распре-

делувајќи секому поодделно, како што сака“ (1. Коринќаните 12,11). Со текот на времето, вдахновените гласници ги пренесувале божествените пораки за да го поправат и обноват нашиот однос со Бога, исто како што направил Бог во Едем по Падот во грев.

Ќе дознаеме како Бог ги повикува пророците и како можеме да ја провериме нивната автентичност. Ќе ги согледаме сличностите и разликите меѓу старозаветните и новозаветните пророци, и ќе стекнеме практично разбирање за улогата што откровението и вдахновението ја имале во нивниот живот. Додека некои пророци зборувале, некои пишувале, а некои го правеле и едното и другото. Ќе ги проучиме овие и други начини на божественото обраќање на луѓето, нивното значење и благословите што произлегуваат од послушноста кон пораките што ги пренесувале овие пророци.

Бог го користи дарот на пророштвото имајќи предвид пет клучни цели: 1. Да се открие Себеси, Неговата вистина и Неговата волја на паднатото човештво. 2. Да обезбеди увиди и совети во врска со важните настани и случувања. 3. Да го опреми Христовото тело – црквата – за мисија. 4. Да им обезбеди духовно охрабрување на Своите следбеници. 5. Да ги освести грешниците и да ги повика на покајание. Освен тоа, „духот на пророштвото“ е еден од двете препознатливи обележја на Божјата црква на остатокот на последното време (Откровение 12,17; Откровение 19,10).

Бог е толку посветен на целта безбедно да ги врати изгубените дома, што го обезбедил дарот на пророштвото и за последните денови (Јоил 2,28-31). Адвентистите на седмиот ден веруваат – со многу добра причина – дека пророчкиот дар на современ начин се манифестирал во службата на Елена Г. Вајт, една од соосновачите на црквата.

Затоа, паралелно со нашето проучување на дарот на пророштвото во Светото писмо, секој петок ќе ги истражуваме околностите и целите на повикот на Елена Г. Вајт во пророчка служба. Нам, како црква, ни е даден овој прекрасен дар. Како можеме да го употребиме на најдобар можен начин?

Да, уште од детството па натаму, ние сме „програмирани“ да ни се зборува. Колку е важно тогаш да слушаме што ни кажуваат Божјите пророци!

Овој наш водич за истражување на Библијата до изработил ирройоведничкиот тим за наследството на Елена Г. Вајт во Силвер Сиринџ, Мериленд. Со ирејисјавување на иророчката служба и сјисиие на Елена Г. Вајт низ целиот свет, оваа организација ја поддржува мисијата на Црквата на адвентистите на седмиот ден во издигнувањето на Исуса Христа и Неговата Реч.

1. Лекција
Од 26 септември до 2 октомври 2026

СОЗДАТЕЛОТ ЗБОРУВА

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 1. Мојсеева 1,27-28; 1. Мојсеева 3,1-8; Лука 15,11-32; 1. Мојсеева 3,14-24; 2. Мојсеева 19,16-22; Јован 10,27-30.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Бог, Кој во старо време, откако многупати и на многу начини им зборуваше на нашите предци преку пророците, во последниве денови ни зборува преку Синот, Кого Го постави за наследник над сè, преку Кого ги создаде и вековите“ (Евреите 1,1.2).

Дигиталната технологија ни овозможува на многумина од нас да се видиме со пријателите и роднините кои се далеку. Тоа е убаво. Па сепак, колку е подобро да се сретнеме лично! Нешто посебно се случува кога се собираме, кога разменуваме прегратки и разговараеме лице в лице.

Оваа седмица ќе се потсетиме дека човечките суштества се создадени за непосреден однос со својот Творец. Меѓутоа, гревот одамна ја прекинал таа тесна врска. За да ја обнови комуникацијата со своите сакани созданија, Бог обезбедил начини за да ни проговори. Најпрепознатлив облик на божествена комуникација со човештвото е преку внимателно избрани гласноговорници, познати како пророци, кои ни ги откриваат Неговите пораки. Овие пророци често ги имаат своите списи во Библијата, но не секогаш.

Божјиот конечен план е да го обнови Неговиот лик во нас, ликот што гревот го уништил. Ова е суштината на планот на спасението – обновување, обновување кое ќе биде целосно завршено кога Бог ќе создаде „ново небо и нова земја, на кои ќе се всели правда“ (2. Петрово 3,13).

Во меѓувреме, Бог сè уште ни зборува и сè уште ги користи своите пророци за да го прави тоа.

КОМУНИКАЦИЈАТА ВО ЕДЕМ

Првата и втората глава од 1. Мојсеева го содржат извештајот за создавањето. Бог создал прекрасен свет и во него ги сместил Адам и Ева, крунското дело на создавањето. Луѓето се разликувале од секое друго суштество на земјата, бидејќи биле создадени „според образот Божји“ (1. Мојсеева 1,27), што било кажано само за нив, а не, на пример, за птиците или за другите животни. Како такви, тие требало да живеат изобилен живот во сета своја полнота, да ја доживеат љубовта во сите нејзини облици и да одат во заедница со самиот Бог.

Исто така, во текстот 1. Мојсеева 2,18-23, читаме дека Бог ја создал Ева за Адам, бидејќи, како што рекол: „Не е добро за човекот да биде сам“ (1. Мојсеева 2,18). Според тоа, уште од самиот почеток луѓето биле создадени како социјални битија. Социолозите денес учат дека меѓучовечките односи обезбедуваат бројни придобивки за нашата физичка и ментална благосостојба, додека осаменоста убива.

Не е ни чудо што Адам, по создавањето на Ева, воскликнал: „Еве тоа е коска од моите коски, и плот од мојата плот. Нека и биде името жена, зашто е земена од мажот“ (1. Мојсеева 2,23). Семејната структура, составена од еден маж и една жена, здружени во брачна заедница, е првата општествена институција што Бог ја обезбедил за луѓето за да можат да доживеат целокупен однос и заедништво. Затоа, не е ни чудо што една од главните цели на сатаната отсекогаш била да ја уништи основната динамика на првобитното семејство.

Прочитајте ги следните текстови: 1. Мојсеева 1,27.28; 1. Мојсеева 2,15-17; и 1. Мојсеева 3,9. Каква комуникација постоела меѓу Бога и луѓето во Едемската градина?

Адам и Ева уживале во непосреден разговор со Бога, лице в лице. Како интелегентни суштества, тие можеле да се состануваат со Него и да ги слушаат Неговите упатства. Како чувари на прекрасната Божја градина, тие напредувале во знаењето и во вештините додека се грижеле за живата флора и фауна. Исто така, тие поминувале посебно време со Бога секој ден „во времето на дневниот ветрец“ (1. Мојсеева 3,8). Особено саботниот ден, клучниот дел од Божјиот создателски чин, требало да претставува време посебно посветено за комуникација меѓу Бога и Неговите деца (1. Мојсеева 2,2.3; 2. Мојсеева 20,8-11). Во тој ден, нашите прародители на посебен начин ја доживувале Божјата љубов и грижа за нив.

Тешко ни е на нас денес, илјадници години оддалечени од Едем, да замислиме како било пред гревот. Сепак, како природниот свет, дури и сега, нè упатува на Божјите првобитни дела на создавањето?

КРИЕЊЕ ОД БОГА

Бидејќи Бог е љубов (1. Јованово 4,8), Тој никогаш не би создал човечки „роботи“. Љубовта ја прифаќа слободата на избор. За да бидат во состојба да сакаат, Адам и Ева морале да бидат создадени со слободна волја, бидејќи, во спротивно, не би можеле да пружаат љубов, вистинска љубов.

Затоа, Адам и Ева имале слобода да го послушаат или да не го послушаат својот Творец. Реалноста на таа слобода на избор се огледува во заповедта да не се јаде од дрвото за познавање на доброто и на злото (видете 1. Мојсеева 2,15-17). Зошто би било потребно да бидат предупредени да не јадат од него, освен ако немале слобода да го сторат тоа?

„Нашите прародители, иако создадени невини и свети, не биле лишени од можноста да згрешат. Бог им дал слободна волја и ги создал како суштества способни да ја ценат мудроста и благонаклоноста на неговиот карактер и правичноста на неговите барања и наполно слободно да одлучуваат дали ќе му бидат послушни или не. Имале среќа да разговараат со Бога и со светите ангели,... Без слобода на избор, неговата послушност не би била доброволна, туку присилна“ (Елена Г. Вајт, *Паширијарси и Пророци*, стр. 48, 49 оригинал).

Зошто Адам и Ева се обиделе да се скријат од својот Творец откако Му станале непослушни? Видете 1. Мојсеева 3,1-8 (споредете Еремија 23,24 и Евреите 4,13).

Третата глава од Книгата 1. Мојсеева прикажува страшна сцена – падот на Адам и Ева. По епскиот разговор меѓу змијата (сатаната) и Ева, нашите прародители биле искушани да јадат од „дрвото за познавање на доброто и на злото“, што им било забрането. Сатаната ја употребил моќта на зборовите, емоциите и заведувањето за да ја убеди Ева, која, пак, го убедила Адама, да постапи спротивно на Божјата заповед. Ева забележала дека плодот на тоа дрво е „добар за јадење“, дека е „убав на изглед“, и дека самото дрво „е пожелно поради тоа што дава знаење“ (1. Мојсеева 3,6). Ветувањето на сатаната кое гласело „ќе станете како богови и ќе знаете што е добро, а што зло“ (1. Мојсеева 3,5) звучело неодоливо.

Во реалноста, говорот на сатаната бил преполн со грешки. Тој ги скрил од нив последиците од непослушноста. Кога покажале непослушност кон Бога, веднаш „им се отворија очите на обајцата“ и виделе дека се „голи“. Божјата „облека“ од светлина (Псалм 104,1.2), која го одразува божествениот „лик“, исчезнала. Тие повеќе не била покриени со она што Бог го обезбедил за нив. Не е ни чудо што Адам и Ева се скриле од својот Творец (како да е воопшто можно некој да се скрие од Бога). Тие се обиделе да се скријат, бидејќи гревот нè тера да се чувствуваме виновни, а водени од нашата вина, ние сакаме да избегае од Божјото присуство.

Какво е вашето лично искуство кога е во прашање срамот и обидот да се скриете од Бога откако сте згрешиле?

БОГ ГО БАРА ЧОВЕКОТ

Во стиховите 1. Мојсеева 3,9.10 можеме да видиме дека Бог презел иницијатива да ги побара Своите паднати деца. Прашањето „Каде си?“ било реторичко, бидејќи Бог знаел што направиле Адам и Ева и каде се наоѓаат. Сепак, гревот ја прекинал нормалната комуникација што постоела меѓу Него и првата човечка двојка. Затоа, Божјата непосредна грижа била да ја обнови комуникацијата со Своите деца, да се состане со нив и да им пружи надеж во нивниот очај. Всушност, еврејскиот глагол *qara*’, „повика“ во стихот 1. Мојсеева 3,9, често се користи за да се опише повик за воспоставување комуникација со Неговиот народ.

Прочитајте го текстот Лука 15,11-32. На кој начин оваа парабола го одразува она што е опишано во текстот 1. Мојсеева 3,9.10?

Божјата потрага по Адам и Ева ја открива Неговата безрезервна љубов кон Неговите деца. Бог никогаш не се откажува од нас (видете Лука 15). Тој вложува огромен труд за повторно да се поврзе со нас, дури и кога ние се криеме. Пред Исусовото распнување, кога Петар трипати се откажал од Него, Тој „се заврти и го погледна“ (Лука 22,61). Дури и без зборови, Тој му „проговорил“ на Петар и се обидел да допре до својот заблуден пријател.

Обрнете внимание како во текстот 1. Мојсеева 3,11-13 гревот одеднаш го променил односот меѓу Адам и Ева. Наместо да го признаат својот личен грев, тие почнале да ги обвинуваат другите. Адам ја обвинил Ева, а индиректно и Бога, бидејќи Тој му ја дал. „Жената, која ми ја даде Ти, таа ми даде плод од дрвото, и јас јадев“, рекол тој (1. Мојсеева 3,12). Од друга страна, Ева ја обвинила змијата за својата непослушност. „Змијата ме измами, и јас јадев“ (1. Мојсеева 3,13) бил нејзиниот изговор. Ниту еден од нив, барем кога првпат биле соочени со својот грев, не сакал да ја признае сопствената вина. Колку малку во тој поглед се променило за шест илјади години.

Факт е дека гревот влијае на сите луѓе. Апостол Павле добро ја опишува нашата состојба во текстот Римјаните 7,15-24, каде што детално ја опишува својата болка затоа што, и покрај тоа што сака да го прави она што е исправно, се наоѓа себеси како го прави токму спротивното: „Не го разбираам тоа што го правам; бидејќи не го правам она што сакам, туку она што го мразам, тоа го правам“ (Римјаните 7,15).

Кој не може да се препознае во тоа?

Она што Павле го кажува е многу длабоко. Сите ние сме скршени луѓе кои продолжуваат да го прават она што знаат дека не треба. Кој не ја искусил реалноста на сето тоа?

Нашата единствена надеж, вели Павле, е избавување „преку Исуса Христа, нашиот Господ“ (Римјаните 7,25). Затоа Бог и понатаму нè бара за да нè доведе кај Исуса, единствениот кој може да нè обликува според Неговиот лик и да нè спаси од пустошот предизвикан од гревот.

ИСФРЛЕНИ ОД ГРАДИНАТА

Една од најразорните последици од гревот на Адам и Ева била одвојувањето од Бога. Тие биле исфрлени од Градината и повеќе не можеле да зборуваат со Бога лице в лице. За таа тешка човечка состојба, пророкот Исаија запишал незаборавни зборови: „Но беззаконијата ваши ве разделија од вашиот Бог, и гревовите ваши прават да го сокрива лицето Свое од вас, за да не слуша“ (Исаија 59,2).

Адам и Ева, всушност, и понатаму биле Божји деца. Меѓутоа, последиците од гревот не можеле да се избегнат и тие морале да го напуштат Едем. По нивната непослушност, веќе ништо не било исто.

Гревот го променил човештвото на многу начини (видете 1. Мојсеева 3,14-24). Но, како конкретно гревот ја променил нашата комуникација со Бога? (Видете исто така: 2. Мојсеева 19,16-22.)

Гревот целосно го променил човечкиот живот на начини што не можеме ни да ги замислиме, бидејќи сè што знаеме е свет на грев. Поради гревот, земјата станала „проклета“ и почнала да раѓа „трње и бодлики“. Луѓето доживеале што значи болка, и морале со „пот“ да си обезбедат себеси храна, само за на крајот да умрат и да се вратат во земјата. Но, смртта останува најмоќниот од сите потсетници за гревот. А исто така, поради гревот, ние сме ја изгубиле можноста да комуницираме со Бога лице в лице.

Меѓутоа, на Адам и Ева им било ветено решение кое ќе ја поништи штетата предизвикана од гревот. Иако повеќе не можеле непосредно да го видат Бога ниту да разговараат со Него, нашите прародители го напуштиле Едем со надеж за сегашноста и иднината. Бог ја презел иницијативата и им го објаснил својот план на спасение.

Она што го нарекуваме „прво евангелско ветување“, во стихот 1. Мојсеева 3,15, било исполнето со надеж за нив (и за нас) и покрај тоа што се случило. Ветувањето за идниот Откупител требало да донесе сегашно непријателство против гревот и надеж во идно спасение на човештвото. Всушност, тоа што Бог обезбедил облека за Адам и Ева пред да ја напуштат Градината, претставувало симболичен чин кој укажувал на нивното идно избавување. Преку идната смрт и воскресение на Исус, требало да се обнови заедништвото со Бога (Јован 14,1-3).

Односно, токму овде во Едем, веднаш по падот во грев, на човештвото му била дадена надеж и ветување дека проблемот со гревот на крајот ќе биде решен. Штом се појавил гревот, се појавило и ветувањето за Спасител.

Што сте почувствувале во некоја пригода кога сте направиле нешто што не е добро? Вина? Срам? Презир кон себеси? Какви биле последиците? Како вашата вера во Бога и евангелското ветување ве спречиле целосно да се откажете од верата?

ЛУЃЕ КОИ ЗБОРУВААТ ВО БОЖЈО ИМЕ

Што откриваат следниве текстови за тоа како Бог им зборувал на луѓето по појавата на гревот? (Прочитајте: Евреите 1,1,2; Римјаните 1,19. 20; 4. Мојсеева 12,6; 2. Тимотеј 3,16.17; Јован 14,7-9; Јован 10,27-30.)

И покрај гревот, Бог пронашол повеќе начини да комуницира со паднатите човечки суштества. Еден од начините на кои Бог се открива себеси е преку делата на создавањето. Природата е моќно откровение на Неговите чудесни дела. Научниците се восхитени од чудата на вселената и од сложеноста дури и на „наједноставните“ облици на живот. Меѓутоа, природата ги покажува и последиците од Падот, а смртта на секое живо суштество е најсилниот пример за тој факт.

Уште еден начин на кој Бог му зборува на човештвото е преку пророци – поединци кои Тој ги избрал да зборуваат во Негово име. На пример, Бог зборувал со Ное, Аврам, Мојсеј и Даниел, откривајќи ја Својата волја за Својот народ. Божјите пророчки пораки, во својата суштина, се потсетник дека Тој не ги заборавил Своите деца и дека сè уште е со нив. И иако списите на некои од пророците стигнале до нас преку Светото писмо, други никогаш не напишале ниту една библиска книга.

Сепак, многу од зборовите на пророците ни се пренесени преку Светото писмо (2. Тимотеј 3,16.17). Библијата е откровение на самиот Бог. Токму преку Неговите зборови дознаваме кој е Тој, ја согледуваме Неговата непроменлива љубов и ги откриваме Неговите насоки во поглед на тоа како треба да живееме.

Освен тоа, токму преку Библијата стекнуваме разбирање за тоа кои сме, од каде доаѓаме и каде одиме. Тука ја наоѓаме Божјата цел за нашиот живот.

Но најефикасниот начин на кој Бог ни проговара е преку Исуса Христа, кој, се разбира, ни е откриен во Библијата. Исто како што Бог ги барал Адама и Ева во Едемската градина, така и Христос дошол „да го побара и да го спаси она што е загубено“ (Лука 19,10). „Кој Ме видел Мене, Го видел Отецот“, изјавил Исус (Јован 14,9). Преку својот живот, смрт и воскресение, Христос го исполнил ветувањето дадено на Адама и Ева во Едем. Тој дошол и умрел наместо нас, за ние да можеме да имаме вечен живот преку Него.

По Исусовото вознесение на небото, Светиот Дух продолжува да нè води во „сета вистина“ и да ни „ја најави иднината“ (Јован 16,13).

Колкава утеха наоѓате во фактот дека Исус, Неговата љубов, Неговиот карактер и Неговото жртвување на Себеси, ни откриваат каков е навистина Бог Отецот?

ЕЛЕНА Г. ВАЈТ

Божјата комуникација не е ограничена само на библиското време. Како што ќе видиме во наредните седмици, Бог постојано им зборува на луѓето, а Неговите зборови ќе се јавуваат на современи начини сè до Христовото враќање.

Елена Гулд Хармон Вајт и нејзината сестра близначка, Елизабет, се родени на 26 ноември 1827 година, во Горхам, државата Мејн. Тие биле најмалите од осумте деца на Јунис и Роберт Хармон. По неколку години, семејството се преселило во Портланд, во државата Мејн, каде што Роберт се надевал дека ќе ја прошири својата работа за изработка на шапки. На 9-годишна возраст, Елена претрпела повреда што ја погодила физички, емоционално и во друштвена смисла. Додека била во парк во близина на нејзиниот дом, една лута другарка од одделението фрлила камен кон неа што ја погодил во лицето, поради што останала во полусвесна состојба во текот на неколку седмици. Тој настан нагло го прекинал нејзиното формално образование и ѝ оставил доживотни здравствени последици. Повредата на лицето исто така ја направила Елена несигурна во врска со нејзиниот изглед, ограничувајќи ги нејзините социјални врски.

Токму во контекст на таа несигурност, младата Елена почнала да размислува за својата духовна судбина. Таа се плашела од Бога и се чувствувала недостојна за небото. Ваквите стравови уште повеќе се засилиле кога семејството Хармон го прифатило Милеровото учење за скорешното второ Исусово доаѓање. Дури и по нејзиното крштевање со нурнување во Методистичката црква во 1842 година, Елена не се чувствувала достојна за Божјата љубов. Верувала дека е ‘засекогаш изгубена’“ (*Life Sketches of Ellen G. White*, стр. 29; видете исто така: стр. 20-31).

Среде тие мачни мисли, младата Елена сонувала два сонa кои почнале да го менуваат нејзиното мислење за Бога. Но дури откако го запознала Леви Стокман, методистички проповедник, таа ја разбрала и ја почувствувала Божјата љубов и благодат. Тоа било како Бог да ѝ проговорил во нејзиниот очај. „Верата сега го освои моето срце“, напишала таа подоцна. „Осетив неискажлива љубов кон Бога и добив осведочување од Неговиот Дух дека гревовите ми се простени. Моите погледи за Отецот се променија. Сега на Него гледав како љубезен и нежен родител, наместо како строг тиранин кој им наметнува слепа послушност на луѓето. Моето срце се издигна кон Него со длабока и огнена љубов“ (*Life Sketches of Ellen G. White*, стр. 39). Во исто време, Елена Вајт го разбрала и учењето за „состојбата на мртвите“ и постепено ја прифатила идејата дека нема вечен пекол што гори. Нејзиното ново разбирање за Бога и Неговата љубов целосно го променило нејзиниот став. Како што ќе дознаваме од она што ќе го проучуваме секој петок во наредните седмици, Елена Вајт длабоко го засакала Исуса и му служела до крајот на својот живот.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absq/1>.

ПОВИКУВАЊЕ НА ПРОРОК

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 1. Мојсеева 15,6; Галатјаните 3,6-9; 1. Царевите 18,19-39; Исаија 53; Даниел 2,46-48; Марко 1,2-5; Матеј 11,1-6.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „И го чув гласот на Господ, Кој рече: ‘Кого да испратам и кој ќе отиде за нас?’ А јас реков: ‘Еве ме мене, испрати ме мене!’“ (Исаија 6,8).

Во библиско време пророците често играле клучна улога во историјата на Божјиот народ. Понекогаш тие биле во центарот на настаните, заземајќи моќна, ако не и клучна положба во животот на заедницата.

Меѓутоа, да се биде пророк било тежок позив. Нивниот живот честопати не бил лесен, туку исполнет со тага, отфрлање, неразбирање и фрустрација.

Божјите пророци честопати не го прифаќале лесно нивниот повик во пророчка служба. И тоа не е ни чудо. На многумина од нив силно им се спротивставувале оние од кои се очекувало со задоволство да ги прифатат нивните пораки. Божјите пророци биле игнорирани, исмејувани, тепани и фрлани во затвор. Некои други биле каменувани или прогонувани како диви ѕверови. Некои од нив умреле со маченичка смрт.

Денес, во генерација преплавена од насилство, алчност, неморал, експлоатација и секакви сатански влијанија, пророчкиот глас често се отфрла или едноставно се занемарува. Меѓутоа, ние сме повикани да го послушаеме гласот на Божјите пророци и самите да бидеме гласници на надежта што ни е предадена преку тие пророци.

Минатата седмица дознавме дека по Падот во Едем, Бог работел на тоа повторно да воспостави комуникација со луѓето. Оваа седмица ќе разгледаме некои од најзначајните моменти во историјата кога Бог ги повикувал пророците да го пренасочат Неговиот народ во согласност со Неговите пораки за овој паднат свет.

АВРАМ, БРАНИТЕЛ НА ЗАВЕТОТ

Од Битие до Откровение, Бог имал верен остаток кој го прифаќал повикот за послушност како одговор на Неговата благодат (видете Еремија 31,7.31-34). На пример, години по расејувањето од првобитниот Вавилон, Бог го избрал Аврам (подоцна Авраам) да биде пример за заветна вера, не само за неговото семејство, туку и за сите идни генерации. Иако опкружен со отпадништво и морална подвоеност, Аврам се покажал верен на Божјиот повик (видете: 1. Мојсеева 12,1-9).

Бог му ги соопштил на Аврама условите на заветот и му покажал како спасението на човештвото ќе се оствари преку Христовата жртва (1. Мојсеева 15,6-17). За да ја испита Аврамовата вера и да му ја долови идната жртва на Својот Син, Бог го повикал Аврам да го принесе својот син Исак како жртва (1. Мојсеева 22,1-17). Колку мачен испит за таткото на сите верни! Размислете за сите причини што Аврам можел да ги наведе за да се оглуши за Божјата изрична заповед, но тој сепак верно послушал. Меѓутоа, Бог ја спречил раката на Аврам да не го убие Исак и обезбедил овен за жртвата наместо него.

Не сите пророци биле повикани од Бога да предупредуваат за претстојната пропаст, но сите биле повикани да го враќаат народот кон верност на вистинската вера, а честопати и да предупредуваат против отпадништвото, против злоупотребата на сиромашните и беспомошните, и против кршењето на заветот и неговите одредби.

Меѓутоа, најважното нешто што се очекувало од пророците било да укажат на ветувањето за спасение што го наоѓаме во Месија. А во нашето постапостолско време, трајното сведоштво на библиските пророци и на Божјиот дух нè повикува да ги препознаеме и да ги предупредиме другите за претстојната криза што ќе го снајде светот. Сепак, главниот дел од тоа предупредување е добрата вест за искупувањето на верниот Исусов народ, оние кои ќе останат во заветен однос со Него (Откровение 12,17).

Прочитајте: 1. Мојсеева 15,6; Галатјаните 3,6-9 и Евреите 11,8. Што било тоа во животот и карактерот на Аврам што го препорачало за служба на Бога, иако, како човек, очигледно имал свои мани?

Постојат многу паралели меѓу времето на Аврам и нашето. Исто како што паганството и идолопоклонството биле широко распространети во времето на Аврам, така и денес многу од спротивставените светски идеологии имаат за цел да го отстранат или маргинализираат христијанството. Но наспроти поголемиот дел од преовладувачката култура, Божјиот народ денес е повикан верно да го одразува Божјиот лик во своите секојдневни меѓучовечки односи со луѓето, што го вклучува и нивниот повик да ги објавуваат трите ангелски пораки (Откровение 14,6-12).

Светото писмо вели: „И Му поверува Аврам на Господ, и тоа му се засмета за праведност“ (1. Мојсеева 15,6). Како ветувањето за евангелието моќно се открива во тој текст? Каква надеж за себе можете да извлечете од него?

ПОРАКАТА НА ИЛИЈА

Прочитајте го текстот: 1. Царевите 18,19-39. Што можеме да видиме од овој настан за тоа како функционира пророчката служба?

Повикот и начинот на кој зборувал Илија, ја одразувале неговата улога како Божји гласник. За да го запре отпадништвото на Израел, Бог го испратил Илија кај царот Ахав да најави повеќегодишна суша. Бог ја употребил оваа несреќа за да го одврати својот народ од идолопоклонството и да го доведе до послушност. Меѓутоа, царот и народот го обвиниле пророкот Илија за нивната неволја и ја барале неговата смрт.

На гората Кармил, Илија се соочил со пророците на Ваал и Астарота (Иштар). Божјиот гласник, исполнет со Духот, им упатил повик на идолопоклоничките Израелци да се откажат од своите лажни богови и да се вратат кај Господа. Израелците биле свесни дека со сопствените избори довеле до отпадништво кај народот, и сега биле подготвени повторно да го прифатат Илииниот Бог, кој се покажал како надмоќен во поглед на нивните лажни богови, кои всушност воопшто и не постоеле.

Непосредно пред второто Христово доаѓање, Бог ѝ заповеда на Својата црква повторно да ја објави пораката на Илија, луѓето да се одвратат од своите „идоли“ и да бидат подготвени да останат во големиот ден Господов. Бог сè уште комуницира со Својот народ преку Неговите канали што самиот ги избрал. Неговата Реч и дарот на пророштвото упатуваат совет, предупредување, укор и охрабрување.

„Будењето на вистинска побожност меѓу нас е најголемата и најитната од сите наши потреби. Наша прва задача е тоа да го бараме. Мора да се вложат сериозни напори за да се задобие Господовиот благослов, не затоа што Бог не е готов да ни го даде, туку затоа што ние не сме подготвени да го примиме“ (Ellen G. White, Selected Messages, кн. 1, стр. 121).

Прочитајте го текстот Малахија 4,5.6. Како пораката на Илија влијае врз домовите на оние што го следат Бога?

Вистинското будење започнува во срцето и во домот. Семејството е камен-темелник на црквата и неопходен градежен блок на заедницата. Будењето во домот шири небесна љубов кон црквата, заедницата и народот. Тоа е Божјата намера за христијанскиот дом. Будењето, исто така, го мотивира Божјиот народ за мисија.

Кои идоли, ако ги има, постојат во нашите домови, во нашето срце и во нашите цркви денес?

ИСАИЈА, ПРОРОК ЕВАНГЕЛИСТ

Исаија, еден од големите пророци на Стариот завет, добил повик за пророчка служба директно од Бога (видете Исаија 6,1-8). Восхитен од Божјата светост и величие, Исаија ја видел својата недостојност. Во тој момент, еден серафим долетал до него носејќи жив јаглен од небесниот жртвеник, со кој ги „очистил“ неговите гревови. Тогаш Бог го поставил прашањето: „Кого да испратам и кој ќе отиде за нас?“ А одговорот на Исаија треба да биде и наш: „Еве ме мене, испрати ме мене!“ (Исаија 6,8)

Повикот на Исаија дошол во клучен момент од израелската историја. И покрај неговите лични мани, задачата да го предупреди народот и неговите водачи била мошне важна. Пророштвата на Исаија се клучни библиски текстови, кои даваат длабок увид во Божјата природа, природата на човештвото и одвивањето на планот на спасението. Несомнено најмоќното пророштво, кое ја прикажува не само Исусовата смрт, туку и што направила таа смрт за овој свет, се наоѓа токму во Книгата на Исаија, во познатата 53 глава.

Прочитајте го текстот Исаија 53. Како ова неверојатно пророштво, напишано повеќе од половина милениум пред крстот, толку јасно ја предвидело Христовата смрт за нас? Што треба да нè поучи ова пророштво во врска со пророчкиот дар?

Пророштвата на Исаија ја најавиле улогата и мисијата на Месија (Исаија 53,3-5). Тие објасниле зошто Христос „како јагне Тој беше одведен на колење“ (Исаија 53,7) и како Неговата жртва на помирување го спасила Неговиот народ од нивните гревови. Заменскиот аспект на Христовата смрт е мошне јасно претставен, со што се открива темелот на помирувањето направено за целото човештво.

„Сите ние бевме заблудени како овци, секој си одеше по својот пат, - и Господ ги натовари врз Него гревовите на сите нас“ (Исаија 53,6). Тука е прикажана општата природа на гревот, а исто така и општата природа на Крстот и решението за гревот. Оваа глава, можеби подобро од која било друга во Стариот или во Новиот завет, го претставува планот на спасението на толку јасен и недвосмислен начин.

Сепак, пророчкиот позив на Исаија не бил лесен. Неговите страшни предвидувања за нивното уништување луѓето ги сметале за бесмислени, како што многумина и денес прават кога се предупредени за последиците од гревот (Римјаните 6,23). Пророчкиот глас на Исаија за неговото и нашето време е сосема јасен (видете: Исаија 2,4; Исаија 5,20). Токму одбивањето на народот да твори правда и да воведи реформи довело до уништување на Ерусалим. Истиот грев ќе го обележи уништувањето на злите жители на земјата кога Христос ќе се врати.

Вратете се на текстот Исаија 53 и забележете сè што прави Исус за нас, како што е опишано во тие стихови. Која голема надеж можете да ја извлечете за себе од она што пророкот ни го открил за тоа што направила Христовата смрт за нас?

ДАНИЕЛ, ВЕРНИОТ ПРОРОК

На повеќето христијани позната им е сторијата од 1. Глава на Книгата на пророк Даниел, за тоа како тој цврсто се држел до здравствените принципи на кои го учеле уште како дете. Даниел бил пример за верност (Даниел 1,8). Кога пред него биле изнесени дворските специјалитети, тој инсистирал да јаде само билна храна и да пие вода, наместо да се послужи со храната што му била понудена од царската трпеза (Даниел 1,12-16). Ова бил мал тест во однос на она што ќе се случи подоцна, како, на пример, она во 6. глава, кога неговата верност лесно можел да ја плати со живот.

Прочитајте ги следните текстови: Даниел 2,46-48; Даниел 4,18; Даниел 5,13.14; и Даниел 6,25-27. Што ни кажуваат овие стихови за тоа каков сведок бил Даниел за паганите од неговото опкружение?

Погледнете како тие пагани сведочеле за моќта на Даниеловиот Бог. Колку и да се единствени сите овие стории, тие откриваат еден клучен принцип: врз основа на нашиот живот, нашата верност и Божјата сила којашто дејствува во нас и преку нас, другите можат и треба да учат за небесниот Бог и да дознаат дека Тој е „Бог над боговите и Господар на царевите“.

Бидејќи темата за судот постојано се повторува во пророштвата на Даниел, која го достигнува својот врв за време на второто Христово доаѓање (Божјата конечна победа), значењето на името Даниел – „Бог е мој судија“ – е сосем соодветно. Неговите списи заслужуваат темелно проучување и посебно внимание, бидејќи тие и денес се релевантни. Пророштвата на Даниел служат како потсетник на тоа дека секогаш треба да бидеме будни и да ги држиме Божјите заповеди, дури и кога станува збор за „ситните работи“ во животот.

Исто така, како пророк, Даниел го предвидел подемот и падот на народите и последиците од нивната непослушност кон Бога. Преку своите пророчки виденија, Даниел го открил Божјиот план и конечната победа на Божјето царство (Даниел 7,13.14).

Да ја земеме, на пример, втората глава од книгата на Даниел, напишана половина милениум пред Христа. Даниел толку прецизно го прикажал подемот и падот на четирите големи светски царства, кои се протегаат дури до наше време (претставени со стапалата и прстите на статуата), што очигледно се однесува на народите од современа Европа, кои, како што јасно учи пророштвото, „ќе се обидат да се соединат преку мешани бракови меѓу себе, но нема да се слеат едно со друго, како што железото не се меша со глината“ (Даниел 2,43). Какво неверојатно пророштво за Европа, актуелно до ден-денес, според кое народите на тој континент, и покрај мешаните бракови и сите обиди за обединување, ќе останат одвоени, со посебни закони, обичаи и традиции. Со оглед на тоа што ни само неколку години пред падот на Советскиот Сојуз ниедна разузнавачка служба не го предвидела овој настан, сведоштвото на Даниел ни дава силни причини да им веруваме на Божјите пророци.

Сите царства опишани во 2. глава од книгата на Даниел се појавиле и исчезнале токму онака како што било проречено. Што ни кажува ова за довербата во пророштвото според кое Божјето вечно царство ќе дојде како следно (Даниел 2,44)?

ЈОВАН КРСТИТЕЛ, ОНОЈ ШТО ГО ПОДГОТВУВА НАРОДОТ

Прочитајте го текстот Марко 1,2-5. Која била целта на службата на Јован Крстителот?

Евангелието според Марко нè известува дека доаѓањето на Јован Крстителот претставува исполнување на пророштвото на Исаија (Исаија 40,3). Развојот на Јован од детството до зрела доба бил обележан со верност кон Бога. Откако го слушнал Јовановиот глас во пустината, сатаната се исплашил дека ќе ја изгуби својата власт врз човештвото (видете Елена Г. Вајт, *Койнежии на вековиџе*, стр. 224). Злобата на Јовановите слушатели била разоткривана на начин што го наведувал сатаната да се тресе и трепери. Неговите стеги над Израел биле загрозуени. Тој повеќе пати безуспешно се обидува да го одврати Јован од неговиот начин на живот, живот на целосна посветеност и доверба во Месија.

Прочитајте го текстот Матеј 11,1-6. Како Исус ја поддржал Јовановата вера додека тој се наоѓал во затвор?

Сатаната не бил во состојба да го наведе Исуса на грев, а особено го разбеснил поразот што го доживеал во пустината. А потоа ја променил тактиката, фрлајќи го Јован, Исусовиот роднина, во затвор. Иако сатаната не успеал да го намами на грев, затворањето на Јован го повредило Исуса. Тоа бил начин на сатаната да го скрши Јован и, во исто време, емотивно да го оптовари срцето на Спасителот. Но, Јован добил зборови на охрабрување од Исуса. И покрај тоа што се наоѓал во ужасни околности, и секако не разбирал зошто останал во затвор кога Исус бил толку моќен, Јован сепак останал верен до смрт.

Како пророците во старо време, и ние сме повикани да ја објавуваме пораката за покајание и вера, и за Христовата совршена праведност (Откровение 14,6–12). Како и во случајот со Јован Крстител, сатаната можеби ќе ја искористи неизвесноста за да нè натера да се посомневаме во Божјата мисија за нашиот живот. Но не мора да се обесхрабруваме ако го имаме на ум Божјото водство во нашиот живот, особено кога работите не одат добро за нас, како што се случи со Јован, кој бил затворен, а потоа убиен по налог на една злобна жена и еден нерешителен маж. Без оглед што ни прават луѓето, можеме да му се обратиме на Бога со вера и Тој ќе ни одговори. Тој ветил дека ќе ни даде сила да ја извршиме Неговата волја (Дела 1,8). Во нашиот постхристијански и нехристијански свет, неопходно е да бидеме верни Христови сведоци, какви и да се нашите околности.

Дали некогаш сте се нашле во положба, како Јован во затворот, кога едноставно не сте можеле да разберете зошто ви се случуваат толку лоши работи? Како, сепак, сте успеале да ја сочувате својата вера и доверба во Бога?

ПОВИКАНА ВО ПРОРОЧКА СЛУЖБА

Бог ги повикува луѓето во посебно време со посебни цели. Тие биле таму со пораки потребни за тоа време. Во овој контекст, адвентистите на седмиот ден веруваат дека Елена Г. Вајт била една од таквите личности, која покажувала дека поседува современ израз на пророчкиот дар, дејствувајќи во голема мера како неканонски пророк (повеќе за ова во следните лекции). Елена Хармон [Вајт] го примила својот прв повик во декември 1844 година, неколку седмици откако милеритските адвентисти го очекувале Исусовото враќање врз основа на стихот Даниел 8,14: „Две илјади и триста вечери и утрини; и тогаш светилиштето ќе се очисти“.

Иако Вилијам Милер никогаш не одредил точен датум, неговите следбеници на крајот, врз основа на библиското пресметување на Денот на помирувањето, почнале да го сметаат 22 октомври 1844 година за датум кога Христос ќе се врати на земјата. Ова верување довело до огромно исчекување меѓу илјадници и илјадници луѓе во Северна Америка и во други региони во светот. Тие наскоро ќе бидат обединети со својот Спасител на небото! И Милер бил исполнет со возбуда и ентузијазам додека се приближувало очекуваното Христово доаѓање.

Но Христос не се појавил и милеритските верници доживеале еден од најпоразните настани во историјата, Големото разочарување.

Ова бил контекстот во кој Бог ѝ ја дал на Елена Хармон [Вајт] нејзината прва визија. Неговата главна порака требало да ги охрабри и неа и разочараните верници дека Бог е сè уште со нив, и покрај нивното погрешно толкување. Визијата укажувала на патека што води од земјата до небесниот Ерусалим. На таа патека се наоѓале верниците адвентисти кои патуваале кон Светиот град. И „сè додека го држеа својот поглед прикован во Исуса, кој се наоѓаше веднаш пред нив, водејќи ги во градот, тие беа безбедни“ (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, кн. 2, стр. 31).

Таа визија била добра вест. Бог почнал да создава ново движење од таа збунетост предизвикана од разочарувањето. Исус сè уште бил со нив! Тој сепак, ќе се врати! Тој сè уште ги води по патот на спасението. Тие само треба да го држат својот поглед „прикован“ на Него. Тие имале многу причини да не се откажат од надежта, дури и среде толкав немир и разочарувања.

Така Елена Г. Хармон (Вајт), 17-годишна тинејџерка, била повикана во пророчка служба. Нејзиниот пат не бил лесен, особено на почетокот.

Иако нејзиниот дар постепено бил прифатен како вистински, Елена Г. Вајт се плашела од тоа да биде Божји гласник. Да се биде Божји пророк никогаш не било лесно ни престижно. Па, како тогаш Елена Вајт одлучила да се потчини на Божјиот повик?

Следната седмица подетално ќе го разгледаме посебното дело на старозаветните пророци и предизвиците со кои тие се соочувале, а од кои некои биле повторени во животот и службата на Елена Г. Вајт, како што ќе дознаеме следниот петок.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absg/2>.

3. Лекција 10 - 16 октомври 2026

СТАРОЗАВЕТНИТЕ ПРОРОЦИ

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Јаков 5,17-18; 1. Царевите 19,1-16; 1. Царевите 22,1-14; 2. Мојсеева 15,20; 2. Царевите 22,11-14; Еремија 14,1-15.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Утредента станаа рано и тргнаа кон Текојската пустина, и кога тргнаа, застапа Јосафат и рече: ‘Чујте ме, Јудејци и жители ерусалимски! Верувајте Му на Господ, вашиот Бог, и бидете цврсти; верувајте им на пророците Негови и ќе имате успех’“ (2. Летописи 20,20).

Глобалниот систем за позиционирање (GPS) им помага на патниците да знаат каде се наоѓаат, каде одат, а дури дава и предупредувања за опасности. И на духовните патници кои патуваат кон небото, исто така им е потребно водство сега и во иднина од небесниот „систем за позиционирање“. Еден од начините на кој Бог го правел тоа во минатото бил преку службата на старозаветните пророци. Преку нивните наративи, совети, пророштва, поезија и песни откриваме многу за десетите пророци кои им ги изнесувале Божјите пораки на луѓето.

Во лекцијата за оваа седмица, ги истражуваме старозаветните описи на пророците, описи што ни помагаат да го разбереме дарот на пророштвото онака како што го покажале некои од тие Божји слуги.

Како што ќе видиме, тие биле луѓе како нас, во смисла дека биле слаби човечки суштества подложни на страв, гнев и обесхрабрување. Нивниот живот не им бил лесен, туку исполнет со предизвици и тешкотии, како што е случај со сите нас.

Според тоа, што можеме да научиме посматрајќи ги неколкумината од овие посебно повикани Божји слуги?

ЧОВЕЧКАТА ПРИРОДА НА ПРОРОЦИТЕ

Како што видовме минатата седмица, Господ го употребил пророкот Илија за да изврши огромно дело во Израел, и покрај жестокото противење. Тоа што Господ го постигнал преку него било неверојатно. Па сепак... што?

Размислете за тоа како Јаков го прикажува пророкот Илија во стиховите Јаков 5,17.18. Што мислел кога рекол дека Илија „беше смртен човек како и ние“?

Илија постигнал чудесен успех на гората Кармил (1. Царевите 18). Бог дејствувал преку него на моќен начин, и се случило едно од најспектакуларните чуда опишани во старозаветната историја – според зборот на Илија, оган буквално паднал од небото (1. Царевите 18,38)! Би помислиле дека овој Божји човек би бил исклучително среќен по нешто такво.

Прочитајте го текстот 1. Царевите 19,1-16. Што ни кажува ова за емоционалната состојба на Божјиот пророк?

„Доста е веќе, Господи, прибири ја душата моја, бидејќи јас не сум подобар од предците свои“ (1. Царевите 19,4). Ова звучи како зборови на човек кој страда од некаков облик на депресија. Зошто? Секако, она што се случило на гората Кармил не било лесно да се спроведе во дело, но тука се случува нешто друго.

Можеби клучот би можел да се најде во неговите зборови: „Пламнав од ревност за Господ, Бог Саваот, зашто Израеловите синови го оставија Твојот завет, ги разурнаа Твоите жртвеници и со меч ги убија Твоите пророци; само јас останав, но и мојата душа сакаат да ја земат“ (1. Царевите 19,10). Ова звучи како тој да жали поради она што го сметал за свои неуспеси во службата. Отпадништвото останало, и покрај сите негови напори, како самиот тој да можел да ја запре плимата. Што и да се случило на крајот, можеме да ја видиме човечката страна и слабост на овој Божји човек. Со други зборови, Илија бил „човек смртен како и ние“.

Зошто понекогаш е лесно да се има чувство на „неуспех“ во својот живот или во некои од вашите настојувања? На кои библиски ветувања можете да се повикате за да ви помогнат да го надминете обесхрабрувањето?

ПРЕПОЗНАВАЊЕ НА ВИСТИНСКИТЕ ПРОРОЦИ

Постојат докази во врска со лажни пророци во раната историја на Израел (5. Мојсеева 18,20). Значи, Бог не го оставил својот народ без упатства за тоа кои се Неговите вистински пророци.

Како приматели на Божјото откровение и вдохновение, вистинските пророци ги пренесувале Божјите пораки верно, точно и чесно, дури и ако тоа често ги правело непопуларни кај луѓето што биле на власт.

Прочитајте го текстот 1. Царевите 22,1-14. Што ни кажува тој за тоа како постапуваат вистинските пророци?

Кога имате цар кој за пророкот вели: „Јас не го сакам него, зашто не пророкува за мене добро, туку само зло“ (1. Царевите 22,8), тоа многу кажува за тој цар, но уште повеќе за самиот пророк. Во најмала рака, тој е човек кој не се плаши да ја каже вистината, дури ни на самиот цар – што, најблага речено, не е баш начин да се задобие царската наклоност.

Михеј стоел сам против 400 лажни пророци кога ја објавувал вистината што му била откриена. Соочен со притисок да ги измени негативните пораки од Господа за да ги смири злостниот цар Ахав и неговата сопруга Језавела (1. Царевите 22,13.14), Михеј сепак ја изнесувал Божјата вистина, без оглед на тоа како таа би можела да биде прифатена.

Прочитајте го текстот 1. Самоилова 9,3-14. Што ни кажуваат овие стихови за тоа како другите гледале на верните Божји пророци?

Во Библијата постојат бројни примери кои покажуваат каков бил начинот на живот на пророците. Во еден случај, Саул бил испратен од својот татко, Кис, да ги бара своите изгубени магариња. Слугата што патувал со Саул му препорачал да не се откажува од потрагата бидејќи во тој град живеел „еден Божји човек. Тој е многу почитуван човек“ (1. Самоилова 9,6). Описот на пророкот Самоил, даден овде, покажува кои особини се очекувале од Божјите пророци. Во Светото писмо вистинските пророци се препознаваат како „Божји луѓе“, избрани и за тоа да го одразуваат Неговиот карактер. Меѓутоа, фактот дека некои меѓу „Божјите луѓе“ истовремено се и пророци, не ги прави луѓе без мана.

За кого, дури и меѓу најценетите „Божји луѓе“, знаете дека е без мана?

УЛОГИТЕ НА ПРОРОЦИТЕ

Прочитајте ги текстовите: 1. Самоилова 8,4-22 и 3. Мојсеева 8,10-13. Каква била улогата на пророците кога станува збор за односот кон царевите и свештениците?

Пророците комуницирале со царевите и во пријатни и во непријатни ситуации. Кога Израелците барале цар (1. Самоилова 8,4-22), тие рекле: „Постави ни цар, кој ќе ни суди, како што е кај другите народи“ (1. Самоилова 8,5). Колку тажен, но моќен пример за опасноста со која се соочувал Божјиот народ во секое време – желба да бидат како оние во нивното опкружување. Во овој случај, тие немале поим што ќе донесе нивното барање, иако однапред биле предупредени (1. Самоилова 8,11-18) од Бога преку Неговиот пророк. Врз основа на нивните желби и покрај предупредувањето што им го дал, Самоил наскоро го помазал првиот израелски цар, кој е познат во библиската историја како цар Саул.

Старозаветните книги 1. и 2. Царевите и 1. и 2. Летописи известуваат за природата и квалитетот на владеењето на царевите на Израел и Јуда. Светата историја покажува дека царевите коишто правеле зло во Божјите очи биле далеку побројни од оние што правеле добро. Една од главните улоги на пророците била да им помогнат на злите цареви да се вратат кон послушност на Божјиот закон. Како резултат на тоа, овие пророци се соочувале со закани, а некои дури биле повредувани и убивани од оние цареви што го воделе народот далеку од Бога (1. Царевите 18,4–19; 2. Летописи 24,20–22).

Пророците комуницирале и со свештениците. Мојсеј, Божјиот пророк, ги помазал Арон и неговите синови како први свештеници на Израел (3. Мојсеева 8,10-13). Имало моменти кога на свештениците им биле упатувани зборови на укор од Бога преку пророците (Осија 6,9; Малахија 2,1-3). Еден впечатлив пример е случајот со свештеникот Илија, кога целото негово домаќинство се соочило со последиците од нивните нечесни постапки (1. Самоилова 2,27-36). Ова биле некои од многу силните укори против широко распространетата расипаност меѓу луѓето на кои им биле доверени посебни привилегии.

Пророците биле учители на народот (2. Летописи 34). Тие им пренесувале пораки од Бога на свештениците, царевите и на народот (Еремија 5,31; Езекиел 22,26). Пророците им зборувале и на околните народи, објаснувајќи го Божјиот план за нив, тема којашто повеќе пати се повторува меѓу пораките на старозаветните пророци (Исаија 60,1–3; Исаија 62,1.2). Од пророците се очекувало не само верно да ги пренесуваат пораките што им ги давал Бог, туку понекогаш од нив се барало и да ги запишуваат и да ги зачуваат (2. Летописи 13,22). Сепак, колку и да биле обични луѓе (со сите слабости што одат со тоа), тие биле мажи и жени посветени на молитвата, на Словото и на службата на Бога и Неговиот народ (Еремија 42,4; 2. Царевите 22,15–17).

ЖЕНИ ПРОРОЦИ

Прочитајте ги следните текстови: 2. Мојсеева 15,20; Судии 4,4; 2. Царевите 22,14; и Неемија 6,14. Што друго нè учат овие текстови за улогата на пророците?

Во Светото писмо има изобилство докази дека Бог повикувал и жени да бидат пророци. (Видете ја употребата на еврејскиот збор *nevi'ah* [2. Мојсеева 15,20] и на грчкиот збор *prophētes* [Лука 2,36].) Во стихот Михеј 6,4, Мирјам е наведена заедно со Мојсеј и Арон како една од оние кои биле испратени кај народот. Мирјам е претставена како пророчица која пеела победничка песна кога Израелците го преминале Црвеното Море (2. Мојсеева 15,20.21). Сепак, оваа пророчица, како и нејзините машки колеги, не била без мани, а тоа го открива нејзиниот срамен став кон Мојсеј и неговата сопруга, за што заслужено била казнета (видете 4. Мојсеева 12,1-10).

Можеме да го видиме дејствувањето и на друга пророчица во сторијата за Девора, која служела како судија во Израел (Судии 4,1-4).

Постојат јасни докази дека Девора (Судии 4,4) примила откровение од Бога (Судии 4,4-9.14-22). Нејзината победничка песна (Судии 5,2-31), всушност, претставува признание за Божјото дејствување и имала длабоко теолошко значење за народот во тој период од историјата.

Прочитајте го текстот 2. Царевите 22,11-14. Зошто луѓето на царот Јосија отишле кај Олда? Што ни кажува ова за важната улога што таа ја имала меѓу народот?

Најважните луѓе во советот на царот Јосија се консултирале со Хулда (или Олда), „пророчицата“ (2. Царевите 22,14; 2. Летописи 34,22), откако ги прочитале зборовите од „Книгата на Законот“ (2. Царевите 22,8) (за која се смета дека тоа била 5. Мојсеева) пред царот, кој како одговор на тоа ја раскинал својата облека (2. Царевите 22,11). Ова очигледно било многу сериозно прашање и царот го сфатил како такво, па неговите луѓе отишле право кај Хулда. Таа добила порака од Бога во врска со претстојниот суд над Јуда. Реформите на Јосија биле резултат на пророчките пораки на Хулда и го спречиле Божјиот суд врз Неговиот народ.

Мажите и жените пророци, иако повикани од Бога, биле исто така грешници на кои им била потребна благодатта. Каква надеж можете да извлечете од нивните стории?

ЛАЖНИ ПРОРОЦИ

Што и да прави Бог, сатаната има свој фалсификат. Ова важи и за пророците. Затоа Израел се соочувал и со вистински и со лажни пророци. Од најголема важност било да се знае разликата.

Прочитајте го текстот Еремија 14,1-15. Што се случувало овде, и како Господ гледал на оние што говореле лаги, претставувајќи се дека „пророкуваат“ во Негово име?

Во 14. глава од Книгата на Еремија, читаме дека Бог му дал на Еремија порака за суд против Јуда, суд што ќе дојде во вид на меч (војна), глад и чума. Лажните пророци од тоа време противречеле на пораката на Еремија. Еремија ги опишува во мошне јасна светлина: „И ми рече Господ: ‘Пророците пророкуваат лага во Мое име, Јас не сум ги пратил и не сум им дал заповеди, ниту сум им зборувал; тие ви проповедаат лажни виденија и баења, суета и измислици од своето срце’“ (Еремија 14,14).

Лажните пророци се морално изопачени бидејќи изворот на нивните пророчки тврдења често се лажни „богови“ на кои им се поклонуваат (Еремија 23,13.14). Бог предупредува: „Јас не сум ги пратил и не сум им дал заповеди, ниту сум им зборувал“ (Еремија 14,14). Тие „пророкуваат... измислици од своето срце“ (Еремија 23,26). На Езекиел му било наложено да пророкува против „пророците... што пророкуваат од свое срце“ (Езекиел 13,2).

Лажните пророци честопати ги следеле популарните сфаќања. Ова било случај во 1. Царевите 22, кога група од 400 „пророци“ се собрала по наредба на царот Ахав (1. Царевите 22,6). Тие едногласно го советувале царот да тргне во поход против Рамот-Галад. Ахав се консултирал со Јосафат, царот на Јуда, откако слушнал пророчки совет од лажните пророци на Аштартата. Јосафат го поттикнувал Ахав да го праша и пророкот Михеј за тоа дали да оди во таа битка или не. „Гласникот, кој беше отишол да го повика Михеј, му рече: ‘Еве, зборовите на пророците едногласно му претскажуваат добро на царот; и твојот збор нека биде согласен со зборот на секој од нив; искажи и ти добро’“ (1. Царевите 22,13).

Истиот притисок што бил извршен врз Михеј да изговори лага веројатно го доживеале и лажните пророци на Аштартата, но Михеј не го следел тоа популарно сфаќање. Наместо тоа, тој чекал Бог да му наложи што да каже (1. Царевите 22,14).

Без разлика дали сте пророк или не, секогаш е лесно да се следи она што е популарно. Но, со оглед на тоа колку може да биде расипана културата, зошто тоа никогаш не е добра идеја?

НЕСОВРШЕНА, НО СПРЕМНА

Како што видовме, животот на старозаветните пророци јасно покажува дека никогаш не било лесно да се биде Божји гласник. Елена Г. Вајт минувала низ истите грижи како и библиските пророци. Како што дознавме минатиот петок, кога го примила Божјиот повик, таа била млада, срамежлива и со лошо здравје. Иако втората визија го потврдила нејзиниот повик, Елена Хармон (Вајт) и понатаму била загрижена и исплашена поради Божјиот повик, за што подоцна напишала:

„Околу една седмица по ова, Господ ми даде уште една визија и ми ги покажа искушенијата низ кои ќе мора да поминам; дека ќе мора да одам и да им кажувам на другите што ми откри Тој; дека ќе најдам на големо противење и ќе претрпам големо духовно страдање...“

„Оваа визија многу ме вознемири. Моето здравје беше многу лошо, а имав само седумнаесет години... Сесрдно се молев тој товар да биде ставен врз некој друг. Но, целата светлина што можев да ја примам беше: ‘Објави им го на другите она што ти го открив’. Не можев да се помирам со помислата да излезам во светот. По природа имав многу мала самодоверба... Со копнеж гледав кон гробот. Смртта ми изгледаше попосакувана од одговорноста што требаше да ја носам“ (*Spiritual Gifts*, кн. 2, стр. 35, 36).

Дали забележавте дека Елена Хармон (Вајт) повеќе сакала да умре отколку да го прифати својот повик? Дури по многу молитви и охрабрување од други верници, таа се согласила и го посветила остатокот од својот живот на тоа да го следи „Неговиот повик“ (*Spiritual Gifts*, кн. 2, стр. 38).

Таа ќе стане највлијателниот глас во – па дури и надвор од – идната Адвентистичка црква на седмиот ден. Сепак, Елена Хармон (Вајт) била обично човечко суштество, и имала свои лични недостатоци и физички искушенија, семејни предизвици и несогласувања со другите. Но токму од овие нејзини човечки слабости извлекуваме голема лекција: Бог избира несовршени луѓе кои се спремни да Му служат.

Под водство на Светиот Дух, пророчката служба на Елена Г. Вајт ги охрабрувала верниците и ги поврзувала со библиските вистини. До 1860 година таа одиграла водечка улога во развојот на новата деноминација на адвентистите на седмиот ден и во нејзината мисија да му ги објавува на светот пораките на тројцата ангели. Под Божјо водство, верниците на таа деноминација која се развивала ја организирале Адвентистичката црква на седмиот ден во 1863 година. Во подоцнежните децении, пророчкиот глас на Елена Г. Вајт имал длабоко влијание врз основањето на адвентистичкиот здравствен и образовен систем во светски рамки. Меѓутоа, најважниот придонес на нејзината служба се нејзините списи, со вкупно околу 100.000 страници текст. Вдахновените списи на Елена Г. Вајт и денес зборуваат низ целиот свет.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absg/3>.

НОВОЗАВЕТНИТЕ ПРОРОЦИ

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Матеј 16,13-16; Ефесјаните 2,20; Откровение 22,6; Лука 2,36-38; Дела 21,9; Ефесјаните 6,10-18.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Постојат разни дарби, но Духот е еден и ист; има разни служби, но Господ е еден и ист; и разни дејства постојат, но Бог е еден и ист, Кој извршува сè во сите“ (1. Коринќаните 12,4-6).

Додека таткото возел, синот ги посматрал автомобилите што минувале крај нив, обидувајќи се да ги забележи оние што биле исти како на неговиот татко. Потоа таткото покажал кон еден од автомобилите и извикал: „Сине, овој е ист како мојот прв автомобил!“ Кога се вратиле дома, таткото го извадил упатството за својот прв автомобил, заедно со упатството за оној што го возел во тој момент. Тој внимателно му ги посочил на својот син карактеристиките на двата автомобили, нагласувајќи што е слично, а што било променето. Меѓутоа, кога ги споредил двата мотора, сè било идентично. Многу работи се промениле, но не и моторот.

Бог зборувал преку пророци во Стариот и Новиот завет, но континуитетот и совршената хармонија меѓу нивните пораки постои само затоа што Светиот Дух – Изворот или „Моторот“ на божественото вдахновение – останал истиот. Светиот Дух секогаш ги оспособува вистинските пророци преку дарот на пророштвото. Тој, исто така, го става Христа во средиштето на сите пророчки пораки, како што јасно кажува Посланието до Евреите (Евреите 1,1-3).

Оваа седмица ќе го проучуваме дарот на пророштвото во Новиот завет, разгледувајќи што правеле пророците, кои луѓе дејствувале како пророци, кои се пророците во споредба со апостолите, како и опасностите од лажните пророци.

ИСУС КАКО ПРОРОК

Мојсеј претскажал: „Господ, твојот Бог, ќе ти дигне пророк од браќата твои, како мене, – Него слушајте Го“ (5. Мојсеева 18,15). Кој бил тој пророк за кого зборува Мојсеј? Самото Свето писмо го разјаснува тоа – тоа укажува лично на Исус Христос. „Мојсеј им беше рекол на татковците: „Господ Бог ваш од браќата ваши ќе ви издигне Пророк како мене; Него послушајте го за сè што ќе ви рече!““ (Дела 3,22; видете и Јован 6,14).

Која е Исусовата пророчка улога? Како било одговорено на тоа прашање во времето на Исус? (Матеј 16,13-16; Марко 8,27-29; Лука 9,18-20).

Исус, како Христос, е Месија, Оној на кого упатувале сите старозаветни пророци. Во Новиот завет, Исус е јасно откриен како исполнување на сите месијански пророштва. Во текстот Лука 24,13-35, Тој лично се претставува Себеси како Оној на кого упатуваат сите месијански пророштва.

Всушност, како што гледаме во текстот Јован 1,1-5, ни едно човечко суштество и ни еден пророк кој е само човек не се вклопува во описот на Словото дадено таму. Јасно е откриено дека тоа Слово е Создателот, бидејќи „сè стана преку Него и без Него ништо не стана, од она што постана“ (Јован 1,3). Односно, Тој го создал сето она што е создадено, како на пример и целокупниот космос, за кој сега некои научници, онолку колку што човекот во оваа ограничена состојба може да создае, проценуваат дека е широк 93 милијарди светлосни години.

Во секоја изјава „и Бог рече“ во 1. Мојсеева 1, го слушаме Исуса како зборува. Оној што рекол: „Нека биде светлина“ (1. Мојсеева 1,3), исто така е единствената „светлина на луѓето“ (Јован 1,4), и преку планот на спасението (Јован 1,4,5), Тој ја растерува темнината со која е обвиткана земјата како со мртвечки покров.

Божјите пророчки зборови се веродостојни и потврдени. Кога се почитуваат, тие се „светило што свети на темно место, додека денот осамне и Деницата засвети во вашите срца“ (2. Петрово 1,19). Пророчството ќе продолжи да носи светлина во нашиот грешен свет сè додека Исус, ѕвездата „Деница“ и Изворот на таа пророчка светлина, не го воспостави Своео вечно царство.

Дотогаш, Христос, преку својот живот, смрт и воскресение, ни нуди вечен живот. Единственото прашање е дали ние ќе го прифатиме или не. **Задржете се во мислите на фактот дека Исус, Творецот (Јован 1,1-3), е исто така Оној кој умре на крстот за вашите гревови. Што нè учи оваа неверојатна вистина за стварноста на Божјата љубов кон нас?**

АПОСТОЛИТЕ И ПРОРОЦИТЕ

Новиот завет ги споменува делата на пророците и апостолите. Апостолите биле Божји „гласници“ или „пратеници“, како што е дефинирано со грчкиот збор *apostolos*. Во сите Евангелија, зборот „апостол“ се однесува на 12-те ученици. Остатокот од Новиот завет ја поддржува оваа идеја и вклучува и други поединци кои не биле меѓу првите Христови ученици.

Во своите посланија, Павле себеси се нарекува апостол 12 пати. Во Римјаните 1,1,2, тој го поврзува својот апостолски повик и содржината на неговото проповедање со пораката на старозаветните пророци. Павле се претставува себеси како апостол на незнабошците (Римјаните 11,13), кој бил поставен „по Божја волја“ (1. Коринќаните 1,1).

За разлика од свештениците кои следеле семејна лоза, пренесувајќи го својот повик од татко на син, пророците и апостолите Бог ги поставувал според својата волја. Кога апостолството на Павле било доведено во прашање, тој го бранел својот повик (1. Коринќаните 9,1,2). Тој кажал и запишал дека неговото апостолство е надоградување врз Христовото дело, кој е Темел на црквата (Ефесјаните 2,20). Според тоа, како приматели на Божјото откровение, апостолите го поседувале истото ниво на вдахновение како и пророците (Ефесјаните 3,1-5).

Во текстот 2. Петрово 3,1,2, Петар ги споменува пророците како оние кои зборувале однапред во минатото и чии зборови биле важни, но сега, во Новиот завет, и апостолите се претставени како такви кои го имаат истиот авторитет. Во овие стихови, се прави алузијата на старозаветното и новозаветното време. И иако може да се стекне впечаток дека пророците биле Божји гласници во старозаветното време, а апостолите во новозаветното, сепак исто така имало и луѓе кои пророкувале или покажувале пророчки дар, но кои не биле апостоли. Дарот на пророштвото во новозаветно време не бил ограничен само на апостолите. И не сите пророци биле апостоли (Дела 15,32).

Според Ефесјаните 2,20 и Ефесјаните 3,5, како делото на пророкот е поврзано со Христа и црквата?

Како што дознаваме читајќи ги списите на апостолите во Новиот завет, Исус бил средиштето на сè што тие напишале. На еден или друг начин, Неговиот живот, смрт, воскресение, првосвештеничка служба и враќање биле нивниот главен фокус.

Единствениот официјален запис за она што го кажувале апостолите и пророците за Исуса, за Неговиот живот и дела, е Библијата. Што ни кажува ова за причините зошто Библијата мора да биде конечен авторитет кога станува збор за тоа што веруваме во врска со Исуса и Неговата смрт за нас?

УЛОГИТЕ НА НОВОЗАВЕТНИТЕ ПРОРОЦИ

Што ни кажуваат следните текстови за улогата на новозаветните пророци: 1. Коринќаните 14,3; Ефесјаните 4,11-13; и Откровение 22,6?

Стиховите што ги наведовме, колку и да се корисни, не претставуваат сеопфатен преглед на она што го правеле новозаветните пророци. Сепак, голем дел од она што го правеле претставува одраз на она што го правеле и старозаветните пророци, со што се обезбедува континуитетот на пророчкиот дар.

Во 1. Коринќаните 12,10, пророштвото се споменува меѓу другите духовни дарови. Во метафората за телото Христово (1. Коринќаните 12,27.28), пророците се споменуваат по апостолите, кои исто така примале откровенија од Бога. Според стихот 1. Коринќаните 14,3: „Кој, пак, пророкува, тој им зборува на луѓето за надградување, охрабрување и утешување.“

Во Ефесјаните 4,11-13 се наведува сличен збир на духовни дарови како во 1. Коринќаните 12. Пророците се спомнуваат меѓу апостолите, евангелистите, пасторите и учителите (Ефесјаните 4,11). Нивната улога била „за усовршување на светиите во делото на служењето, за изградување на Христовото тело, додека сите не го достигнеме единството на верата и познанието на Синот Божји, до состојба на совршен човек, до мера на возраста на Христовата полнота“ (Ефесјаните 4,12.13). Како што се гледа овде и на други места, Исус е главниот фокус на нивната порака.

Книгата Дела апостолски зборува за двајца пророци, Јуда и Сила (а ниту еден од нив не напишал некоја библиска книга), кои „со многу зборови ги утешиле браќата и ги поткрепија“ (Дела 15,32). Иако навистина пророците повремено мора да упатат зборови на предупредување, а понекогаш дури и строги предупредувања, тие исто така – во зависност од околностите – упатуваат зборови на охрабрување, особено во тешки времиња – зборови кои несомнено многу ги ценеле оние на кои им биле потребни да ги слушнат и да ја примат надежта и ветувањето што ги содржеле тие зборови.

Делото на охрабрување се споменува исто така и во контекст на пророкувањето (1. Коринќаните 14,31). Во времиња на неволји и прогонства, дарот на пророштвото бил извор на надеж и охрабрување.

Во стихот Откровение 22,6, Исус е претставен како „Господ. Бог на светите пророци“ и Оној чиишто „зборови се верни и вистинити“. Секако, и сето она што доаѓа од Божјите слуги, кога зборуваат во Божјо име, исто така ќе биде „верно и вистинито“. Во свет каде што има толку малку на што можеме да веруваме, можеме слободно да се потпремеме на она што го кажуваат Господовите пророци, особено во Неговата Реч, која е наш конечен и врховен авторитет.

ЖЕНИ ПРОРОЦИ И МЛАДИ ПАСТОРСКИ СОРАБОТНИЦИ

Прочитајте ги текстовите Лука 2,36-38 и Дела 21,9. Што ни кажуваат тие за жените пророци?

Во старозаветно време, Бог ги повикувал и мажите и жените да бидат Негови гласници. Постојат јасни докази за жени пророци и во новозаветно време. Ана била првата што била наречена „пророчица“ во Новиот завет. Таа била некој што, во својата служба со полно работно време, „Му служеше на Бога со пост и молитва, дење и ноќе... и почна да Го слави Господ и им прикажуваше за Него“ (Лука 2,37.38).

Во стихот Дела 21,9 се вели дека Филип имал „четири ќерки девици, кои пророкуваа“. Некои од новозаветните историчари, како што е Евзебиј, пронашле подоцнежни текстови во кои се споменува каде веројатно живееле и каде биле погребани. Во секој случај, она што го гледаме е дека станува збор за жени, најверојатно млади жени, кои имале пророчки дар. Не знаеме точно за што пророкувале, ниту каков бил обемот на нивната служба. Сепак, знаеме едно нешто за овие млади жени со пророчки дар – ниту еден од нивните пророчки зборови не влегол во канонот, Библијата. Тоа значи дека тие, како и многу други, биле вистински Божји пророци чиешто зборови, списи или што било друго не се вклучени во канонот на библиските книги.

Освен жените пророци, и младите пастори тесно соработувале со апостолите. Апостолите им биле ментори на помладите водачи во службата. На пример, Павле му се обратил на Тимотеј како „вистинското чедо по вера“ (1. Тимотеј 1,2; видете и 1. Тимотеј 4,12). Тој го учел Тимотеј за основите на пасторската служба. Во врска со неговиот повик, Павле изјавува: „Чедо Тимотеј, оваа заповед ти ја предавам според пророштвата кои прво тебе те посочија да се бориш како добар војник потпирајќи се на нив“ (1. Тимотеј 1,18).

Во Тит 1,4, Павле зборува за Тит како „вистинско чедо по заедничката вера“. Павле му дал задача на Тит да постави водачи за верниците во Крит, во една заедница полна со предизвици. Тој му дал духовен совет на младиот Тит за тоа како да пристапи кон оваа важна одговорност, завршувајќи со зборовите: „Ова зборувај го, советувај и избличувај со полна власт; никој да не те презира“ (Тит 2,15).

Млади, стари, мажи, жени – сите ние можеме да имаме улога во Божјото дело. Која е вашата улога и како можете да направите уште повеќе?

ЛАЖНИ ПРОРОЦИ ВО НОВИОТ ЗАВЕТ

Прочитајте ги стиховите Матеј 24,23,24. Што нè предупредил овде Исус? Зошто ова предупредување треба да го сфатиме толку сериозно?

Самиот Исус не можел да биде појасен: „Зашто ќе се појават лажни месији и лажни пророци, и ќе покажат големи знаци и чуда, за да ги прелажат, ако е можно, дури и избраните“ (Матеј 24,24).

Измамите, на кои Тој нè предупредува, мора да бидат доста убедливи ако навистина „големи знаци и чуда“ бидат дел од нив. Натприродните настани, сами по себе, не се доказ за Божјото дејствување, без разлика колку убедливо изгледаат. Ние имаме натприродни непријатели. Како што нè предупредува Павле, „нашата борба не е против крв и тело, туку против началствата, против властите, против световните управители на темнината од овој век, против поднебесните духови на злобата“ (Ефесјаните 6,12). А тие власти дејствуваат преку лажни пророци.

Впрочем, лажните пророци не се нешто ново. Новиот завет се осврнува на лажните пророци од старозаветното време (Лука 6,26). Новиот завет ги опишува лажните пророци како „волци грабливи“ кои „доаѓаат во овча кожа“ (Матеј 7,15), а ние ќе ги препознаеме „по нивните плодови“ (Матеј 7,16).

Нивната главна работа е измамата (Матеј 7,17-20). Исус лично изјавил дека „многу лажни пророци ќе се појават и ќе прелажат мнозина“ (Матеј 24,11), а „ако е можно, дури и избраните“ (Матеј 24,24; видете и Марко 13,22; 1. Јованово 4,1).

Според текстот Ефесјаните 6,10-18, како можеме да се заштитиме од каква било измама?

Да живееме со вера, да го облечеме „оклопот на праведноста“ и опашани со „вистината“, а покрај тоа, да му се предадеме на Светиот Дух во молитва и да бидеме втемелени на Неговото Слово – тоа се начините на кои можеме да се заштитиме од сето она што инаку, во духовна и теолошка смисла, би нè одвело на погрешен пат.

Што можете да преземете за подобро да се вооружите против сите измами што го преплавуваат нашиот свет?

ДРЖЕЉКИ ГО ИСУСА И НЕГОВОТО СЛОВО ВО ФОКУС

Како што видовме, Бог ги повикувал пророците во посебно време и им давал важни задачи. Нивната главна улога била да ги водат луѓето до спознание за Бога и лична заедница со Него преку верата. Ова била водечката ориентација и на Елена Г. Вајт. Нејзината служба имала две главни улоги – да ги води луѓето кон Исуса и да ги упатува кон Неговата Реч – Библијата.

Во текот на целиот живот Елена Г. Вајт негувала топла љубов кон Исуса и желба да им зборува на другите за Божјата љубов. Нејзината позната серија од пет книги, насловена како „Големата борба“, започнува и завршува со зборовите „Бог е љубов“. Во книгата Патот кон Христа, веројатно најпопуларна од сите нејзини дела, таа вели: „Нашето растење во милоста, нашата радост, нашата корисност, сето тоа зависи од нашето единство со Христа. Само тогаш ако секој ден и секој час сме во заедница со Него, единствено ако живееме во Него, ќе можеме да растеме во милоста. Тој не е само „зачетник“, туку и „извршител“ на нашата вера“ (Патот кон Христа, стр. 69 оригинал).

Во една прилика во 1890-тите, кога работела на книгата „Копнежот на вековите“, во својот дневник таа запишала: „Додека пишувам за Христовиот живот, длабоко сум трогната. Едноставно заборавам да дишам како што треба. Не можам да ја поднесам силата на чувствата што ме обземаат кога размислувам за она што Христос го претрпел на нашиот свет“ (Manuscript 70, 1897). Елена Г. Вајт сакала да зборува за Исуса.

Библијата била друг фокус на службата на Елена Вајт. Таа ги сметала своите списи за „помала светлина“ која луѓето треба да ги насочи кон „поголемата светлина“ – Библијата (Selected Messages, кн. 3, стр. 29). Секогаш ги охрабрувала луѓето да се свртуваат кон Светото писмо, каде што Бог го открива Својот карактер полн со љубов и Својот план на спасение. Како што рекла на почетокот од својата служба: „Ти го препорачувам, драг читателу, Божјото Слово како правило на твојата вера и пракса“ (Selected Messages, кн. 3, стр. 30).

Многу години подоцна таа напишала: „Господ сака да ја проучувате вашата Библија. Тој не дал никаква дополнителна светлина што би го зазела местото на Неговото Слово... Кога се јаде и вари, таа [Неговата Реч] е како крвоток на душата. Тогаш добрите дела ќе блеснат како светило што свети на темно место“ (Letter, 130, 1901).

Елена Г. Вајт, исто така, сметала дека сите што полагаат право на Христовата пророчка наметка мора „да ги учат луѓето на она што го зборувал и што го учел лично Тој. Во тоа е содржано и сè што рекол преку пророците и учителите на Стариот завет. Човечката наука е исклучена.“ (Копнежот на вековите, стр. 826 оригинал).

Елена Г. Вајт ги држела Исус и Светото писмо во фокусот на нејзиното христијанско искуство. Следниот петок ќе ги разгледаме нејзините погледи за откровението и вдахновението.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absq/4>.

ОТКРОВЕНИЕ И ВДАХНОВЕНИЕ

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Евреите 1,1-2; 2. Тимотеј 3,15-17; 2. Петрово 1,18-21; 2. Мојсеева 17,14; Откровение 1,19; Езекиел 4,1-8.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Откровение на Исус Христос, кое Му го даде Бог, за да им го покаже на слугите Свои она што треба да стане скоро. Тој го најави тоа испраќајќи го Својот ангел на слугата Свој Јован, Кој го посведочи словото Божјо и сведоштвото на Исус Христос, и сè што виде“ (Откровение 1,1.2).

Апостол Јован бил дел од потесниот круг на Дванаесеттемина апостоли (Лука 8,51; Матеј 17,1; Матеј 26,36.37). По Христовото вознесение, тој ја продолжил својата служба во Ерусалим. Меѓутоа, пред падот на Ерусалим (70 година од н. е.), тој се преселил во Ефес за да ги надгледува црквите во римската провинција Мала Азија. За време на прогонството на христијаните кога на власт бил римскиот император Домицијан, тој бил протеран на Патмос, остров во Егејското Море.

На Патмос, Јован добил посебни пророчки пораки не само за седумте цркви во Мала Азија, туку и за христијаните низ сите векови (Откровение 1,1-3.9-11). Синцирот на пренесување на пророчката порака, од која Јован бил дел, изгледал некако вака: од Бога Отецот, преку Исуса Христа, преку ангелите и преку апостол Јован, до читателите и слушателите. Ова е класичен пример за процесот на откровение-вдахновение, во кој Бог ги користи пророците за да им ги пренесе своите пораки на луѓето.

Лекцијата за оваа седмица конкретно го испитува сложениот процес на откровение-вдахновение, ставајќи посебен акцент на усните и пишаните облици на комуникација, како и на драматичните начини на кои божествената порака им била соопштувана на луѓето.

ОПШТО И ПОСЕБНО ОТКРОВЕНИЕ

Прочитајте Евреите 1, 1, 2. Зошто Бог е толку заинтересиран да разговара со нас? Што ни порачува Тој преку Исуса и пророците?

Што би имал да ни каже Творецот на вселената? Зошто Тој комуницира со нас? Затоа што ние сме паднати човечки суштества во еден грешен свет и се соочуваме со смрт, страдања и искушенија. Значи, Бог ни зборува затоа што сака да знаеме зошто сме тука, зошто има толку многу зло и зошто, и покрај сето тоа, можеме да имаме надеж во Неговата љубов кон нас.

Божјото *општо* откровение, како што се гледа во светот на природата, на луѓето чиј ум е просветлен од Бога може да им зборува за Неговата бесконечна моќ и грижлива љубов. Царот Давид извикува: „Небесата ја објавуваат Божјата слава, а за делата на рацете Негови известува сводот небесен“ (Псалм 19,1). Апостол Павле додава: „И навистина, она што е во Него невидливо, односно вечната Негова сила и Божественост, согледливи се уште од создавањето на светот, гледано според Неговите дела, па така тие немаат изговор“ (Римјаните 1,20).

Исто така, восхитувачки е да се размислува за Божјата обновувачка сила која се пројавува преку таинствените процеси на исцелување во нашиот свет. Всушност, „Божјата исцелителна сила ја проникнува целата природа. Ако дрвото е повредено, ако човечкото суштество е рането или скршило коска, природата веднаш почнува да ја зацелува повредата. Дури и пред да се појави потреба, исцелителните сили се во приправност; и штом е повреден дел од телото, сите сили се посветуваат на делото на обновување“ (Елена Г. Вајт, *Воспитување*, стр. 113 оригинал).

Но, колку и да е поучен светот на природата, тој не ни открива само за Божјата моќ и љубов, туку зборува и за присуството и природата на злото (видете: 1. Мојсеева 3,14-19; Матеј 13,24-30). Оваа двосмислена порака во овој денешен свет е толку наклонета кон страната на злото што може правилно да се разбере само во светлината на Божјото посебно откровение – кое се наоѓа и во Исуса Христа, отелотворениот Божји збор, и во Библијата, Божјиот пишан збор што сведочи за Него и нè води кон Него (Јован 5,39).

Библијата е вдахновен запис на Божјите пораки упатен до сите луѓе низ сите векови. Таа ни зборува за Создавањето на светот и за неговиот трагичен Пад, за Божјиот прекрасен план на спасение, за победата над гревот и смртта и за конечното обновување на планетата Земја. Колку и да се некои од библиските наративи концизни и одбрани, тие секогаш се веродостојни, бидејќи Бог ни зборува преку нив (видете: 2. Тимотеј 3,16; 2. Петрово 1,19-21).

Иако природата може на просветлениот од Бога ум да му укаже на реалноста на моќта и љубовта на Творецот, зошто сепак толку очајно ни е потребна пишаната Божја Реч? Што ни кажува Речта што природата, сама од себе, никогаш не може да ни каже?

ПРОЦЕСОТ НА ВДАХНОВЕНИЕ

Низ вековите до нас стигнале многу книги и други списи, а не само Библијата. Сепак, ние ја сметаме Библијата за Божја реч. Што е тоа што ја одвојува од другите списи?

Прочитајте 2. Тимотеј 3,15-17 и Јаков 1,17. Која важна порака треба да ја извлечеме од овие стихови?

Постојат одредени расправи кога станува збор за најдобриот превод на стихот 2. Тимотеј 3,16, но повеќето библиски преводи сепак овој пасус го толкуваат на сличен начин, нагласувајќи дека целата Библија има божествено потекло (2. Петрово 1,20.21).

Еден библиски коментатор објаснува дека „Павле тука веројатно го разгледува Светото писмо како целина и сака да каже дека целокупното Свето писмо е „полезно за поука, за казнување, поправање и поучување во праведност“, отколку дека само секој библиски пасус е корисен во тој поглед“ (G. W. Knight III, *The Pastoral Epistles: A Commentary on the Greek Text*; Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992; стр. 445).

Но, како да го разбереме процесот на вдихновение врз чија основа настанала Библијата? Пророчкото вдихновение би требало да го препознаеме како дело што Светиот Дух го врши во вистинските пророци за да можат да ги пренесат божествените пораки на сигурен и веродостоен начин. Ова дело не само го обезбедува процесот на примање на пораките, туку го обезбедува и јасното пренесување на пораките до оние за кои се наменети.

Божјите пораки стигнувале преку визији (виденија) и соншита (4. Мојсеева 12,6; Исаија 6,1.8). Бог исто така користел очевидци (1 Јованово 1,1-3), историски истражувања водени од Духот (Лука 1,1-3) и божествени впечатоци врз умот (2 Петрово 1,21). Без оглед на средствата што ги користел Светиот Дух, на пророците и библиските писатели им биле давани објективни, а не субјективни пораки за вистината што требало да се објави. Ова значи дека Божјите пораки не смееле да бидат неовластено менувани ниту на кој било начин извртени од страна на Неговите гласници, и покрај тоа што тие користеле сопствени зборови за да ги изразат.

Задачата да се пренесат пророчките пораки до публиката за која првобитно биле наменети, можела да се изврши усно (2. Петрово 1,19-21), во пишан облик (Јован 20,30.31) па дури и преку драматизација (Езекиел 4,1-8).

Иако остануваат многу прашања за тоа како Библијата била вдихновена или како дејствува вдихновението воопшто, зошто е толку важно да ѝ веруваме на Библијата како Божја вдихновена Реч, иако можеби не разбираме целосно како е напишана?

УСМЕНИ ПОРАКИ

Прочитајте 2. Петрово 1,18-21. Како можеме да бидеме сигурни дека усмените пораки што ги пренесувале Божјите пророци биле исто така вдахновени и веродостојни како и оние што биле запишани?

Бог зборувал со Адам и Ева пред Падот (1. Мојсеева 2,16.17) и потоа (1. Мојсеева 3,9-19). Во двата случаи, тие ги разбрале Неговите зборови совршено добро. Неговиот глас јасно се слушнал на Синај (2. Мојсеева 20,1-20) и при крштевањето и Исусовото преобразување (Матеј 3,17; Матеј 17,5). Ние можеме погрешно да го разбереме она што ни го кажуваат другите луѓе, но кога Бог му зборува на некого, тука сосем сигурно нема недоразбирање ниту измама.

Библијата потврдува дека „му зборуваше Бог на Мојсеј, па му рече: ‘Јас сум Господ’“ (2. Мојсеева 6,2). Многу библиски писатели, исто така, потврдиле дека го слушнале Божјиот глас кога тој им зборувал. Тоа бил случај, на пример, со Исаија (Исаија 8,1.11), со Еремија (Еремија 1,4.9.11) и со Езекиел (Езекиел 3,16; Езекиел 6,1). Секој обид да се негираат овие и слични тврдења би завршил со доведување во прашање на искреноста на пророците и веродостојноста на самата Библија.

Исто како што Бог им зборувал на пророците на разбирлив човечки јазик, така и пророците ѝ зборувале на својата публика. На пример, Ное бил вистински Божји пророк и верен „проповедник на праведноста“ (2. Петрово 2,5). Тој не напишал ниту еден исечок во Библијата, туку усмено им ја пренесувал Божјата порака на своите современици, и неговата порака не била помалку вдахновена од списите на канонските пророци.

Неколку други пророци, вклучувајќи ги Натан, Илија, Елисеј и Јован Крстителот, никогаш не напишале ниту еден отсек од Библијата, туку својата порака ја пренесувале усно.

А што е со самиот Исус Христос? Евангелскиот запис споменува дека, за време на неговата земна служба, Тој во една пригода „почна со прст да пишува во земјата“ (Јован 8,6). И тоа е сè. Немаме извештај дека Исус напишал нешто друго. Но, тој поучувал и проповедал усно „како Оној Кој има власт“ (Матеј 7,29). Некои од Неговите слушатели дури и признале дека „никогаш човек не говорел така како Овој Човек“ (Јован 7,40.46). Исус првенствено бил усмен пренесувач на Божјите пораки. Но, Неговите пораки не биле помалку авторитетни и обврзувачки бидејќи самиот Тој не напишал ниту една библиска книга.

Колку е фасцинантно тоа што Бог има и такви пророци кои немаат свои списи во Библијата. Зошто и овие неканонски пророци имаат авторитет?

ПИШАНИ ПОРАКИ

Некои познати говори имале длабоко влијание врз животот на луѓето, па дури го менувале и текот на историјата. Кога овие говори не би биле забележени, зборовите би избледиле или можеби би се искривиле со текот на времето. Затоа, пишувањето му дава трајност на изговорениот збор, а оваа трајност овозможува пораката да се пренесува низ времето.

Кратко откако Израелците го напуштиле Египет и ги поразиле Амаличаните, Бог му наложил на Мојсеј: „Запиши го тоа за спомен во книгата“ (2. Мојсеева 17,14). Почнувајќи од Мојсеј, кој ги напишал првите пет книги од Библијата и Псалм 90, Светиот Дух ги водел канонските пророци да ги состават списите што сега ги сочинуваат 66-те библиски книги.

Прочитајте ги следните текстови: 2. Мојсеева 17,14; Јован 20,30.31; 1. Коринќаните 10,11; и Откровение 1,19. Од кои причини, меѓу останатото, Бог бара од своите пророци да ги запишат пораките што им ги дал?

Различните книги од Библијата го одразуваат книжевниот стил и вештините на нивните писатели. Како што ќе видиме во лекцијата за следната седмица, личните нијанси и различните стилови на секој автор не одземаат ништо од значењето на нивната порака, бидејќи не постојат различни „степен“ на вдохновение. Некои делови од Библијата се очигледно порелевантни и поприменливи за нашиот животи и вера денес од другите делови. Но таа вистина не го прави еден дел од Библијата повдахновен од друг.

Понекогаш библиските писатели, сами или преку доверливи соработници, ги запишувале вдохновените пораки што најпрво ги изнесувале усно. Во Повторени закони (5. Мојсеева), Мојсеј ги запишал последните говори што им ги одржал на Израелците пред својата смрт. Четирите евангелија бележат многу од Исусовите проповеди и учења за време на Неговата земна служба.

Но, има случаи во кои пророците цитирале и невдахновени извори (Дела 17,28; 1. Коринќаните 15,33; Тит 1,12), па дури и зборови на сатаната (1. Мојсеева 3,1-5; Матеј 4,1-11).

Треба да земеме предвид дека пророците, исто како што ги запишувале чувствата и желбите на другите, исто така ги изразуваат и своите човечки реакции (видете Даниел 8,27; Откровение 22,8.9). Покрај тоа, Библијата опишува многу добри примери кои треба да се имитираат, но и многу лоши коишто треба да се избегнуваат (1. Коринќаните 10,1-11).

Додека ја читаме Библијата, треба да имаме на ум дека, иако не е напишана на совршен јазик, таа носи непогрешлива порака што ќе го издржи секој тест на времето.

ДРАМА, СИМБОЛИ, ПАРАБОЛИ

Библијата содржи богат избор на јазични слики и метафори. На пример, целокупниот старозаветен жртвен систем со олтарите на патријарсите, светиот шатор направен со водство на Мојсеј и храмот во Ерусалим биле сликовита претстава на Христовата помирителна жртва на крстот и Неговото небесно свештенство (Евреите 8,1-6).

Во пророштвата на Даниел, царствата и светските сили се претставени како различни делови од голем лик (Даниел 2,31-45), различни животни и рогови (Даниел 7 и 8) и како два цара (Даниел 11). Слични претстави се појавуваат и во книгата Откровение, како во случајот со двата свера од 13-тата глава.

Во своите учења Исус за себе говорел како, на пример, Леб на животот (Јован 6,35.41-58), Светлина на светот (Јован 8,12; Јован 9,5) и Вистинската Лоза (Јован 15,1-8). А преку параболата за сејачот (Матеј 13,1-9.18-23) и уште неколку други (Матеј 13,24-52, итн.), тој ја илустрирал природата и растот на своето царство.

Прочитајте го текстот Езекиел 4,1-8. Што мислите, зошто некои од своите пораки Бог не ги изговорил само усно, туку и драмски ги прикажал?

Живописната драматизација се појавува во текстот Езекиел 4,1-8, каде што Бог побарал од пророкот да направи минијатура од Ерусалим и да лежи, прво на левата страна 390 дена, претставувајќи го домот Израилев, а потоа на својата десна страна 40 дена, претставувајќи го домот Јудин. Уште едно визуелно искуство бил божествено договорениот брак на Осија со Гомер, проститутка, со што било претставено духовното неверство на Израел кон Бога (Осија 1,2-9).

Овие драматични искуства на Езекиел и на Осија денес изгледаат доста шокантни. Но, во тоа е и поентата – тие требало да бидат шокантни, не само за нас, туку и за светот од тоа време. Во време кога предупредувањата на пророците биле отворено отфрлани (видете 2. Летописи 36,15-21), последниот чин на божествената милост бил да ги предупреди луѓето за нивната вистинска состојба на еден драматичен начин, со цел да ги доведе до вистинско покајание. Таквиот драматичен приказ секако требало да им покаже колку сериозно мора да ги сфатат предупредувања што им ги упатува Бог.

Каква драмска претстава би можел некој да приреди денес за да не предупреди, на пример, дека сме Лаодикејци? (Видете Откровение 3,14-18.)

СТАВОВИТЕ НА ЕЛЕНА Г. ВАЈТ ЗА ОТКРОВЕНИЕТО И ВДАХНОВЕНИЕТО

Адвентистите на седмиот ден веруваат дека Елена Г. Вајт била божествено вдихновена. Нејзините списи, начинот на живот и служба ги исполнуваат критериумите за вистински пророк. Таа поседувала ист вид вдихновение како и библиските пророци, иако никогаш не сметала дека нејзините списи се исто што и Светото писмо. Напротив, Елена Г. Вајт секогаш ја издигнувала Библијата. Но, како таа самата ги разбираала Божјите пророчки откровенија што ѝ биле дадени и процесот на нејзиното сопствено вдихновение?

Прво, Елена Г. Вајт отсекогаш ја сметала Библијата за Божјо авторитативно и непогрешливо откровение. Библијата ја открива Божјата вистина и Неговиот план на спасение за паднатиот човечки род. Во тој процес, како што дознаваме, Тој користи пророци за да ги пренесе Своите пораки.

Второ, Елена Г. Вајт признавала дека процесот на вдихновение подразбира божествено-човечко заемно дејствување. Бог ги соопштувал Своите пораки, но потоа пророкот ги пренесувал божествените упатства користејќи сопствени зборови. Таа го изразила тоа на следниов начин: „Не се вдихновени зборовите од Библијата, туку луѓето. Вдихновението не дејствува врз зборовите на човекот и неговото изразување, туку на самиот човек, кој, под влијание на Светиот Дух, станува исполнет со мисли... Божествениот ум и волја се спојуваат со човечкиот ум и волја, така што она што го изговара човекот е всушност Божја реч“ (*Selected Messages*, кн. 1, стр. 21).

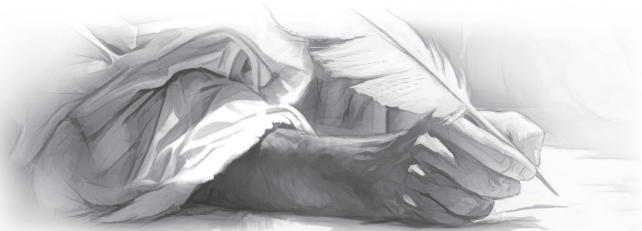
Што се однесува до визиите и пророчките соништа, Елена Г. Вајт ја разбираала „вдихновеноста на мислите“ како спој од божественото откровение и човечкото искуство. Таа напишала: „Библијата, со своите од Бога дадени вистини изразени на човечки јазик, претставува спој на божественото и човечкото“ (*Selected Messages*, кн. 1, стр. 25). Бог користел многу начини за да го оспособи умот на својот гласник да ја разбере Неговата порака. Тоа опфаќало и сликовити претстави, зборови и мисли што ги активирале и ангажирале сите сетила на пророкот. Искуството на Елена Г. Вајт било слично на искуството на библиските писатели.

Трето, Елена Г. Вајт спомнувала дека не сите нејзини човечки искуства и разговори биле вдихновени. „Постојат моменти кога мора да се зборува за обични работи“, забележала таа, „кога обичните мисли мора да го окупираат умот, обичните писма мора да се напишат и да се дадат информации што се пренесуваат од еден до друг работник. Таквите зборови, таквите информации не се дадени под некое посебно вдихновение на Божјиот Дух“ (*Selected Messages*, кн. 1, стр. 39). Важно е да се сфати оваа разлика кога читаме и зборуваме за нејзините списи и искуства, а особено за нејзината преписка и дневници.

Познавањето на ставовите на Елена Г. Вајт, кога станува збор за откровението и вдихновението, ни помага да ги избегнуваме крајностите и нејзините совети да ги читаме мудро и со разбирање.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absg/5>

ПРОРОЧКИТЕ СПИСИ

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Мојсеева 17,14; Исаија 13,1; Еремија 36,17-18; Римјаните 16,22; Лука 1,1-4; Јуда 14. 15; 2 Коринќаните 4,7.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „А сè што беше порано напишано, за наша поука беше напишано, та преку трпението и преку утехата од Писмата да имаме надеж“ (Римјаните 15,4).

Како би ви се допаднало да научите песна што самиот Бог ја компонирал? Во 5. Мојсеева 32, Мојсеј ги запишал зборовите на песна по Божје упатство (5. Мојсеева 31,19–22). Обично не мислиме на поезија кога станува збор за пророчки списи, но многу од псалмите се всушност вдахновени песни, иако Господ лично и директно не ги диктирал самите зборови.

Библијата опишува три главни начини на кои пророците ги пренесувале Божјите пораки: (1) усно; (2) преку списи; и (3) преку симболични дејства или драматизации. Оваа седмица ќе се сосредоточиме на списите во Светото писмо. Библијата го бележи Божјиот збор, изразен преку зборовите на Неговите гласници, што ги вклучува и проповедите и говорите на пророците.

Размислете за разновидноста на книжевните стилови и жанрови присутни во пророчките списи: наратив, историја, поезија, тажалки и писма, само да наброиме неколку. Избрани мажи и жени го изразуваа со човечки јазик она што Светиот Дух ги поттикнувал да го соопштат. Оваа седмица ќе ги разгледаме нивните списи, употребата на книжевни помошници (секретари, писари) и она што треба да го имаме на ум кога проучуваме сложени библиски пасуси.

ПОВИК ЗА ПИШУВАЊЕ

Најраниот метод што Бог го користел за да им пренесува пораки на луѓето бил директна вербална комуникација, преку јасно изговорени гласови, сонешта или преку ангели. Дури во времето на Мојсеј, Светото писмо го бележи првото божествено упатство во врска со овие искуства, кое налагало да се забележи во „книга“ она што Бог го кажал.

Кога за прв пат се споменува пишувањето во Библијата? Прочитајте го стихот 2. Мојсеева 17,14.

Во Стариот завет наоѓаме повеќе примери во кои Бог ги упатува своите гласници да ги зачуваат Неговите зборови за Неговиот народ. Како на Мојсеј, така и на Еремија му било кажано:

„Земји си книга и напиши ги во неа сите зборови, што ти ги кажав за Израел, за Јуда и за сите народи од оној ден, откако почнав да ти кажувам, од дните на Јошија па до денес“ (Еремија 36,2).

Исто така, му била дадена и причината зошто треба да ги запишува пророштвата: „Можеби домот Јудин ќе чуе за сите несреќи што мислам да му ги направам, па тие да се повратат секој од својот лош пат, и Јас да им ја простам неправдата нивна и гревовите нивни“ (Еремија 36,3). Овие пророштва биле дадени за да го водат народот кон спасение, а не за да ја задоволат љубопитноста во поглед на иднината.

Божјите гласници пишувале под најразлични околности. Мојсеј ги напишал првите пет книги од Библијата додека бил во пустината. Давид составил неколку од своите псалми додека бил прогонуван од Саул (видете Псалми 52; 54; 57; 59). Даниел ги запишувал своите визији додека служел најпрво на вавилонскиот, а подоцна на медо-персискиот двор. Наспроти ова, Павле ги напишал своите писма до Ефесјаните, Филипјаните, Колошаните и Филимон додека бил во затвор, а Јован го напишал Откровението додека бил во прогонство на Патмос. Очигледно е дека кога Божјите гласници добивале поттик да пишуваат, Светиот Дух ги оспособувал за тоа, без оглед на околностите во кои се наоѓале.

Интересно е што сите сочувани Исусови учења дошле до нас преку личности на кои Бог одлучил да им ги довери овие драгоцените вистини. Ова ни покажува колкава доверба имал Бог во тоа дека божествените пораки ќе бидат верно запишани и зачувани од страна на Неговите гласници.

Како би одговориле на некој што вели дека не можеме да ѝ веруваме на Библијата затоа што ги немаме оригиналните ракописи? Зошто тоа, всушност, е слаб аргумент?

КНИЖЕВНИ ЖАНРОВИ И СТИЛОВИ

Библијата содржи различни стилови на пишување што ги користеле Божјите вдохновени гласници. Некои потсетуваат на пишување дневник (видете 4. Мојсеева 33,1-49). Од друга страна, книгите на Даниел, Захарија и Јован содржат примери на апокалиптични списи, кои се одликуваат, меѓу другото, со изразена симболика, космички теми и описи на небесни суштества.

Прочитајте го стихот Исаија 13,1. Како Библијата ја насловува пораката што ја изнесувал Исаија?

Визиите што ги примале пророците понекогаш се нарекувани „пророчства“ – што значи дека тоа биле Божји соопштенија или откровенија (во некои верзии ова се преведува со зборот „бреме“). Поновите библски преводи покажуваат дека многу од нив биле напишани во поетски облик, при што честопати се користи паралелизам. Паралелизмот подразбира дека следните стихови го повторуваат она што било напишано во претходните, или се спротивни на нив. На пример, „Во оној ден ќе го сврти човек погледот свој кон својот Создател, очите негови ќе бидат управени кон Светецот Израелов“ (Исаија 17,7). Изразите „Создател“ и „Светец“ се паралелни еден со друг, а притоа секоја од овие слики го надополнува нашето знаење за онаа другата.

Пророците користеле и вообичаени литературни алатки како што се метафори – (симболи) и хиперболи (претерувања). За подобро да ги разбереме и примениме нивните пораки, важно е да го препознаеме стилот на пишување што го користеле.

Уште еден книжевен стил што често се среќава во Библијата е „заветниот судски спор“. На пример, во текстот Еремија 2,4-9, пророкот ја изнесува Божјата жалба против народот поради тоа што народот не ги исполнува своите заветни обврски. Служејќи се со сликата на судница, авторот го прикажува Бога како обвинител кој го образложува својот суд.

Светото писмо содржи и пророчки списи, историски извештаи, песни и параболи. На Еремија му било кажано да состави книга со сите негови пораки (Еремија 36,2), додека голем дел од новозаветните списи се состојат од писма упатени до поединци и заедници. Не се прави никаква разлика во поглед на авторитетот на еден стил на комуникација над друг. За Павловите писма се смета дека имаат иста тежина како и списите на старите пророци, бидејќи Павле дава јасни докази во своите посланија дека бил вдохнат од Светиот Дух (видете 1. Коринќаните 7,10.12.40).

Некои научници го нагласуваат човечкиот елемент во Светото писмо на сметка на божествениот. Зошто тоа е сигурен пат кон духовна пропаст?

КНИЖЕВНИ ПОМОШНИЦИ

Прочитајте ги стиховите Еремија 36,17.18 и Римјаните 16,22. Што ни кажуваат тие за фактот дека библиските писатели имале свои помошници – писари?

Се претпоставува дека Еремија можел и сам да ги запише своите пораки, но наместо тоа се потпрел на доверлив писар за верно да ги запише неговите пророштва и да им ги подели на водачите на нацијата. Еремија не е единствениот пример во Библијата кој покажува дека пророците ги користеле услугите на книжевни помошници за да ја пренесат божествената порака.

Во Новиот завет, иако Терциј вели дека тој го напишал „ова послание“ (Римјаните 16,22), од самиот почеток на Посланието до Римјаните е јасно дека тој само го запишувал она што Павле сакал да го каже. Терциј бил писар, или секретар – книжевен помошник кој ги запишувал зборовите на Павле во писмен облик.

Оваа практика не била невообичаена за Павле. Во заклучокот од своите писма до Колошаните и Солуѓаните, тој истакнува дека додал „своерачен поздрав од мене“ (Колошаните 4,18; 2. Солуѓаните 3,17), како потврда за автентичноста на целото писмо. Ова покажува дека тој се потпираше на некој друг да ги пишува писмата наместо него. Бидејќи овој факт можел да покрене сомнежи дали писмото за кое станува збор правилно ги претставува неговите ставови – или, уште полошо, дали воопшто потекнува од него – Павле додавал сопствена, со рака напишана белешка на крајот, за да нема сомневање околу автентичноста на неговото послание.

Разликите во книжевниот стил меѓу Павловите посланија многу коментатори ги припишуваат на неговата употреба на книжевни помошници. Истото мислење преовладува и во врска со двете Петрови посланија: „Иако е факт дека јазичниот стил на 2. Петрово се разликува од оној на неговото прво послание, ова може со право да се припише на фактот дека Петар веројатно... користел помош од писар при составувањето на посланието што го пишувал на грчки јазик. Ако Павле, кој бил добар познавач на грчкиот, користел помош од писар, како што очигледно правел, уште логично е тоа да се очекува и од Петар, чиј мајчин јазик бил арамејскиот, исто како што е логично и дека овие писари извршиле одредено влијание врз формулирањето на неговите посланија на грчки“ (The SDA Bible Commentary, кн. 5, стр. 186).

Според тоа, иако пророчките списи останувале верни на мислите на Божјите гласници и на значењето што тие им го придавале, нивниот речник и конструкцијата на речениците можеле да ги одразуваат различните книжевни способности на помошниците што ги вработувале тие гласници. Мислите биле вдихновени, а не нужно конкретни зборови што се користеле за да се изразат тие вдихновени мисли.

КНИЖЕВНИ ИЗВОРИ

„Проповедникот не само што беше мудар, туку и го учеше народот на мудрост. Тој сè испитуваше, изучуваше и остави многу мудри изреки. Проповедникот се трудеше да најде убави мисли и точно ги запиша зборовите на вистината“ (Проповедник 12,9.10).

Овој текст може да се сфати како потврда дека Соломон не бил автор на сите поговорки што ги напишал. Под божествено вдохновение, тој „испитуваше“ многу изреки, барајќи „убави мисли“. Често цитираниот опис на добродетелната жена во Мудри изреки 31 глава, всушност ѝ се припишува на мајката на инаку непознатиот цар Лемуил, а не на Соломон (Мудри изреки 31,1). Докажете, исто така, укажуваат на влијанието на египетската литература врз Мудрите изреки.

Слично на тоа, вдохновените историчари од Стариот завет ни кажуваат дека се потпирале на архиви и други историски записи за верно да ја раскажат сторијата за Божјиот народ.

Прочитајте ги следните стихови: 1. Царевите 11,41; Лука 1,1-4; и Јуда 1,14.15. Што ни кажуваат тие за фактот дека вдохновените писатели повремено користеле небиблски извори?

Ездра и Неемија се други примери на библиски писатели кои се потпирале на историски записи за да ги документираат своите извештаи. Ездра приложува преписи од писма и царски декрети во врска со Ерусалим и Персија (видете Езра 4–7), а Неемија ни зборува за родословите што ги пронашол и ги вклучил во својот наратив (видете Неемија 7,5-72).

Овој принцип се појавува и во Новиот завет. „Врз основа на искуството на Лука е јасно дека вдохновението не ги заобиколува природните способности на човечкиот ум, туку работи во согласност со нив. Овде станува збор за вдохновен писател кој бил воден од Светиот Дух внимателно да ги проучи достапните усни и писмени извори на сознанија за животот на Христос, а потоа собраните податоци да ги спои во поврзан наратив“ (The SDA Bible Commentary, том 5, стр. 669).

Се чини дека Јуда го цитирал стихот 1. Енох 1,9, неканонски еврејски пишан текст од меѓузаветниот период. Павле, исто така, цитирал некои грчки филозофи без да ги спомене нивните имиња (видете Дела 17,28 и Тит 1,12).

Иако библиските писатели честопати биле водени од директно откровение преку визији и соништа, тоа не ја исклучувало можноста Светиот Дух исто така да ги вдохне и овие гласници да одберат материјал од некои други извори. Зошто е ова важен концепт што треба да се има предвид?

БОЖЕСТВЕНАТА ПОРАКА И ЧОВЕЧКОТО НЕСОВРШЕНСТВО

Што вели Павле за Божјето богатство во 2 Коринџаните 4,7?

Павле пишува за тоа дека Божјето богатство им е доверено на „земни садови“ (човечки суштества) за да може Божјата сила да стане појасно видлива наспроти нашите слабости. Светото писмо открива дека исто како што Божјите гласници не биле натприродно сочувани од неуспех во сопствениот живот (на пример, Мојсеј, Илија, Давид, Јона и Петар), така ни нивните списи не биле поштедени од несовершеностите на човечкото разбирање и комуникација.

„Соединувањето на божественото и човечкото, како што го гледаме во Христа, се наоѓа и во Библијата. Сите откриени вистини се ‘од Бога дадено’ вдохновение, но сепак се тие изразени со човечки зборови и приспособени на човечките потреби“ (E. G. White, Testimonies for the Church, кн. 5, стр. 747).

Човечката природа на Божјите гласници не е поништена од нивниот божествен повик да го пренесат богатството на вистината, како што напишал Павле во 2. Коринџаните 4,7. А не би можело да се каже ни дека Светиот Дух сметал дека е соодветно да ги спречи своите гласници да даваат изјави или да запишуваат зборови што нам денес ни е тешко да ги усогласиме или да ги објасниме. Сепак, овие текстови се малубројни и треба да се биде со многу ограничен ум за да се сопнеме на нив. Како христијани кои веруваат во Библијата, ние сме повикани да се покориме на Божјата Реч до онаа мера до која ја разбираме и да му веруваме на Господа дури и тогаш кога не ни е сè сосема јасно.

Некои неусогласености можат да се припишат на безначајни грешки од подоцнежните препишувачи или на спротивставени извори (записи) на кои се потпирале вдохновените автори. Кога разгледуваме проблематични исечоци, треба да се запрашаме дали целосно го разбираме значењето на зборовите на авторот и дали понатамошното проучување би можело да го реши тој проблем.

Дури и кога не сме во можност да ја разрешиме секоја наводна грешка или недоследност, гледаме дека тоа не влијае значително на суштината на пораката што се пренесува. Можеме да бидеме сигурни дека божествените вистини на Светото писмо се верно откриени и покрај несовршеноста на Божјите гласници.

Што мислите, зошто Бог ги избрал грешните човечки суштества како свои главни повереници, наместо безгрешните ангели?

СПИСИТЕ НА ЕЛЕНА Г. ВАЈТ

Искуството и списите на Елена Г. Вајт во голема мера го одразуваат она што го проучувавме оваа седмица во врска со Божјите гласници во Библијата. И таа била задолжена од Бога да го запише она што ѝ било откриено.

Во 1909 година, размислувајќи за минатото, Елена Г. Вајт напишала: „Поради несреќа што речиси ме чинеше живот, бев со нарушено здравје и не бев способна да пишувам... Но, една ноќ, ангел Господов дојде до мојот кревет и ми рече: ‘Мора да го запишеш она што ќе ти го дадам.’ Јас реков: ‘Не сум во состојба да пишувам’. Но, повторно ми беше дадена истата заповед: ‘Запишувај го она што ќе ти го давам’. Решив да се обидам, па затоа ја зедев табличката за пишување од масата, почнав да пишувам и открив дека можам да ги испишувам зборовите со голема леснотија“ (General Conference Bulletin, May 31, 1909).

Како и вдахновените писатели на Светото писмо, Елена Г. Вајт вработувала книжевни помошници. Нејзините секретари ја вршеле работата што се очекувала од еден уредник – да му помогне на писателот јасно да ги изрази своите пораки без притоа да вметнува сопствени мисли. Тие не биле писатели во сенка ниту коавтори. Нивната работа зависела од материјалите што самата Елена Г. Вајт ги создавала, без разлика дали во ракопис или преку усно изразување.

Елена Г. Вајт, исто така, цитирала и адаптирала материјал од други книжевни извори во своите дела за полесно да ги пренесе своите пораки. Препорачувајќи им ги на своите читатели некои од книгите што и самата ги користела, очигледно е дека таа немала намера да измами никого ниту да биде нечесна кон тие автори, туку едноставно пронашла во нивните дела соодветни изрази за да ги пренесе вистините што сакала да ги искаже.

А што е со несовпаѓањата и неточностите?

„Што се однесува до непогрешливоста“, напишала таа, „никогаш за себе не сум тврдела дека сум непогрешлива. Само Бог е непогрешлив“ (Selected Messages, кн. 1, стр. 37).

Во нејзините списи можат да се најдат одредени изјави кои тешко можат да се разберат или да се усогласат со другите. Човечката природа на Елена Г. Вајт не била поништена од нејзиниот божествен повик. Како и сите ние, Елена Вајт растела и созреваала, а тој раст и созревање се огледуваат во нејзините дела.

Како што веќе рековме, но вреди да се повтори, таа и самата ги исправала оние кои верувале дека секој збор што го напишала потекнува директно од небото. „Постојат моменти кога мора да се зборува за обични работи, кога обични мисли мора да го окупираат умот, да се напишат обични писма и да се дадат информации, кои се пренесуваат од еден до друг работник. Таквите зборови, таквите информации не се дадени под некое посебно вдахновение од Божјиот Дух“ (Selected Messages, кн. 3, стр. 58).

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/absg/6>.

СЛУШНЕТЕ ГО СЕГА ОВА!

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 4. Мојсеева 13,26-30; Еремија 36,20-26; 2. Летописи 36,15,16; Матеј 23,30-35; 1. Коринќаните 10,6-12.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Сето тоа ним им се случуваше да служат како пример, а беше запишано нам за опомена, до кои стигна крајот на вековите“ (1. Коринќаните 10,11).

Луѓето денес се охрабруваат да ја зборуваат „својата вистина“ – за своите искуства, за своите идеи, за своите потреби, за своите граници, за своите верувања – какви и да се тие. Секоја „вистина“ е валидна (се зема предвид) и не треба да се замолчува. Меѓутоа, што се случува кога некои од овие длабоко вкоренети „вистини“ се во судир со Вистината, Исус Христос и Неговиот пишан Збор?

Тогаш се случува некои луѓе да ги прифатат библиските вистини и да се одвратат од своите заблуди; меѓутоа, други се држат до своите лаги. Некои го менуваат своето однесување како одговор на вистината; други се бунтуваат против неа. Така било низ целокупната човечка историја.

Библиските пророци честопати биле повикувани да пренесуваат пораки што луѓето не сакале да ги чујат. Како резултат на тоа, многумина од нив биле критикувани, отфрлани, дури им се заканувале и со смрт, или навистина биле убивани (Евреите 11,32-38). И покрај сето тоа, Божјите пророци верно ги објавувале своите пораки бидејќи божественото пророчко водство за нив не било нешто по нивен избор. Тоа биле спасоносни, животно важни упатства за Божјиот народ. Затоа, овие пораки морале да се пренесуваат, без оглед на цената што самиот пророк морал лично да ја плати.

ГНЕВ КОН БОЖЛИОТ ГЛАСНИК

Мојсеј, Божјиот избран водач, ги запознал радостите и маките од водење на мешовитото мноштво низ пустината во потрага по Ветената земја.

Прочитајте го текстот 4. Мојсеева 14,4-11. Што се случува во овие стихови? Зошто народот им се лутел на Мојсеј и Арон?

Внимателното читање на овие стихови открива дека Израелците му биле лути на Бога затоа што не Му верувале. Мојсеј и Арон, човечки претставници на врховното Божество, биле лесни мети за гневот на луѓето. Потребата за физичка и емоционална сигурност е длабоко вкоренета двијечка сила што ја поседуваат сите луѓе. Без разлика дали сме загрозеани или нешто го доживуваме како закана за нашата физичка или душевна благосостојба, можеме да се разбесниме, па дури да почнеме да се однесуваме и неразумно.

Прочитајте 4. Мојсеева 13,26-30. Зошто Израелците се исплашиле толку многу? Кои зборови на охрабрување им ги упатил Халев?

Израелците имале оправдани стравови во врска со предизвиците што ги чекале при освојувањето на Ветената земја, „но кога луѓето еднаш ќе паднат во неверство, тие се ставаат под сатанската власт и никој не може да потврди до каде тој ќе ги одведе“ (Елена Г. Вајт, Патријарси и пророци, стр. 389 оригинал). Во тој момент, Мојсеј, како водач, се соочил со речиси непремостлив предизвик. Стравовите на народот наскоро се претвориле во гнев против Арон и Мојсеј и во отворен бунт против Бога. Кога почнале да бараат нови водачи да го заменат пророкот-водач што го избрал Бог (5. Мојсеева 34,10-12; 4. Мојсеева 14:4), Исус Навин и Халев ги раскинале своите алишта и ги молеле да му веруваат на Бога и покрај нивните стравови: „Ако Господ нè сака, ќе нè воведе во неа и ќе ни ја даде – таа земја, каде што тече мед и млеко; само не бунтувајте се против Господ и не плашете се од народот на таа земја: тој е мал залак за нас; тие немаат заштита, а со нас е Господ; не плашете се од нив“ (4. Мојсеева 14,8.9).

Лесно е да му веруваме на Бога кога сè ни оди добро, зар не? Но, што ако се соочиме со некоја несреќа? Што ако довербата во Бога значи непријатност и тешкотии? Колку добро се држите тогаш?

УНИШТУВАЊЕ НА ПОРАКАТА – 1. ДЕЛ

Прочитајте го текстот Еремија 36,20-26. Што се случувало на дворот и како одговориле водачите на пророчкото предупредување?

Еремија бил Божјиот пророчки глас за народот на Јуда во време на претстојна пропаст. Со години Бог ги предупредувал Евреите преку Еремија дека одат по погрешни патишта и дека ако не се вратат кај Бога, Вавилонците ќе ги освојат и ќе ги одведат во изгнанство (Еремија 6,8-19; Еремија 26). Господ настојувал да ги спаси, но тие морале да го послушаат.

Гревите на Јудејците биле многубројни и очигледни, и тие одбивале да се променат. Идолопоклонството, жртвувањето деца, прелјубата и тиранијата биле вообичаени во времето на Еремија, но никој не се осврнувал на предупредувањата и молбите на пророкот. Како што пророчката служба на Еремија се приближувала кон својот крај, Божјите апели упатени до Неговите своеглави деца станувале сè посилни, но сите тие Негови напори секогаш биле насочени кон нивно враќање кај Бога и нивно избавување. На пример, во 32. глава, Бог му кажува на Еремија да купи парче земја и да ја задржи тапијата, „Зашто, така вели Господ Саваот...: во оваа земја пак ќе се купуваат куќи, ниви и лозја“ (Еремија 32,15).

Токму љубовта била таа што го поттикнала Бога да побара од Еремија да напише еден последен повик за покајание и реформа. Меѓутоа, како одговор на таа порака, Јоаким покажал презир кон Бога, кон Неговата порака и кон Неговиот гласник.

Прочитајте Еремија 36,27-31. Како Бог одговорил на пркосниот чин на Јоаким?

Понекогаш сме склони да поверуваме дека, ако ги отфрлиме или уништиме Божјите пораки или Неговите гласници, и самата порака некако ќе исчезне. Но, нашата неподготвеност да го послушаме Божјиот пророчки Збор не ја поништува пораката што Бог ја има за нас. Нашиот презир само ја зголемува штетата што ќе нè снајде нас и нашите семејства поради бунт или намерно одбивање да ја послушаме Божјата опомена. Пророчството на Еремија за тоа каков крај ќе доживее царот Јоаким, содржи сериозно предупредување за секој човек (Еремија 36,30.31) – Божјите предупредувања упатени до нас можеме да ги занемариме само на наш сопствен ризик, бидејќи ќе ги пожнееме последиците од нашите гревови и зла.

Што ни кажува за Божјиот карактер поли со љубов тоа што Тој бил толку упорен во обидите да допре до својот народ, и покрај нивниот пркос?

УНИШТУВАЊЕ НА ПОРАКАТА – 2 ДЕЛ

Човечките реакции кон дарот на пророштвото можат да попримат многу облици. Во случајот со Мојсеј, Израелците отворено се побуниле против него и Арон, водени од страв од непријателите со кои би се соочиле кога би се обиделе да влезат во Ветената земја. Векови подоцна, царот Јоаким ја спалил Божјата порака, надевајќи се дека ќе ја уништи Божјата пророчка реч.

Меѓутоа, ова воопшто не биле изолирани случаи. Историјата на древниот Израел и Јуда, со ретки исклучоци, била историја на отфрлање на пророците.

Прочитајте ги стиховите 2. Летописи 36,15,16. Како народот на Јуда одговарал на пораките што Бог им ги испраќал преку Своите пророци? Како Бог на крајот реагирал на однесувањето на Јуда?

Пророчката служба на Еремија ги опфаќала владеењата на Јосија, Јоахаз, Јоаким, Јоахин и Седекија. Вавилонското царство, предводено од Навуходоносор, било пред портите на Јудеја. Пророштвата на Еремија биле на прагот да се исполнат кога дваесет и едногодишниот Седекија дошол на престолот (2 Летописи 36,11). Библијата за него вели: „И тој го правеше она, што не беше угодно пред очите на Господ, својот Бог. Тој не се понизи ни пред пророкот Еремија, кој пророкуваше од Господовата уста“ (2. Летописи 36,12).

Забележете како е опишан овде пророчкиот дар на Еремија. За него се сметало дека зборува од Божјата уста. Сепак, Седекија не се понизил пред пророкот. И Еремија, иако бил само човек, грешник како и сите ние, бил претставник на Господа во чие име зборувал.

Еремија бил еден од многуте што ја имале таа улога. Бог со векови испраќал пророци кај Својот народ (2. Мојсеева 3,15; Псалм 105,26; Малахија 3,1; Исаија 6,8; Еремија 25,4; Матеј 11,13; Лука 11,49, итн.), „бидејќи не сака да загина некој, туку сите да се покаат“ (2. Петрово 3,9). Историјата на древниот Израел и Јуда сведочи за Божјите неуморни обиди да допре до својот отпаднат народ со ветувања за спасение, со цел да ги привлече и поведе кој покајание.

Меѓутоа, во тој позен час од историјата на Јудиното царство, благодаратта што Бог ѝ ја пружал на Јуда преку водството и утехата на пророчкиот глас на Еремија била дочекана не со понизност, вера и покајание, туку со ругање и потсмев.

Тие ги исмевале Божјите гласници, ги презирале Божјите зборови и им се ругале на Неговите пророци. Дали ние денес сигурно не би правеле нешто такво?

ЛИЦЕМЕРИЕ

Дали некогаш сте се осврнале на нешто што другите го правеле во минатото и сте си помислиле: Да бев јас, никогаш немаше да го направам она што го направиле тие луѓе! Меѓутоа, ако сме искрени кон себеси, мора да признаеме дека можеби не го правиме истото што и другите, но честопати се однесуваме на сличен начин, повторувајќи ги истите грешки додека намерно ги затвораме очите пред она што навистина го правиме. Ова е принципот на кој се осврнал самиот Исус кога рекол: „Лицемере, извади ја прво гредата од твоето око, па тогаш ќе видиш како да ја извадиш раската од окото на твојот брат!“ (Матеј 7,5).

Прочитајте го текстот Матеј 23,30-35. Која важна но болна вистина ја изнесува Исус овде? Кое предупредување треба да го земеме при срце од Неговите зборови?

Од овие стихови се стекнува впечаток дека Исус го мразел однесувањето на фарисеите затоа што нивното лицемерие станувало уште полошо поради нивното решително одбивање да се променат. На Исус му било доста од религијата на фарисеите. Тој завршил со овие духовни елити во долги, лелеави облеку, кои не биле ништо повеќе од варосани гробови полни со коски од мртви луѓе (Матеј 23,27.28). Тие не сакале да ги признаат и да ги остават своите гревови, дури ни тогаш кога јасно им било укажувано, и покрај тоа што Исус постојано им давал можност да се покаат и да бидат спасени.

Не е ни чудо што Исус, во своите контакти со нив, ги нарекол овие луѓе „лицемери“. Тој ги повторил овие зборови повеќе пати: „Тешко вам, книжници и фарисеи, лицемери!“ (видете Матеј 23,14.15.23.25.27).

Нивниот живот навистина се одликувал со тоа што едно зборуваа а друго правеле. Таков бил и нивниот однос спрема пророците. Тие мислеле, на пример, дека со украсување на гробниците на пророците, покажуваат почит кон верата. Но, она што било навистина важно, како што е покајанието врз основа на зборовите на пророците, тие одбивале да го сторат. Наместо тоа, тие сакале да ја присвојат за себе силата и моралниот авторитет на пророците, но не и содржината на пораките што тие ги пренесувале. Тие сметале дека со украсување на гробниците на Божјите слуги никогаш не би ја пролеале крвта на Неговите гласници. Сепак, во исто време, тие планирале да го убијат Оној кој бил многу повеќе од пророк – самиот Месија.

Како да се увериме дека, во принцип, не го правиме истото – однадвор гледано, постапуваме како религиозни луѓе, додека однатре сме полни со бунт, алчност и омраза?

ОПОМЕНА ЗА НАС

Сите тие старозаветни извештаи, колку и да се лоши и жални, изнесени се со причина, и тоа добра причина – за ние да можеме, во идеален случај, да извлечеме поуки за тоа што се случува кога се бунтуваме против Бога. **Прочитајте 1. Коринќаните 10,6-12. Според апостол Павле, зошто Бог ги вдахнувал пророците да го запишуваат она што го напишале во Библијата?**

Во тие стихови, Павле повлекува права линија со која го спојува минатото со сегашноста, поврзувајќи го древниот Израел и црквата, од која сега сме дел ние, кои сме го прифатиле Исуса како Господ и Спасител (Галатјаните 6,14-16).

Павле разјаснува дека извештаите од минатото за искуствата на луѓето со Бога – без разлика дали се добри или лоши – не треба да се занемаруваат и потценуваат. Всушност, Бог ги сметал за толку важни што ги означил како примери за да нè опоменуваат „А тоа беа примери за нас, за да не бидеме похотливи по злото, како што тие [нашите предци] беа похотливи“ (1. Коринќаните 10,6). Со други зборови, минатото често е вовед во иднината. Минатото често го поставува контекстот за она што се случува моментално и што ќе се случи во иднина.

Бог, всушност, вели дека ние не сме осудени да ги повторуваме грешките од минатите генерации, под услов да ги послушаме советите од Светото писмо и пророчките пораки што ни ги испратил Тој преку своите гласници. Ако слушаме, учиме и се покоруваме, нашиот живот ќе биде цврсто втемелен и ќе напредуваме (2. Летописи 20,20). Но, за некои, дури и духовната благосостојба се дефинира со тоа што имаат убави домови, автомобили, облека и други материјални добра. Но, Бог, иако ветува дека ќе се погрижи за нашите потреби, сака и на нашата душа да ѝ биде добро, да напредуваме духовно и да бидеме духовно здрави (3. Јованово 2). А трајната духовна исполнетост во христијанскиот живот бара потполна послушност кон Божјите пораки.

Бог не троши зборови напразно. Кога Тој нешто зборува, тие зборови се вечни. Нивната сила и делотворност никогаш не поминуваат (Исаија 40,8). Тие се дадени како совет и опомена за нас „до кои стигна крајот на вековите“ (1. Коринќаните 10,11). Ако тие зборови биле вистинити тогаш, колку повеќе треба да се однесуваат за нас денес?

Кога читате извештаи за бунт и неверство во Библијата, какви поуки можете да извлечете од нив, а би можеле да ви помогнат да избегнете да направите нешто слично?

ПРИМАЊЕ И ПРЕНЕСУВАЊЕ НА НЕЈЗИНИТЕ ПОРАКИ

Артур Вајт, внук на Елена Г. Вајт и поранешен директор на Наследството на Елена Г. Вајт, проценува дека неговата баба имала стотици визи и пророчки соншта во текот на својот живот. Овие визи траеле од неколку минути до неколку часа, а понекогаш и во присуство на големи групи луѓе. Во некои случаи, дури и скептиците, кои се сомневале во веродостојноста на нејзините визи, имале можност да ја испитаат нејзината состојба за време на таквите јавни објави.

Како и библиските пророци, Елена Г. Вајт доживувала некои натприродни феномени додека се наоѓала во визија. Во 1868 година, Џејмс Вајт дал детален опис на нејзината состојба за време на визија. Таа била „целосно несвесна за сè што се случува околу неа“; не дишела; мускулите ѝ станувале „крути“, а „зглобовите вкочанети“; движењата и гестовите ѝ биле „слободни и грациозни“, а очите широко отворени. Откако ќе излезела од визијата, привремено го губела видот, но видот никогаш не ѝ бил трајно оштетен. Никој не можел да контролира кога или колку долго ќе биде во визија, бидејќи овие визи обично доаѓале неочекувано, дури и за самата Елена Вајт (видете: James White, Life Incidents, стр. 271-274).

Како и во библиско време, реакциите на луѓето на овие пораки биле различни. Некои ги прифаќале Божјите совети, други ги отфрлале. Како што напишала Елена Г. Вајт: „Бог ме постави да го укорувам Неговиот народ. И... откако го стави на мене ова тешко бреме, сите оние на кои оваа поука е наменета ќе се сметаат одговорни за начинот на кој постапуваат со неа... Јас сама не ја избрав оваа непријатна должност. Тоа нема да ми донесе никакво одобрување ниту пофалба од луѓето... Во име на мојот Откупител и со Негова сила, ќе правам сè што е во моја моќ. Ќе опоменувам и ќе советувам, ќе укорувам и охрабрувам токму онака како што ќе ми наложи Божјиот Дух, без оглед дали луѓето ќе го послушаат тоа или не. Не е моја должност да си угодувам себеси, туку да ја извршувам волјата на мојот небесен Татко, Кој ми ја довери оваа задача“ (Testimonies for the Church, кн. 4, стр. 231, 232).

Интересно е што многу од оние што ги отфрлувале нејзините пророчки пораки го правеле тоа врз основа на сопствено неверие или лични несогласувања со Елена Вајт, а не врз теолошки основи. Елена Г. Вајт се однесувала многу благонаклоно кон оние што изразуваале сомнеж во врска со нејзиниот пророчки дар. Всушност, таа јасно ставала до знаење дека со таквите луѓе треба да се постапува со „трпение и братска љубов... сè додека не се определат и не заземат цврст став за или против“ (Testimonies for the Church, кн. 1, стр. 328).

Елена Г. Вајт била убедена дека вистинскиот доказ за нејзиниот пророчки дар се пораките што Бог ѝ ги дал. Таа сметала дека, ако луѓето навистина ја бараат вистината, ќе увидат дека нејзиниот дар е вистински и автентичен. Таа верувала дека Бог ќе ги води во нивната потрага по подобро разбирање, но исто така напишала дека Бог ни дал „доволно докази за да биде нашата вера утврдена на страна на вистината“ (Сведоштва за Црквата, кн. 4, стр. 231).

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/abs/7>.

ТОЛКУВАЊЕ НА ПРОРОЧКИТЕ СПИСИ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Матеј 5,17-48; 1. Коринќаните 16,20; Матеј 4,1-11; Лука 10,25-28; Лука 24,25-27.44-49.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Па, како почна од Мојсеј и од сите пророци, им зборувааше што е кажано за Него во целото Писмо“ (Лука 24,27).

По Неговото распнување и воскресение, Христос им се јавил на двајца обесхрабрани ученици кои Му признале: „А ние се надевавме дека е Тој Оној што треба да го избави Израел“ (Лука 24,21). Учениците очекувале Месија кој ќе ги ослободи Евреите од римската окупација. Ова погрешно очекување и разочарувањето што следело произлегле од лажните учења кои биле резултат на пристрастно, еднострано и погрешно толкување на месијанските пророштва од Стариот Завет.

Христос ја отстранил заблудата и погрешното разбирање кај овие двајца ученици на тој начин што им го објаснил правото значење на Писмото од поширока перспектива, онака како што зборувале пророците и сè што е пишано за Него во писмото (Лука 24,25–27). Христовото толкување на светите списи им ги отворило очите и направило нивните срца да горат во нив (Лука 24,31.32). Подоцна, Исус се појавил и пред една поголема група ученици во Ерусалим и „тогаш им го отвори умот за да ги разбираат Писмата“ (Лука 24,45; видете исто така Лука 24,33.36.44–49).

Овие искуства истакнуваат од колку голема и животна важност е правилното разбирање на пророчките списи. Погрешното разбирање на пророштвата може да доведе до вистинска духовна катастрофа.

БИБЛИЈАТА, СВОЈ СОПСТВЕН ТОЛКУВАЧ

Нашето толкување на Светото писмо е во голема мера под влијание на нашите претпоставки и лични мислења. Оние кои ја гледаат Библијата само како збирка од древни документи не успеваат да уочат какво било единство меѓу нејзините различни книги. Но, кога ќе го земеме предвид основниот принцип дека „целото Писмо е од Бога вдихновено и полезно за поука“ (2. Тимотеј 3,16), тогаш можеме да го согледаме нејзиното суштинско единство и да ѝ дозволиме на Библијата да биде свој сопствен толкувач.

Прочитајте Матеј 5,17-48. Како Исус ги објаснил учењата од Стариот Завет споменати во овој пасус?

Површното читање на текстот Матеј 5,17-48 може да создаде впечаток дека Исус ги заменува старозаветните учења со некои свои нови учења. Но, подеталното читање јасно покажува дека Исус всушност ги откривал длабоките, духовни димензии на Стариот завет. Во таа смисла, Тој го исполнувал ветувањето од текстот Еремија 31,31-33 дека, во времето на новиот завет, Божјиот закон ќе биде врежан во умот и напишан во срцето на припадниците на Неговиот народ (споредете со: Евреите 8,8-10; Евреите 10,16).

Понекогаш толкувањето на даден пасус се наоѓа во истата книга во која се појавува истиот. На пример, во Даниел 2, наоѓаме опис на таинствениот сон на царот Навуходоносор (Даниел 2,31-35), а потоа следи толкувањето на тој сон (Даниел 2,36-45). Исто така, во текстот Матеј 13 ја имаме параболата за сејачот (Матеј 13,1-9), а потоа и нејзиното толкување (Матеј 13,18-23).

Понекогаш толкувањето на пораката го изнесува некој подоцнежен пророк. На пример, стиховите 2. Летописи 36,22-23 го потврдуваат исполнувањето на пророштвото за 70 години дадено во текстовите Еремија 25,11-12 и Еремија 29,10. Исто така, многу старозаветни типови се исполниле во Христа, и многу старозаветни текстови се протолкувани во Новиот завет.

„Стариот завет е евангелието претставено преку слики и симболи. Новиот завет е суштината. И двата се подеднакво важни“ (Ellen G. White, *Selected Messages*, кн. 2, стр. 104). Навистина, Новиот завет е вдихновен толкувач на Стариот завет.

Зошто е толку важно да бидеме свесни за лабилноста на нашите претпоставки и лични мислења кога ја проучуваме Библијата? Зошто нашата најважна претпоставка мора да биде дека тоа е Божја Реч на која треба да ѝ веруваме, и дека таа ни суди нам, а не ние на неа?

ИСТОРИСКО-КУЛТУРЕН КОНТЕКСТ

Прочитајте го текстот Исаија 65,17-20. Што значи тоа дека на новото небо и на новата земја дете ќе „умре на сто години“? (Исаија 65,20).

Ако го извлечеме Исаија 65,20 од неговиот историски контекст, лесно би можел овој текст да нè наведе на претпоставка дека смрт и грешници ќе постојат и на новото небо и новата земја. Меѓутоа, оваа идеја противречи на ветувањата во Книгата на Исаија дека праведниците што умреле ќе бидат воскреснати (Исаија 26,19) и дека смртта и страдањето конечно ќе престанат да постојат (Исаија 25,8; Исаија 65,19).

Во стихот Исаија 65,20 очигледно се користи симболичен јазик. Кое дете има 100 години? Дури тогаш кога го читаме текстот Исаија 65,17-20 во неговиот историски контекст, согледуваме дека тој во поетски дух укажува на благословите што ќе ги прими израелскиот народ, но само ако остане верен на заветните одредби (споредете со 5. Мојсеева 28). Исто како што Исус во текстот Матеј 24 ги поврзал настаните во блиската иднина со оние што ќе следат подоцна, Исаија го прави истото овде, покажувајќи дека она што наскоро ќе се случи ќе биде претслика на новото небо и новата земја.

Во книгата на пророкот Исаија, новото создание не е целосно во иднината. Тоа одеднаш влегува во сегашноста преку Божјото славно дело на искупување и простување. Овој стих објавува дека дури и сега, во сегашниот момент за Израел, Бог веќе ја победува смртта. Оваа идеја е изразена преку ветувањето за долговечност и искоренување на смртноста на децата (Исаија 65,20). Сето ова било само навестување на она што треба да дојде на крајот.

Прочитајте го стихот 1. Коринќаните 16,20. Како ние го применуваме овој стих на нашето денешно време и култура?

Во грчката култура на новозаветното време поздравувањето меѓу роднините и блиските пријатели било придружено со бакнеж. Во Римјаните 16,16; 1. Коринќаните 16,20; 2. Коринќаните 13,12; и 1. Солуѓаните 5,26, Павле препорачува таквиот топол, срдечен поздрав да се практикува и меѓу христијанските верници. Од контекстот, можеме да извлечеме принцип за топло поздравување на верниците и да се пружи чувство дека се дел од Божјето семејство. Во некои култури, бакнувањето не би било соодветно, па затоа ракувањето, прегратката или наклонот би биле културно поприфатливи. Но, без оглед на културниот образец, Павле нè охрабрува да се потрудиме луѓето на црковните собири да се чувствуваат прифатено и сакано.

КНИЖЕВЕН КОНТЕКСТ

Една популарна проповедничка анегдота говори за еден човек кој се соочувал со сериозни проблеми и сакал да знае која е Божјата волја за него. Ја отворил својата Библија и случајно покажал кон Матеј 27,5, каде што пишува: „И [Јуда] отиде, та се обеси“. Непријатно затечен од овој одговор, тој ја повторил истата постапка, обидувајќи се да дојде до некоја порака што ќе му даде повеќе надеж и охрабрување, само за да го најде прстот на Лука 10,37: „А Исус му рече: „Оди и ти прави така!“ И двата стиха навистина се наоѓаат во Светото писмо, но мора да се разберат во контекстот.

Навистина, многу искривувања на библиските пораки произлегуваат од вообичаената практика на изолирање на пасусите од нивниот книжевен и теолошки контекст. Таквиот пристап го изложува Светото писмо на сите видови произволни толкувања.

Прочитајте: 1. Мојсеева 3,1-5 и Матеј 4,1-11. Како сатаната ги извртел Божјите зборови цитирајќи ги надвор од контекстот?

Некои луѓе ги извртуваат библиските пораки и покрај нивните искрени намери затоа што им недостасува знаење. Други го прават тоа намерно, како што направил сатаната во двете пригоди што претходно ги споменавме. Но, без оглед на мотивот, тоа секогаш предизвикува штета.

Во Едемската градина (1. Мојсеева 3,1-5; споредете со стихот Откровение 12,9), сатаната се појавил пред Ева во облик на привлечна, љубопитна змија, способна да зборува на човечки јазик. Вадејќи ги Божјите зборови од нивниот првобитен контекст, сатаната прво ги генерализирал, а потоа понудил сопствено измамничко толкување.

Кога Светиот Дух го одвел Исус во пустината (Матеј 4,1-11; Лука 4,1-13), „Сатаната се појавил во пустината како ангел на светлината за да го измами Христа“ (Елена Г. Вајт, *The Advent Review* и *Sabbath Herald*, 18 декември 1888). Во дијалогот со Христа, сатаната погрешно ги цитирал стиховите Псалм 91,11.12, навестувајќи дека Бог ќе ги заштити дури и оние кои намерно се ставаат себеси во опасни ситуации.

Искуството во Едемската градина и она во пустината на искушението го потврдуваат постоењето на големата борба којашто вклучува и толкување на Божјата Реч, изговорена и пишана. Овие искуства треба да ни помогнат да сфатиме колку е важно во нашето разбирање на библиските текстови да имаме правилно толкување, а важен дел од правилното толкување е верно да се држиме до нивниот контекст.

Зошто тогаш мора да го избегнуваме искушението да вадиме стихови од контекстот за да ги докажеме нашите тврдења, колку и да се исправни нашите тврдења?

ЗНАЧЕЊЕТО НА ТЕКСТОТ

Сите христијани треба сами за себе да ја разберат Библијата. Таа е доволно јасна за сите да го разберат патот на спасението, но сепак доволно сложена за да претставува постојан предизвик дури и за најбистриот ум. Светото писмо е безгранично богатство на спасоносно знаење кое никогаш не може целосно да се исцрпи.

Прочитајте го текстот Лука 10,25-28. Некои тврдат дека Библијата не треба да се толкува. Ако е така, зошто Исус го прашал законикот: „Што е напишано во Законот? Што читаш таму? (Лука 10,26)

За да го согледаме значењето на текстот, прво треба да ги разбереме зборовите што се користат тука, а потоа и како се користат во непосредниот книжевен контекст и општиот библски контекст. Исто така, важно е да се разберат и историско-културните прилики, барем до степен до кој тоа е можно. И конечно, нашите заклучоци треба да бидат во целосна хармонија со пошироките учења на Светото писмо, односно со учењето на целото Писмо за дадената тема или прашање. Споредувањето на паралелни стихови – како што често се прави во четирите евангелија – може да го збогати нашето разбирање.

Споредете ги стиховите Матеј 5,43-48 со стиховите Лука 6,27-36. Како контекстот на Матеј 5,43-48 и паралелниот стих, Лука 6,36, ни помагаат подобро да го разбереме значењето на поимот „совршени“ во стихот Матеј 5,48?

Една од најважните особини на верниот толкувач на Светото писмо е спојот на темелност и понизност. Запомнете – никој од нас не ја поседува вистината, сите ние гледаме низ замаглено стакло.

Затоа, секогаш треба да се стремиме кон здрава доктрина (2. Тимотеј 4,1-5). Клучниот принцип што треба да го следиме е да се сосредоточиме на она што го разбираме, на она што ни е јасно и на тоа понатаму да градиме, а тоа, во многу случаи, со текот на времето ќе ни помогне да го разбереме и она што сега можеби не ни е јасно. Од оваа страна на вечноста, секогаш ќе има прашања без одговор.

Сетете се на некоја ситуација кога сте биле длабоко вознемирени од нешто што не сте го разбирале, но подоцна ви било објаснето. Како тоа искуство би требало да ви помогне да му верувате на Бога во врска со она што го пишува во Неговата Реч а што сè уште не го разбирате сега?

ИЗНЕСУВАЊЕ НА БИБЛИСКИТЕ ВИСТИНИ

Нашето проучување на Библијата треба да биде сосредоточено на две главни цели: личен духовен раст и доведување на другите во спасоносен однос со Исуса. Христос го опишал вистинскиот христијанин како оној кој е упатен од Светиот Дух во „сета вистина“ (Јован 16,13), кој живее „од секој збор што излегува од устата на Бога“ (Матеј 4,4) и кој ги учи другите да „пазат сè што“ ни заповедал Тој (Матеј 28,20).

Прочитајте ги следните текстови: Лука 4,16-30 и Лука 24,25-27.44-49. Што можеме да научиме од начинот на кој Христос овде го објаснил Светото писмо?

Исус Христос бил, е и секогаш ќе биде „Патот, и Вистината и Животот“ (Јован 14,6). И покрај тоа, Неговото проповедање било цврсто втемелено на Светото писмо. На пример, текстот Марко 1,14.15 гласи: „А потоа, откако Јован беше затворен, дојде Исус во Галилеја и ја проповедаше радосната вест за царството Божјо, и велеше: ‘Времето се исполни и царството Божјо наближи; покајте се и верувајте во Евангелието’.“ Времето за кое се зборува овде јасно упатува на текстот Даниел 9,24-27. Во Проповедта на гората (Матеј 5-7), Тој ги цитирал стиховите 2. Мојсеева 20,13.14 (Матеј 5,21.27), а во текстот Лука 4, ги цитирал стиховите Исаија 61,1.2. Исус бил библиски проповедник во целосна смисла на зборот.

Во друг пример, во текстот Дела 8, се вели дека етиопскиот царски дворјанин „дошол во Ерусалим да се поклони“ (Дела 8,27), што значи дека бил запознаен со еврејската религија и барем со некои од нејзините обреди. Тој дури имал и примерок од книгата на пророк Исаија, која со копнеж ја читал на пат кон дома. Меѓутоа, не можел да го разбере пророштвото за Слугата кој ги носи гревовите, па затоа барал некогаш да му го објасни тоа.

Од ова искуство можеме да научиме неколку важни лекции. Прво, едноставното читање на некој пасус од Светото писмо не секогаш води до негово подлабоко разбирање. Второ, додека го проучуваме Светото писмо, можеме да се храбриме во заедничко разбирање на Писмото. Трето, имаме лична обврска да ги споделуваме јасните библиски пораки со другите.

Филиповото изнесување на вистините од книгата на пророк Исаија и други пасуси од Стариот завет го довело царскиот дворјанин до крштевање (Дела 8,35-39; споредете со стихот Псалм 51,12). И нашето излагање на Светото писмо треба да ја има истата цел (види Јован 17,17).

Иако понекогаш може да ни затреба помош за да разбереме одредени текстови, зошто мора да бидеме целосно утврдени во нашиот ум за она во што веруваме?

ЧИТАЊЕ НА ДЕЛАТА НА ЕЛЕНА Г. ВАЈТ

Како треба да се читаат делата на Елена Г. Вајт? Еве неколку насоки за правилно разбирање и примена на нејзините списи.

Прво, започнете со молитва, со позитивен став и отворен ум, а не со дух на сомнеж. Нашиот начин на размислување е призмата што го обојува сето она што го гледаме, слушаеме или прочитае. Како што забележала и самата Елена Вајт: „Ако ги истражуваш Писмата за да го одбраниш своето мислење, никогаш нема да ја досегнеш вистината. Истражувај за да откриеш што вели Господ“ (Христовите парболи, стр. 112 оригинал). Истото важи и за нејзините списи.

Второ, земете го предвид контекстот на она што го читате. Луѓето често ги темелат своите мислења за списите на Елена Г. Вајт врз основа на некоја изолирана изјава или пасус извлечен од нивниот првобитен историски или книжевен контекст. Елена Вајт напишала дека „времето и местото мора да се земат предвид“ (Selected Messages, кн. 1, стр. 57). Оваа жална практика на занемарување на контекстот создавала и сè уште им создава безброј проблеми на некои членови на црквата.

Трето, сосредоточете се на принципите. Која е главната поента (или има повеќе) што Елена Вајт ја нагласува во одреден пасус? На пример, во 1894 година, Елена Вајт им напишала на верниците во Батл Крик, Мичиген, осудувајќи го купувањето на велосипеди (видете Testimonies for the Church, кн. 8, стр. 50-53). Принципот што Елена Вајт настојувала да го поддржи бил правилното управување со ресурсите дадени од Бога, како што се парите (во тоа време велосипедите биле премногу скапи).

Четврто, проучете сè што напишала Елена Вајт на одредена тема. Разгледајте ги нејасните изјави во контекст на нејзиното општо учење на дадената тема. Во текот на целиот свој живот, Елена Вајт се жалела на злоупотреба на нејзините списи: „Голем дел од она што е претставено како порака на сестра Вајт служи за погрешно претставување на сестра Вајт, за да се создаде впечаток дека таа сведочи во прилог на нешто што не е во согласност со нејзиното мислење и расудување“ (Selected Messages, кн. 1, стр. 44).

И конечно, проверете дали Елена Вајт навистина го изјавила тоа. Постојат бројни изјави кои погрешно ѝ се припишуваат на Елена Г. Вајт. Најсигурниот начин да се увериме дека она што го читаме потекнува од Елена Вајт е да го побараме оригиналниот текст. А откако ќе утврдиме каде се наоѓа тој, можеме да го проучиме користејќи исправни принципи.

Преку пророчките списи на Елена Г. Вајт, нам ни е даден прекрасен дар. Многу е важно правилно да ги читаме тие списи, кои можат да бидат – и се – огромен благослов за милиони луѓе. Трагично е кога тие погрешно се толкуваат и злоупотребуваат.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата:

<https://whiteestate.org/absg/8>.

ПРОВЕРКА НА ПРОРОЦИТЕ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Даниел 10,7-19; 5. Мојсеева 13,1-5; Исаија 8,20; Јован 11,25; Дела 15,36-39; Еремија 28,9.15-17.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Возљубени, не верувајте му на секој дух, туку проверувајте ги духовите: дали се од Бога, бидејќи многу лажни пророци се јавија во светот“ (1 Јованово 4,1).

Вистинскиот дијамант е еден од највредните скапоцени камења на земјата. Секако, можат да се направат многу работи да изгледаат речиси идентично со дијамант, но се безвредни. Како тогаш можеме да знаеме дали дијамантот е вистински или лажен? Најдобриот начин е да го ставиме на проверка. Некои проверки можат да се направат дома со помош на неколку едноставни алатки. Други бараат детално стручно испитување. Повеќето од овие тестови не даваат конечни резултати сами по себе, но ако дијамантот помине повеќе тестови, може со сигурност да се заклучи дека е вистински.

Дијамантот е истовремено и еден од најтврдите материјали на земјата. Неговата цврстина делумно се огледува во неговата способност да издржи многу високи температури и драматични температурни промени. За да проверите дијамант, можете да го загреете со запалка или пламеник, а потоа да го спуштите во ладна вода. Вистинскиот дијамант нема да се оштети, но лажниот веројатно ќе се распадне!

Дарот на пророштвото е повреден од кој било дијамант, но на некој што тврди дека го поседува не може туку така да му се верува на зборот. Тоа тврдење мора да се провери. Оваа седмица ќе ги испитуваме библиските пророци за да ги откриеме библиските принципи што се користат за да се провери нивната автентичност.

УЛОГАТА НА НАТПРИРОДНОТО

За време на Излегувањето, по напуштањето на Египет, Господ вака му зборувал на Својот народ за пророчкиот дар што ќе се јавува меѓу нив: „Чујте ги Моиве зборови: ако меѓу вас има пророк Господов, Јас му се откривам во видение, на сон говорам со него“ (4. Мојсеева 12,6).

Пророчката порака и повик честопати го вклучуваат натприродното. Тоа е нешто што дефинитивно оди подалеку од вообичаениот впечаток или идеја што некој ја има. Пророкот прима директно соопштение од Бога, честопати преку пророчки соништа или визији (Даниел 8,1; Исаија 1,1; Дела 9,10; итн.), кои можат да бидат придружени со некои впечатливи физички појави.

Наведете некои од необичните физички појави што ги доживувал пророкот Даниел кога имал визија. Видете го текстот: Даниел 10,7-19.

Даниел ја изгубил целата своја сила кога влегол во визија, и за време на тоа искуство бил целосно под Божја контрола. Иако оние што биле со него не добиле визија, присуството на Божественото било толку силно што се разбегале и се скриле од страв. Бог ги користи тие физички феномени за да го сврти вниманието кон пророкот, за да може пророчката порака да дојде до целосен израз.

Што нè учи текстот 5. Мојсеева 13,1-5 кога станува збор за пророчкиот дар?

Меѓутоа, иако тие видливи појави покажуваат дека натприродна сила е на дело, тоа не значи автоматски дека лицето што ги доживува е вдахновено од Бога. Сатаната исто така може да покаже натприродна моќ. Само еден доказ не ја потврдува пророчката служба. Пророкот мора да биде проверен независно од овие физички феномени. Натприродното дејствување не е доказ за вистински пророчки дар. Сите библиски показатели за вистинскиот пророк при неговото испитување мора да бидат присутни за да прифатиме некогаш како Божји гласник. За жал, историјата е полна со лажни пророци (видете: Матеј 7,15).

Во некои култури, натприродните појави се почести отколку во други. Зошто, сепак, мора да бидеме многу внимателни кога настојуваче да дознаеме дали некоја натприродна појава навистина потекнува од Бога?

УСОГЛАСЕНОСТ СО БИБЛИЈАТА

Иако ние луѓето честопати се лажеме и си противречиме на самите себе, Бог не лаже (видете 4. Мојсеева 23,19). Пораките што ги дава Тој преку своите пророци, исто така, ја откриваат таа доследност. Неговата непроменлива вистинитост ќе се огледа во пророчките пораки што ги дава.

Прочитајте Исaija 8,20. Која клучна мисла ја изнесува Тој овде?

Библијата е секогаш конечно мерило кога станува збор за вдахновението. Пророците мора да бидат проверени со споредување на она што го кажуваат со она што го кажува Библијата. Вистинскиот пророк никогаш нема да противречи на библиската вистина, ниту ќе ја намалува нејзината важност, ниту ќе го одвлекува вниманието од неа. Затоа познавањето на Светото писмо е толку пресудно за оние кои сакаат да го следат Господа и да не бидат измамани од дејствувањето на лажните учители и лажните пророци.

Во Стариот и Новиот завет, пророците кои се јавувале подоцна во историјата честопати се осврнувале на пророчките списи на своите претходници како пример за сопствената пророчка служба. Подоцнежните библиски пророци откриваат дополнителни увиди во Божјите планови и во начинот на спасението, но тие никогаш не им противречат на принципите и концептите што Бог веќе ги дал.

Што нè учат стиховите 2. Петрово 1,19-21; Римјаните 15,4; и Јаков 1,17 за Бога и за пророчките пораки што Тој им ги давал низ вековите?

Старозаветниот темел за разбирање на планот на спасението бил поставен во првото пророштво што самиот Бог го дал во 1. Мојсеева 3,15. Жртвениот систем бил сликовит приказ на тој план, но деталите за тоа како Божјото Јагне, Исус Христос, ќе дојде, ќе живее и ќе умре за човештвото биле разјаснувани чекор по чекор во подоцнежните пророштва. Библискиот извештај покажува дека Бог ја открива вистината тогаш кога Неговиот народ е во состојба да ја разбере. Ова овозможува разбирањето на вистината да се продлабочува со секоја нова генерација. Ова е она што се подразбира под поимот „постепено откривање на вистината“ или „напредување на вистината“. Тоа значи дека подоцнежните генерации често можат да имаат подлабоко разбирање на вистината од претходните.

Меѓутоа, постои еден клучен момент кој не може да се пренагласи – новите откровенија никогаш не противречат на вистината што Бог претходно ја дал.

ХРИСТОВОТО ОТЕЛОТВОРУВАЊЕ

Според текстот 1. Јованово 4,1-3, верувањето во Исусовото отелотворување како критериум на вистинитоста, веќе само по себе ги исклучува поединците од другите големи светски религии кои тврдат дека се пророци или оние кои тврдат дека се поврзани со духовното царство, но не припаѓаат на некоја одредена религија. Ако некој „не признава дека во тело дошол Исус Христос“, тој човек „не е од Бога“ (1. Јованово 4,3).

Кога ги напишал тие стихови, Јован мислел на лажните учители кои тврделе дека Исус дури и не бил човечко битие, туку само така изгледал. Но, тој критериум има поширока примена. Не е само пророкот тој што треба да признае дека Исус бил вистинска личност која живеела на земјата. Повеќето христијани веруваат во ова. Според тоа, Јован се осврнувал на многу конкретно спорно прашање што се поставувало во тоа време, но неговите пророчки зборови, иако се упатени во посебни околности, и понатаму содржат важни вистини и за подоцнежните генерации.

Што ни кажуваат следните стихови за Исус: Јован 3,16; 2. Коринќаните 5,21; Јован 11,25; Евреите 4,14.15; Јован 14,1-3?

Вистинските пророци мора да веруваат дека Исус бил отелотворен Бог, но сепак вистински човек. Тие исто така мора да ја прифатат целокупната вистина за Исуса – за Неговата мисија, за безгрешниот живот, помирителната смрт, воскресението, првосвештеничката служба на небото и Неговото второ доаѓање. Ова е повеќе од интелектуална согласност со фактот дека Исус живеел на земјата. Исус мора да биде центар на учењата на пророкот, а не само обичен додаток. Неговите или нејзините пораки треба да ги водат луѓето кон спасоносен однос со Исуса.

Пророчката реч вдахновена од Светиот Дух е Божји светилник кој ја растерува темнината во нас сè додека Исус, Свездата Деница, не изгрее во нашите срца, а пророчкиот дар ќе нè соедини со Него и трајно ќе нè насочи кон Него.

Пророците кои го величаат Исуса нема да се стремат да собираат сопствени следбеници ниту да се воздигнуваат самите себе (Дела 4,12). Тие ќе бидат спремни да им служат на оние на кои се испратени, а не да ги искористуваат. Во исто време, како што ќе видиме утре, Божјите пророци биле обични луѓе и, како и сите ние, грешници на кои им е потребно евангелието.

Зошто е толку важно за нашата вера да разбереме дека Исус, кој е во потполност Бог, умрел како наш Заменик, земајќи ја на Себе казната за нашите гревови? Што губиме ако го изгубиме ова учење?

ДОБРИ ПЛОДОВИ

Во Проповедта на гората (Матеј 5-7), Исус ги изложил темелите на христијанската црква. По сè изгледа, пророчката служба била составен дел од тие темели. Впрочем, Исус предупредил против лажните пророци, велејќи: „По нивните плодови ќе ги познаете“ (Матеј 7,20).

Квалитетот на плодот може да се процени само со текот на времето. Со набљудување на карактерот на пророкот и резултатите до кои се доаѓа врз основа на неговите или нејзините пораки, можеме да видиме дали тој пророк ги привлекува луѓето кон Бога или ги оддалечува од Него.

Прочитајте ги следните текстови: Јона 1,1-3; Дела 15,36-39 и Галатјаните 2,11-14. Што нè учат тие во врска со пророците?

Сепак, да се биде пророк, тоа не го прави човекот безгрешен или непогрешлив. Во библиските примери на Јона, Павле, па дури и Петар, гледаме грешки и карактерни мани. Само Бог е без мана. Неговите гласници не се. Пророците, како и сите ние, имаат слабости, но насоката на нивниот живот мора јасно да биде насочена кон Бога, и тие не смеат да ја негираат својата служба со начинот на живот кој би бил во спротивност со пораката што ја изнесуваат.

Ниту еден пророк не го одразува целосно Исусовиот пример, но вистинскиот пророк е посветен на принципите и животните правила на Божјето царство (Матеј 7,16-20). Секој што тврди дека е Божји гласник, но чиј начин на живот противречи на пораката што ја носи, треба да се гледа со сомнеж.

Иако пророчкиот повик е тежок, многу пророци донесувале „добри плодови“ во текот на својата служба. На пример, Мојсеј успешно ги водел Израелците низ пустината (5. Мојсеева 34,10–12). Верноста на Агеј ги охрабрила жителите на Јуда да почнат со градење на вториот храм, кое било запрено во период од 19 години (Агеј 1,12). Исаија непоколебливо им служел на четири јудејски цареви, водејќи ги низ бурни времиња и упатувајќи ги на Месија (Исаија 39,5,6; Исаија 53,4-6). Не можеме да ја забораваме сесрдната исповед на Даниел (Даниел 9,15) или посветеноста на Еремија (Еремија 9,1) со солзи. И покрај тоа што честопати биле прогонувани и злоупотребувани, вистинските пророци секогаш покажувале љубов кон Бога и Неговиот народ, што е обележје на плодносна служба.

Колку често ве разочарале побожни мажи и жени со своите постапки или карактерни мани? Која важна лекција можете да ја научите од тие искуства?

ИСПОЛНЕНИ ПРОРОШТВА

Луѓето често мислат дека пророкот е некој што ја предвидува иднината, но тоа е само еден аспект од пророчкото дело. Работата на пророкот опфаќа многу повеќе од тоа. Пророците ги враќаат луѓето кон Божјата Реч и им пружаат охрабрување, совети и предупредувања.

Освен што им помагаат на луѓето да ги дознаат и да се подготват за идните настани, зошто пророците ја предвидуваат и иднината? Видете Еремија 28,9.15-17.

Исполнетите пророштва претставуваат уште еден начин за проверка на пророк. Пророштвата на вистински пророк треба да се исполнат како што е најавено: „Еве како ќе ги дознаете: ако пророкот говори од името на Господ, и зборовите не се збиднат и не се исполнат, тогаш Господ не ги кажал тие зборови, туку ги кажал пророкот поради својата дрскост, – не плаши се од него“ (5. Мојсеева 18,22). Меѓутоа, овој начин на проверка може да биде незгоден за примена бидејќи некои пророштва се условни. Односно, тие можеби нема да се остварат како што предвидел пророкот ако условите не бидат задоволени.

Овој принцип го гледаме во случајот со пророкот Јона и неговото пророкување против Ниневија. Пораката на Јона била доста кратка и остра: „Уште четириесет дена и Ниневија ќе биде разурната!“ (Јона 3,4). Но тоа не се случило онака како што било проречено. Зошто?

Прочитајте Еремија 18,7-10. Што друго нè учи овој текст за условните пророштва?

Условни пророштва се оние што зависат од тоа како луѓето реагираат на Божјите пораки. Ако луѓето го променат својот став и однесување, претскажаниот настан можеби нема да се случи. Жителите на Ниневија го примиле пророштвото на Јона при срце и ги промениле своите патишта, па затоа Бог не ги уништил (Јона 3,10). Кога подоцнежните генерации го заборавиле тоа пророчко предупредување, и кога Ниневија повторно станала зло и сурово место, Бог ја уништил. Бог ја познава иднината, но ние не. Меѓутоа, нашите одлуки и избори во голема мера ја одредуваат нашата идна реалност.

Зошто е важно да го разбереме поимот условно пророштво? Како тоа би можело во голема мера да ни помогне подобро да ја сфатиме библиската вистина?

„ВКУСЕТЕ И КЕ ВИДИТЕ“

Прифаќањето на пророчкиот дар на Елена Г. Вајт од страна на адвентистите на седмиот ден, од самиот почеток до денес, наидуvalo на предизвици слични на оние со кои се соочувале и многу библиски пророци. Дури и по првата визија што Елена Вајт ја примила во декември 1844 година, некои ги довеле во прашање нејзините пророчки тврдења. Ова ги навело адвентистите што ја празнувале саботата (подоцна адвентисти на седмиот ден) да ги разработат аргументите во прилог на пророчкиот дар на Елена Г. Вајт.

Прво, тие ја образложиле теолошката оправданост за верувањето за траењето на дарот на пророштвото до крајот на времето. Библијата го поддржува современото јавување на дарот на пророштвото, тврделе тие. Врз основа на текстовите Јоил 2, Откровение 12,17 и други, пророчкиот дар ќе биде особено очигледен во „последните денови“ и ќе стане „знак на препознавање“ на Божјиот народ на последното време (видете Gerhard Pfandl, „The Gift of Prophecy and God’s Remnant Church“, The Gift of Prophecy, 4. глава).

Второ, првите адвентисти забележале дека дарот на Елена Г. Вајт имал позитивно влијание врз верниците. На пример, нејзините пророчки увиди помагале верниците што присуствувале на саботните конференции кон крајот на 1840-тите да се обединат и да ги надминат несогласувањата околу библиските доктрини. Нејзиниот дар продолжил да дава „добар плод“ во децениите што следеле, а нејзините дела и понатаму остануваат влијателни во рамките на верската заедница на адвентистите на седмиот ден.

Третиот аргумент во одбрана на Елена Г. Вајт се однесува на натприродните елементи на нејзините визионерски искуства. Додека била во визија, како што претходно спомнавме, Елена Г. Вајт пројавувала натприродни способности – меѓу другото, известувала за факти и околности што биле непознати за неа, откривала идни настани, добивала натприродна сила и, покрај другото, не била во можност да го контролира ниту да влијае на времето на појавување на нејзините визији.

Денес, адвентистите на седмиот ден продолжуваат да ги нагласуваат аргументите што ја поддржуваат веродостојноста на дарот на Елена Г. Вајт. Иако овие аргументи се цврсти, еден особено силен „доказ“ во прилог на дарот на Елена Г. Вајт е личното искуство со нејзините списи. Како што советува псалмистот, „Вкусете и ќе видите колку е добар Господ“ (Псалм 34,8), Само кога со молитва ги читаме списите на Елена Г. Вајт можеме правилно да ги процениме нејзините пророчки тврдења.

Добро место за почеток е нејзината мала, но многу популарна книга, „Патот кон Христа“. Потоа следува серија од пет книги наречени „Големата борба“, која ја следи темата на големата борба од Битие до Откровение. Инаку, нејзините списи се широко достапни во печатена и електронска форма (видете: EGWWritings.org) и се преведени на многу јазици.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата: <https://whiteestate.org/abs9/>.

АВТОРИТЕТОТ И ВАЖНОСТА НА ПРОРОКОТ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Мојсеева 4,10-16; Лука 8,22-25; Јован 3,1-10; Дела 16,25-34; 1. Коринќаните 5,1-5; Лука 7,28.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Зашто, словото Божјо е живо и дејствува и е поостро од секаков меч со две острици; и навлегува до разделување на душата и духот, до зглобовите и мозокот, и ги проценува мислите и намерите на срцето“ (Евреите 4,12).

На 9 ноември 1989 година, изјавата на Гинтер Шабовски дадена во живо на телевизија во комунистичка Источна Германија го предизвика падот на Берлинскиот ѕид. Зборувајќи како портпарол на Источна Германија, Шабовски дал погрешна изјава за време на телевизискиот пренос на прес-конференција. Наместо да најави дека на жителите на Источна Германија ќе им биде дозволена посетата на Западна Европа по долг и тежок процес на добивање соодветни визи, тој едноставно рекол дека ќе им биде дозволено да ја посетуваат Западна Европа. Еден новинар го прашал кога ќе стапи на сила таа промена во политиката, и Шабовски одговорил: „Колку што ми е познато, стапува на сила... веднаш, без одложување“. За неколку минути, колони луѓе марширале кон граничните премини, барајќи да бидат пуштени да поминат, како што најавила владата.

На луѓето честопати им се дава овластување да зборуваат во име на некоја компанија, па дури и држава. Но, што е со оние кои зборуваат во Божје име? Оваа седмица ќе испитаме каков авторитет, или каков вид овластување, поседуваат библиските пророци, и каков авторитет имаат, ако воопшто го имаат, пророците кои не напишале ниту една книга од Библијата, како што се пророкот Натан, Јован Крстителот и, секако, Елена Г. Вајт.

ПРЕТСТАВУВАЊЕ НА БОЖЈИОТ АВТОРИТЕТ

Пред да дозволите некому да зборува во ваше име, зар не би се потрудиле за тоа да изберете некого на кого му верувате? Би било важно таа личност да го знае вашиот став и верно да го пренесе.

Прочитајте ги текстовите 2. Мојсеева 2,11-15 и 2. Мојсеева 3,1-3.10-13. Како времето што го поминал како пастир го подготвило Мојсеја да биде Божји гласноговорник?

Мојсеј поминал 40 години од својот живот стекнувајќи го најдоброто образование што Египет можел да го понуди, но тоа не го подготвило да стане Божји гласник. Следните 40 години морал да ги помине како пастир во пустина, непречено од светот. Морал во голема мера да се „одучи“ од она што го научил како принц. За да може да соработува во ослободувањето на Израел, Мојсеј морал да го запознае Богот во чие име ќе зборува.

Прочитајте го текстот 2. Мојсеева 4,10-16. Што можеме да научиме од тој разговор меѓу Бога и Мојсеј за тоа како се повикуваат пророците и каква е нивната улога?

Од Мојсеј било побарано да ја игра улогата на Бога, додека Арон ја презел улогата на Мојсеев гласноговорник (2. Мојсеева 4,16; видете и 2. Мојсеева 7,1). Како што направил со Мојсеј и Арон, Бог им помага и на другите свои пророци да го пронајдат најдобриот начин да ги пренесат пораките што Тој им ги дава.

Мојсеј бил свесен дека и претходно правел грешки. Се секавал на својата последна средба со своите сонародници Израелци, кога бил доведен во прашање неговиот авторитет (2. Мојсеева 2,14). Бог ја разбирал загриженоста на Мојсеј и кон неговите стравови се однесувал трпеливо. Секоја основа за изговор бил отстранет, но Мојсеј и понатаму се спротивставувал на повикот. Неговите стравови прераснувале во неверување. Со неговото двоумење ја ставал под знак прашање Божјата способност да го употреби. Дури тогаш Бог издал неоспорна заповед за да го поттикне неволниот пророк (2. Мојсеева 3,14–17).

Можеби вие не сте пророк, но што ве повикал Бог да правите за Него во својот живот? Кој е најдобриот начин да се подготвите за тој позив?

ИСУСОВИОТ АВТОРИТЕТ

На што се темелел Исусовиот авторитет? Кои биле доказите за тој авторитет? Видете ги текстовите Матеј 21,23-27 и Јован 17,2.

Додека Исус поучувал, свештениците му пристапиле и побарале да знаат кој го овластил да ја извршува таа служба. Впрочем, Исус не завршил во ниту едно од локалните училишта, ниту поминал обука во традиционалните рабински школи. Но, наместо да одговори на нивните прашања, Исус им укажал на патот до одговорот поставувајќи им на своите испрашувачи прашање за несомнениот авторитет што го поседувал Јован Крстителот. Со одбивањето да одговорат, тие ја негирале божествената моќ што ја крунисала службата на Јован и го отфрлиле авторитетот на Исуса, кој, како и Јован, бил испратен од Бога.

Што ни кажуваат следните стихови за Исусовиот авторитет: Матеј 7, 28.29; Марко 1,21-27; Лука 8,22-25; Лука 9,1; Јован 5,25-27 и Јован 7,38?

Целата власт му припаѓа на Исуса како Творец на човекот (Јован 1,3) и Спасител (Римјаните 3,24). Тој е Божјата Реч. Божествениот авторитет што го поседувал Исус за време на Неговиот живот и служба на земјата никој не можел да го имитира или самостојно да го изгради. Исусовите учења предизвикувале восхит кај Неговите слушатели, бидејќи Тој ги поучувал со авторитет на Оној што поседува власт (Матеј 7,29).

Сите евангелија известуваат за Исусовиот натприроден пророчки авторитет. Исус простува гревови (Марко 2,10.11), истерува демони (Марко 3,15) и знаел што мислат луѓето (Јован 2,24.25). Тој ги воскреснува мртвите и нудел вечен живот (Јован 10,28). Додека бил на земјата како наш Откупител, Исус го покажувал авторитетот што Му го дал Бог Отецот (Јован 17,2), се потпира на Отецот и соработувал со Него (Јован 5,19) во секое време, честопати повикувајќи се на Светото писмо, за кое тврдел дека сведочи за Него. Исус, исто така, поседувал апсолутен авторитет и можел да им го пренесе тој авторитет на своите ученици (Марко 6,7). Неговото сведоштво, како Божја реч, доаѓало и до пророците преку кои зборува (Откровение 19,10).

И покрај сите докази што ги дал Исус, некои луѓе сепак го отфрлиле. Како можеме да не паднеме и самите ние во истата стапица на неверување, со оглед на сите причини што ни се дадени за да веруваме?

АВТОРИТЕТОТ НА БИБЛИЈАТА

Библијата е производ на вдохновено пророчко откровение од Бога. Таа одговара на големите животни прашања и претставува единствено средство преку кое Бог се открива Себеси на човечкиот род. Преку Светото писмо учиме за смислата на човечкото постоење, за Божјиот карактер, за Неговата волја и целта на нашиот живот. Библијата е врховно мерило за вистината, авторитет според кој треба да ги донесуваме сите наши животни одлуки. Таа е темел на христијанскиот поглед на светот и срж на целокупната откриена вистина. Таа е врховното христијанско правило на верата и практиката.

Божјата Реч можеме да ја прифатиме или отфрлиме, а за да ја отфрлиме, воопшто не треба да одиме до такви крајности да ја спалуваме Библијата, како што направил царот Јоаким (видете Еремија 36,22-27). Занемарувањето на Библијата, дури и ако тврдиме дека веруваме во неа, може да биде подеднакво проблематично. Од друга страна, кога ќе ја откриеме и прифатиме Божјата Реч, можеме, како царот Јосија, да бидеме преобразени од неа и да ги водиме другите кај Бога (видете 2. Царевите 22,10-13).

Денес, луѓето честопати пристапуваат на Библијата, Светото писмо, со потсмев или наоѓаат недостатоци во неа. Некои веруваат дека Библијата е во расчекор со современите обичаи (што во најголемиот дел е, а и треба да биде). Многумина ја исмејуваат затоа што е во спротивност со „научните“ или културните трендови.

Во христијанството Библијата често се користи само за да поддржи одреден теолошки став, наместо како средство за личен духовен раст и реформа. Други, пак, ја толкуваат Библијата на начин со кој ѝ се одзема и негира секој историски или практичен авторитет над нашиот секојдневен живот.

Еден од најлесните и можеби најчестите начини да се отфрли авторитетот на Библијата е кога ја занемаруваме и не одвојуваме време да ја читаме, а потоа и да го примениме Светото писмо во нашиот живот.

Какво влијание имала изговорената Божја Реч во следниве ситуации: Еремија 38,1-4; Јован 3,1-10; и Дела 16,25-34?

Во древни времиња, материјалите за пишување биле тешко достапни и скапи. Покрај тоа, многу луѓе не знаеле да читаат, па затоа Божјата Реч изговорена преку Неговите пророци била неопходна и суштински битна.

Под влијание на силата на Светиот Дух, Божјата Реч, без разлика дали е изговорена или пишана, може да продре во срцето, да го разоткрие гревот и да донесе реформа и обнова. Божјата Реч нè повикува на покајание и послушност (Дела 5,29; видете и Евреите 4,12). И најчесто ова е причината зошто многумина од кои би се очекувало да постапат помудро, ја отфрлаат – бидејќи не им се допаѓаат нејзините барања за нивниот живот.

АВТОРИТЕТОТ НА ОРГАНИЗАЦИЈАТА

Стихот Осија 12,13 јасно кажува дека „преку пророк го изведе Господ Израел од Египет и преку пророк Тој го пазеше“. Заштитата и водењето на Божјиот народ биле составен и суштински дел од службата на библиските пророци.

Ако ги читаме текстовите како што се Судии 4,4-8; 2. Летописи 20,14-17; 2. Мојсеева 12,1-3; и 5. Мојсеева 1,9-16, можеме да видиме дека пророците имале клучна улога во откривањето на Божјата стратегија за водство за Неговиот народ. Во време на војни и кризи, пророците биле тие преку кои Бог им давал насоки, охрабрување и надеж на Својот народ и на нивните водачи, како што го правел тоа преку Јахазиел и Девора. Пророците, исто така, давале насоки во врска со празниците и богослужението (2. Мојсеева 12,1-3). Во други пригоди, Бог им зборувал на пророците за управувањето со народот. Накратко, ниедно подрачје од животот на Израелците не било надвор од доменот на Божјото раководење и насочување преку Неговите избрани гласници.

Во кои посебни области пророчкиот дар придонел за организацијата и водството на раната христијанска црква? Дела 6,1-7; 1. Коринќаните 5,1-5; 1. Коринќаните 7,10-16; Тит 1,5.

Замислете да основате нова организација без работен прирачник и видлив водач. Таа организација сигурно би искусила сериозни тешкотии. Во извесна смисла, таква била ситуацијата во раната христијанска црква. Исус се вознел на небото и повеќе не бил со своите ученици. И од него тие добиле јасна задача: „Одете по целиот свет и проповедајте“ (Марко 16,15). Иако биле избрани дванаесет апостоли, не постоела јасна организациска структура што би им помогнала да започнат.

Раната црква се соочила со многу предизвици, како што се организација на црквата, започнувањето мисии и потребата да се препознае и осуди ересот и неморалот меѓу нив. Пророчкиот дар што дејствувал во раната црква, во вистинска смисла, одиграл клучна улога во нејзиното зачувување и заштита (Дела 13,1.2). Всушност, тешко е да се замисли како би била основана раната црква без пророчкиот дар којшто помогнал таа да се организира и да тргне во мисија.

Некои луѓе се доста скептични кон „организираната религија“. Но, какви и да се предизвиците, кои се предностите од припадноста кон организирана црковна структура? Што можете да пружите, а што да добиете благодарение на тоа што сте дел од нешто многу поголемо од самите вас?

КАНОНСКИ И НЕКАНОНСКИ ПРОРОЦИ

Прочитајте ги стиховите 1. Летописи 29,29 и 2. Летописи 9,29. Што забележувате кај некои од пророците што се спомнуваат во овие два стиха?

Имало многу поединци како Натан, Гад, Ахија и Једо кои биле признати пророци, но чии книги не станале дел од Библијата.

Прочитајте ги текстовите 1. Царевите 11,29-39 и Лука 7,28. Што не учат овие текстови за авторитетот на неканонските пророци?

Иако не знаеме зошто Бог дозволил пораките на некои пророци да бидат вклучени во Библијата, додека други биле изоставени, знаеме дека и неканонските пророци, чиешто дела не се дел од Светото писмо, биле подеднакво вдahновени од Бога. Библијата учи дека духовните дарови, вклучувајќи го и дарот на пророштвото, ќе продолжат да постојат до крајот на времето. Библијата, исто така, предвидува дека ќе има постбиблиски неканонски пророци „за усовршување на светиите во делото на служењето, за изградување на Христовото тело, додека сите не го достигнеме единството на верата“ (Ефесјаните 4,12.13) и дека тие ќе се појават „пред да настапи денот Господов, великиот и страшниот“ (Јоил 2,31).

Откако Давид извршил прељуба и убиство, Бог го испратил пророкот Натан да се соочи со него (2. Самоилова 12,7-14). Иако Натан не напишал ниту една библиска книга, Давид не го довел во прашање неговиот авторитет, бидејќи авторитетот на зборовите и списите на пророкот се темели на неговото вдahновение, а не на тоа дали е вклучен во библискиот канон. И покрај тоа, сите вистински неканонски пророци, особено пророците од постбиблискиот период – а особено еден современ пророк како Елена Г. Вајт – се сметале себеси за потчинети на авторитетот на Библијата. Нивните пораки мора да бидат проверувани врз основа на Библијата. Тие не ја заменуваат Библијата како непогрешлив извор на верата и доктрината.

Елена Г. Вајт напишала: „Господ сака да ја проучувате Библијата. Тој не дал никаква дополнителна светлина што ќе го замени Неговиот збор. Таа светлина треба да го доведе збунетиот ум до Неговиот збор, кој, кога ќе се ‘изеде’ и ‘свари’, станува крвоток на душата“ (Selected Messages, кн. 3, стр. 29). Колку добро ние како црква се држиме до овие нејзини зборови?

ДА СЕ ЗБОРУВА СО АВТОРИТЕТ

Пророците ни се обраќаат со авторитет и нивните пораки се значајни затоа што Бог ги избрал за свои гласници. Има канонски пророци (оние чии списи станале дел од Библијата), неканонски пророци (оние кои не напишале никакви книги во Библијата) и постбиблиски неканонски пророци (оние кои се појавиле по новозаветното време). Сите тие биле подеднакво вдихновени, и нивните пораки носеле печат на божествен авторитет.

Елена Г. Вајт припаѓа на групата постбиблиски, неканонски пророци. Сепак, адвентистите на седмиот ден не ги сметаат нејзините списи за додаток на Библијата, ниту, пак, еднакви на неа. Сепак, нејзините списи се значајни и зборуваат со авторитет, како што самата тврдела: „Во писмата што ги пишувам, во сведоштвата што ги давам, го изнесувам пред вас она што ми го покажа Господ. Не пишувам никаква статија за весник за да го изразам сопственото мислење. Сето ова е она што Бог ми го откри во визија – драгоцените зраци светлина што блескаат од престолот“ (Selected Messages, кн. 1, стр. 29).

Во хармонија со Библијата, Елена Г. Вајт укажува на реалноста на гревот и на нашата потреба за Исуса, Кој е единствената надеж во вечен живот, кој им е даден по благодат на сите што ќе го бараат со вера, што е уште една моќна тема која преовладува во нејзините пораки.

А во нејзините пораки (или, поточно, во Божјите пораки дадени преку неа) ја гледаме битката меѓу доброто и злото, почнувајќи од падот на Луцифер на небото и сè до крајот на времето, кога гревот и злото, заедно со сатаната и неговите паднати ангели, ќе бидат засекогаш искоренети. Списите на Елена Г. Вајт обезбедуваат увид во библиските принципи во контекст на последните времиња. Таа зборува, на пример, за опасноста од спојување на црквата и државата и за важноста на верската слобода; таа предупредува на колапсот на моралот; го издигнува Божјиот закон и ја нагласува неговата важност; и иако нашето разбирање, на пример, за „жигот на свертот“ секако не се базира на нејзините списи, нејзините зборови навистина ни даваат прекрасен увид во завршните настани.

Таа, исто така, ја истакнува практичната примена на христијанските принципи во животот. Нејзините пораки за духовноста, за здравјето, образованието, семејните односи, родителството, моралот и друго им помогнале на многумина да го променат својот начин на живот и да искушат вистински подобар живот на повеќе нивоа.

Списите на Елена Г. Вајт не се наоѓаат во Библијата, но Бог ја употребил за да ги води верниците што живеат во последните денови од историјата на земјата. Нејзините списи се сè уште значајни и зборуваат со пророчки авторитет.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата:

<https://whiteestate.org/absg/10>.

ПРОРОЧКОТО ДЕЈСТВУВАЊЕ ВО ПРЕСУДНИ МОМЕНТИ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Петрово 2,5; Судии 4,4-16; 1. Царевите 18,21.38.39; Исаија 59,1-4; Неемија 9,30; Откровение 1,1-3.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Зашто Господ Бог не прави ништо додека не им ја открие тајната Своја на Своите слуги - пророците“ (Амос 3,7).

Уште од падот во грев, човечките суштества се склони да ги изберат лажните измамнички задоволства на гревот во овој краток живот наместо вечниот живот во Исуса. Бог е свесен за оваа тажна вистина, но и покрај тоа, Тој нè љуби и сесрдно и неуморно работи на нашето спасение, без оглед на сè.

Затоа Бог, во пресудни моменти од историјата, преку пророчката служба, дејствувал на впечатлив начин во полза на својот народ. Меѓутоа, кога неговите напори повторно и повторно, повеќе пати се одбиваат, Тој предупредува за сигурното доаѓање на судот.

Преку Своите пророци, Бог секогаш ги најавува Своите дела пред да ги направи (Амос 3,7). Ако народот се покае, Тој е веднаш спремен да прости.

И денес Тој продолжува да комуницира со нас на ист начин. Според тоа, логично е Бог да му зборува на Својот народ во последните денови на планетата Земја, исто како што правел и во минатите векови.

Во нашето проучување во текот на оваа седмица, ќе се осврнеме на клучните моменти во историјата на спасението кога Бог користел пророци за јасно да му ја предочи Својата волја на Својот народ и на светот околу нас. Исто така, ќе ја истражime и улогата на вдохновената служба на Елена Г. Вајт во клучните моменти во растењето и напредувањето на адвентистичкото движење.

ПРЕДУПРЕДУВАЊЕ ЗА КАТАСТРОФА

Бог сака да го спаси човештвото. Дури и по Падот, Тој настојувал да воспостави траен однос со Адам и Ева, а жителите на земјата некое време го повикувале „името Господово“ (1. Мојсеева 4,26). Но, како што минувале генерациите, бројот на оние што оделе со Бога сè повеќе намалувал. Оние што продолжиле да го следат Бога сведочеле за Неговата добрина, ги осудувале гревовите на луѓето во своето опкружение и предупредувале за последиците од нивните постапки.

Меѓутоа, до времето на Ное, жителите на Земјата станале толку зли што Бог решил да ги уништи (1. Мојсеева 6,5-7). Ное, проповедник на правдата (2. Петрово 2,5), несомнено ги предупредувал за претстојното уништување сите што сакале да го слушаат. Бог му дал и упатства на Ное за изградба на „брод на спасението“ (Ноевиот ковчег) за сите што ќе сакаат да го послушаат неговото предупредување и ќе се покаат.

Прочитајте ги следните стихови: Евреите 11,7; 2. Петрово 2,5; и 1. Мојсеева 6,9. Во која смисла Ное бил „проповедник на правдата“?

Потопот бил пресвртница во човечката историја, а извештајот за него се јавува повеќе пати и во Стариот и во Новиот завет, како пример за длабочината на човечката изопаченост и висината за Божјата чудесна благодат. Божјата праведност се огледува во Неговиот суд против грешните созданија и во Неговото избавување на сите што го прифаќаат спасението.

„Среде сè поголемата изопаченост која насекаде преовладувала, Матусал, Ное и многу други, работеле на тоа да го сочуваат знаењето за вистинскиот Бог на земјата и да го задржат поројот на моралното пропаѓање и на злото. Сто дваесет години пред потопот, Господ својата намера му ја најавил на Ное преку еден свет ангел и го упатил да прави ковчег. За време на градењето на ковчегот, Ное требало да проповеда дека Господ ќе пушти потоп на земјата да ги уништи безбожниците. На оние што ќе поверуваат во оваа порака и со покајание и реформа ќе се приготват за тој настан, требало да им биде простено и да бидат спасени“ (Елена Г. Вајт, Патријарси и пророци, стр. 92 оригинал).

Бог не само што го известил Ное за Потопот и ги спасил оние што биле во ковчегот, туку и воспоставил завет со Ное и сите созданија, ветувајќи дека никогаш повеќе нема да го уништи светот со вода (1. Мојсеева 9,8-17). Секое виножито содржи ветување и надеж за избавување.

Следниот пат кога ќе видите виножито, сетете се на ветувањата што тоа ги носи со себе. Зошто тоа треба да ви пружи утеха, имајќи предвид дека Бог ги одржува сите свои ветувања?

МАЈКА ВО ИЗРАЕЛ

По ослободувањето на Израелците од ропството во Египет, Бог им ја дал земјата Ханаан. Тој ветил дека избобилно ќе ги благослови ако ги следат Неговите закони и заповеди. Исто така, ги предупредил дека кршењето на заветот со Него ќе доведе до страдање и уништување (5. Мојсеева 27-30). Меѓутоа, по смртта на Исус Навин, Израелците се одвратиле од држењето на заветот. Потоа, соседните народи почнале да ги угнетуваат и тие запекале кон Бога. Како одговор, „Господ им постави судии, кои ги спасуваа од рацете на оние што ги пленаа“ (Судии 2,16). Тој, испраќал и пророци за да ги охрабри Израелците да го обноват својот завет со Бога и да ги зајакне во нивната борба против нивните угнетувачи.

Прочитајте ги следните текстови: Судии 4,4-16 и Судии 5,1-5. Што направила Девора за Израел?

Девора одиграла клучна пророчка улога во пренесувањето на Божјата порака до Израел и до Варак, заповедникот на народот, додека ги собирал трупите. Токму Девора му дала знак на Варак да ја започне битката, велејќи: „Стани, бидејќи денес е денот, во кој Господ ќе го предаде Сисера во рацете твои; Сам Господ ќе тргне пред Тебе“ (Судии 4,14).

Како судија во Израел, Девора била клучна личност. Нејзиното водство и нејзината вера во Божјото ветување за победа ги зајакнало Израелците во борбата против непријателите. Вештината на Варак како воен заповедник и неговата подготвеност да ја предводи војската на Израел, дури и против својата волја, исто така биле важни, но тоа не било она што им донело победа.

Ова е можеби најважната порака од сторијата за пророчицата Девора и војникот Варак. Среди прославата на неочекуваната победа, двајца од најважните луѓе во Израел – судијата и победничкиот војсководец – ја предводеле заедницата во прославување на Бога. Таква е природата на вистинското духовно водство.

Пророчката служба на Девора сведочи за Божјата верност во време на неволји и угнетување. Кога Бог ѝ дал на Девора порака која треба да ја пренесе на Варак, таа не преиспитувала дали е изводливо да се соберат доволно војници, ниту, пак, влегла во расправа за тоа дали Израелците се премногу слаби за да победат. Наместо тоа, таа ја пренела пораката со голема убеденост и го охрабрила Варак да ги остави настрана своите сомнежи и да се потпре на Божјото провидение.

Како можеме да научиме да му веруваме на Бога дури и тогаш кога, во даден момент, работите не изгледаат како да ветуваат многу?

ПОВИК ЗА ПОКАЈАНИЕ

Прочитајте го текстот Судии 2,16-19. Каков образец или мотив се гледа овде?

Со барањето на Израел да имаат цар (1. Самоилова 8) и клучниот премин кон владеење на цареви, завршил периодот на судии. Меѓутоа, оваа промена донела уште поголема потреба од пророци кои би ги советувале, исправале и прекорувале царот, народните водачи и самиот народ.

За време на владеењето на Ахав, Бог го испратил Илија со порака за суд: нема да има дожд затоа што Израел згрешил „бидејќи ги презревте Господовите заповеди и врвите по Вааловците“ (1. Царевите 18,18). Наместо да се покае, Ахав се трудел да го фати Илија и да го убие, но Бог го заштитил Својот слуга (1. Царевите 18,10–12). Кога, во третата година од траењето на сушата и гладот, Илија конечно се сретнал со царот, Ахав го обвинил него за сушата (1. Царевите 18,17)!

Тогаш Илија го повикал целиот Израел за конечна пресметка меѓу Бога и пророците на Ваал (1. Царевите 18,19).

Прочитајте ја објавата на Илија до Израел и одговорот во стиховите 1. Царевите 18,21.38.39. Што се случило?

Божествениот чин на спуштање оган од небото, придружен со пророчката порака на Илија, драматично влијаело врз Божјиот народ и го довел до покајание. И исто како што Израелците се двоумеле целосно да му се посветат на Бога, и ние живееме во култури кои не го признаваат Бога како Создател и Откупител. Наместо да служиме како Божји сведоци за да ги охрабриме другите да му бидат верни, ние честопати се притеснуваме пред нашиот повик и ги следиме сопствените желби, како што правеле некогаш Израелците.

Бог нè предупредува дека постапувањето според сопствените желби ќе нè доведе до беда, страдање и, на крајот, до смрт. Но, ако го следиме Неговиот глас, тогаш „Господ секогаш ќе ти биде водач, а и во време на суша ќе ја наситува душата твоја и ќе ги крепи коските твои; ти ќе бидеш како градина напоена со вода и како извор, чии води никогаш не пресушуваат“ (Исаија 58,11).

Нашата телесна природа нè турка, дури и потсвесно, во бунт против Бога. Кои одлуки мора да ги донесеме за да не ѝ подлегнеме на оваа наша природа?

НАДЕЖ ВО ПРОГОНСТВО

„Господ, Бог на нивните предци, им испраќаше Свои гласници уште во рано утро, зашто Му беше жал за Својот народ и Своето живеалиште“ (2. Летописи 36,15).

По Илија, Бог испраќал бројни пророци за да го тешат, предупредуваат и поучуваат неговиот народ, но царствата Израел и Јуда западнале во таква изопаченост што Бог ги споредил со Содом и Гомора (Исаија 1,9.10). Божјиот народ станал возгордеан, алчен и идолопоклонички. Ги угнетувале своите работници, вдовици, сирачиња и странци кои се обраќале кај нив за помош. (Видете го Божјиот одговор на пропустите на Израел во текстот Исаија 58.) Конечно, Бог го осудил Израел на асирско ропство (2. Царевите 17,1–6), а Јуда на прогонство во Вавилон (2. Царевите 24–25).

Иако Бог го казнил својот народ, тој не ги оставил сами во прогонство. Тој продолжил да им испраќа пророци, како што се Езекиел и Даниел, за да им дадат надеж во иднината.

Прочитајте ги текстовите Исаија 59,1-4 и Неемија 9,30. Што се кажува тука, а важи за сите времиња?

Низ целата своја историја, царствата Израел и Јуда ги трпеле последиците од гревот. Со тоа што се одвратиле од Бога, тие ја напуштиле сигурноста на Неговата грижа и ја навлекле врз себе Неговата осуда. Бог не толерира угнетување и идолопоклонство, но не ги испратил во прогонство веднаш првиот пат кога згрешиле. Бог се трудел околу својот народ, залагајќи се преку Своите пророци да се покаат и да се вратат кај Него. Меѓутоа, народот одбил да послуша. Всушност, вистинско чудо е колку долго Господ настојувал да го одврати Својот народ од нивните гревови. Во текот на многу векови, преку бројни пророци, Тој испраќал предупредување по предупредување, обидувајќи се да допре до нив.

Самиот Исус најдобро го изразил тоа: „Ерусалиме, Ерусалиме, што ги убиваш пророците и со камења ги засипуваш испратените кај тебе! Колкупати сакав да ги собирам чедата твои, како квачката што ги собира пилињата свои под крилјата, а вие не сакавте“ (Матеј 23,37).

Сепак, дури ни во прогонство, Бог никогаш не го оставил својот народ без надеж. И покрај нивните постојани промашувања, Бог ветил: „И ќе дојде Искупителот за Сион и за синовите Јаковови, кои се одвратиле од нечесноста“ (Исаија 59,20).

Размислувајте за верноста што Бог ја покажал дури и тогаш кога Израел се одвратил од Него. На кој начин вие сте го доживеале овој аспект на Божјиот карактер полн со љубов во вашиот сопствен живот? Каде би биле сега кога Тој не би бил толку трпелив и полн со љубов?

ПРОРОК ЗА ВРЕМЕ НА ЧЕКАЊЕТО

Прочитајте Откровение 1,1-3. Што бил повикан да направи Јован?

Раните христијани живееле во состојба на исчекување на Исусовото ветување дека ќе се врати. Апостол Јован го гледал Исуса како се вознесува на облаците и го слушнал ангелот како објаснува дека ќе се врати на ист начин (Дела 1,10.11). Раната црква потоа се соочила со неизвесноста. Да, Исус рекол дека ќе се врати, но кога?

Додека бил во прогонство на островот Патмос, Јован напишал за Исусовото ветено второ доаѓање: „Ете, иде со облаци, и ќе го види секое око, и оние што Го прободоа“ (Откровение 1,7). Јован, исто така, добил и опширно откровение во врска со настаните што ќе го означат крајот на времето. Освен охрабрувањето и укорот до седумте цркви (Откровение 2-3), овие откровенија вклучувале визии за судот (Откровение 14,6-12), за крајот на светот (Откровение 20), за второто Христово доаѓање (Откровение 14,14-16) и новото создавање на светот (Откровение 21-22).

Јован се претставил себеси како „Јас, Јован, вашиот брат и соучесник во скрбта и во царството и во трпението на Исус“ (Откровение 1,9). Тој знаел што значи да се трпи, не само во маките на исчекувањето, туку и во прогонството што го придружува објавувањето на Божјата Реч и поседувањето на сведоштвото на Исуса Христа.

Низ целата книга Откровение, Јован е повикан да гледа, и му се налага да го запише тоа што го гледа. Во последната глава, тој пишува: „И јас, Јован, го видов и го чув ова“ (Откровение 22,8). Јован бил пророк-сведок на настаните на последните денови, задолжен да им го објави на црквите од неговото време она што му било покажано во визија (Откровение 22,16). Тој потсетува на Јован Крстителот, кој во пресуден момент од историјата на земјата го објавил првото доаѓање на Исуса Христа (Јован 1,6-8).

И ние сме повикани да сведочиме како што сведочел Јован. И ние мора да се држиме до Исусовото сведоштво (Откровение 19,10) – сведоштвото што Тој го дал за Себе преку пророците. Можеби не добиваме визии како Јован, но можеме трпеливо да го чекаме Христовото враќање додека сведочиме за Неговото дејствување во нашиот живот и да ги следиме знаците кои покажуваат дека нашето избавување се приближува.

Размислете за сета светлина што ни е дадена. Кои одговорности почи- ваат на нас затоа што ни е дадено толку многу?

ПРОРОЧКИ ГЛАС

Бог отсекогаш комуницирал со луѓето преку своите пророци. Ова посебно важи за пресудните моменти во историјата. Тогаш, зар не е логично да очекуваме дека Бог ќе му зборува на својот народ и на крајот од времето?

Кога милеритските адвентисти го доживеале „Големото разочарување“ на 22 октомври 1844 година, Бог ја повикал Елена Хармон (Вајт) во пророчка служба и ѝ дал порака за разочараните верници. Нејзината прва визија требало да им пружи утеха во нивниот очај.

Уште една важна пресвртница е почетокот на адвентистичката издавачка дејност и официјалното организирање на адвентистите што ја почитуваат саботата како верска деноминација. Преку своите публикации и евангелска работа, овие сабатаријанци бројно пораснале на неколку илјади членови до 1860-тите. Тие требало да се организираат за поуспешно да ги објавуваат пораките на тројцата ангели (Откровение 14,6-12). И додека некои се спротивставувале на идејата за организирање, Бог ја употребил Елена Г. Вајт за да го поддржи тој чекор. На 21 мај 1863 година Адвентистичката црква на седмиот ден била официјално основана.

Истата година, Бог го употребил дарот на пророштвото за да ја поттикне здравствената реформа меѓу верниците. Повеќето адвентисти не биле во добра здравствена состојба, ниту воделе здрав начин на живот. Но, преку две обемни виденија на Елена Г. Вајт во 1863 и 1865 година, тој правец е променет. Адвентистите на седмиот ден станале застапници за здравјето и здравиот начин на живот.

Од 1870-тите до 1890-тите, Елена Г. Вајт дала голем придонес во развојот на адвентистичкиот образовен систем. Нејзината филозофија за сеопфатно (холистичко) образование (академско, практично и духовно) постепено било усвојувано и применувано. Како што самата таа истакнувала: „Вистинското воспитување подразбира повеќе отколку само совладување на одредена наставна програма. Тоа е повеќе од подготовка за сегашниот живот. Тоа се занимава со целото човеково битие и се однесува на целокупниот период на неговото постоење. Воспитување значи хармонично развивање на телесните, душевните и духовните сили“ (Воспитување, стр. 13 оригинал).

Во текот на 1880-тите Елена Вајт одиграла клучна улога во постигнувањето рамнотежа во адвентистичката теологија за спасението. Таа ја нагласувала важноста на Божјата благодат и оправдувањето преку вера во рамките на единствениот адвентистички нагласок на законот. Од 1901 до 1903 година, таа помагала во реорганизацијата на црквоната структура за подобро да се одвива мисијата на црквата во светот.

Накратко, деноминацијата на Адвентистите на седмиот ден не би била таква каква што ја знаеме денес без службата на Елена Г. Вајт. Таа била Божји гласник во клучни моменти.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата:

<https://whiteestate.org/absg/11>.

ПРОРОЧКИ ОТКРОВЕНИЈА ЗА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Јоил 2,28-32; Дела 2,1-21; Ефесјаните 4,11-14; Откровение 12,17; Откровение 19,10; Дела 2,36-42.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „И, ете, потоа ќе излеам од Мојот Дух врз секое тело, и синовите ваши и ќерките ваши ќе пророкуваат; старците ваши ќе сонуваат сониншта и младите ваши ќе гледаат виденија. А и врз слугите и слугинките во оние денови ќе излеам од Мојот Дух“ (Јоил 2,28.29).

Во некои државни закони постои „одредба за престанок на важењето“ (на англиски буквално, „одредба за зајдисонце“). Се разбира, овој правен термин нема никаква врска со зајдисонцето, туку е одредба што предвидува дека законот автоматски престанува да важи на одреден датум.

Властите внесуваат такви одредби во законите од различни причини. На пример, во време на опасност за државата, може да се донесат закони што привремено ги ограничуваат граѓанските права. Затоа, во таквите закони понекогаш се вклучува оваа одредба, така што тие автоматски ќе престанат да важат на одреден датум, и тогаш им се враќаат на граѓаните правата што им биле привремено одземени.

Дали Бог вклучил одредба за прекинување на важењето кога Светиот Дух го дал дарот на пророштвото во древни времиња? Дали постои некое време пред Исусовото враќање кога овој дар ќе престане да дејствува? Минатата седмица дознавме дека Бог му проговарал на Својот народ преку пророци во пресудни моменти. Оваа седмица ќе го проучиме пророчкиот дар на последното време – неговата посебна улога и трајност – како и улогата на пророчката служба на Елена Г. Вајт додека се приближува второто доаѓање на Исус.

ВЕТУВАЊЕ ОД КНИГАТА НА ПРОРОКОТ ЈОИЛ

Прочитајте Јоил 2,28-32. Што ветува Бог дека ќе направи во последните денови?

Јоил, пророк од седмиот век пр. н. е., дава важен увид во идните настани. Кога го читаме овој пасус, едноставно се прашуваме дали тој зборува за сопственото време или за нешто во далечната иднина.

Теолозите главно прават разлика меѓу два вида пророштва – класично и апокалиптичко. Класичното пророштво се занимава со конкретни народи и користи вистински имиња и броеви (видете, на пример, Еремија 25,1-11). Апокалиптичкото пророштво, од друга страна, користи многу симболичен јазик, симболични броеви за времиња и често споменува космички знаци (видете Даниел 7). А понекогаш наидуваме и на преклопување на двата вида пророштва (видете, на пример, Матеј 24).

А што е со текстот Јоил 2,28-31? Се чини дека спаѓа во втората категорија. Тоа значи дека неговото исполнување не би требало да се очекува во текот на животниот век на пророкот, ниту во годините веднаш по неговата служба. Напротив, треба да очекуваме исполнувањето на тоа пророштво да биде во иднина. Забележете дека контекстот и временската рамка во која Бог го дава овој дар на пророштво се „пред да настапи денот Господов, великиот и страшниот“ (Јоил 2,31). Кој ден е тоа? Првото Исусово доаѓање? Или второто? Или и двете?

Кога го разгледуваме споменувањето на сонцето и месечината во пророштвото на Јоил, веднаш се потсетуваме на фактот дека оваа идеја може да се најде и во неколку други библиски текстови. Исус, во својот познат говор за последното време (Матеј 24,29), им зборувал на своите ученици за знаци на сонцето, месечината и ѕвездите. Јован, писателот на Откровението, исто така ги споменува истите знаци (Откровение 6,12.13). И Исус и Јован упатуваат на истите космички знаци непосредно пред второто доаѓање на нашиот Господ.

Затоа можеме да претпоставиме дека пророштвото на Јоил, кое укажува на слични знаци, треба да има некаква врска со последните времиња: „И ќе покажам знаци на небото и на земјата: крв, оган и столбови од дим. Сонцето ќе се преобрати во темнина, а месечината - во крв, пред да настапи денот Господов, великиот и страшниот“ (Јоил 2,30.31).

Сетете се на сите пророштва кои се исполниле точно така како што биле најавувани. Зошто тоа треба да ни помогне да му веруваме на Бога во врска со она што сè уште е во иднина – како што е пророштвото за второто Христово доаѓање?

ПЕДЕСЕТНИЦА

Прочитајте го текстот Дела 2,1-21. Зошто Петар го цитира Јоил во контекст на првото Христово доаѓање? Која улога ја игра пророштвото во овој пасус?

Во овие новозаветни стихови наоѓаме еден од најдолгите цитати од Стариот завет. Кога го читаме образложувањето на Петар, би можеле да го поставиме прашањето: „Петре, а што е со знаците? Не ги гледаме во ситуацијата што ја опишуваш.“ А Петар веројатно би одговорил: Знаците се исполнија. Кога Исус неодамна висеше на крстот, сонцето беше затемнето три часа (Марко 15,33).

Но, она што било убедлив аргумент за Петар, можеби за нас денес е помалку убедливо. Сè уште чекаме поцелосно исполнување на Јоиловото пророштво. Клучот лежи во самиот текст на книгата на пророк Јоил. Во стихот Јоил 2,23, пророкот го споменува раниот и позниот дожд. Настанот во Дела апостолски 2 го претставува првото исполнување на тоа пророштво – раниот дожд. Конечното исполнување ќе биде излевањето на Духот во вид на позен дожд непосредно пред крајот на времето.

Луѓето често го дефинираат пророштвото како „предвидување на иднината“. Се разбира, тоа не е погрешно, но библиските писатели, освен тоа, ги повикувале луѓето на покајание. Впрочем, подоцна, кога Петар зборувал, многу луѓе во таа толпа очигледно биле осведочени во својата грешност.

„Кога го слушнаа тоа, им се растреперија срцата, и му рекоа на Петар и на другите апостоли: ‘Луѓе браќа, што да правиме?’“ (Дела 2,37).

И што им одговори Петар?

„А Петар им рече: ‘Покајте се и секој од вас да се крсти во името на Исус Христос за простување на гревовите; и тогаш ќе примите дар од Светиот Дух. Зашто вам ви припаѓа она ветување и на вашите деца и на сите што се далеку, што ќе ги повика Господ, нашиот Бог’“ (Дела 2,38.39).

Јован Крстител исто така бил пророк кој проповедал за покајанието. Иако го најавил првото Исусово доаѓање, тој проповедал за покајание за гревовите. „Покајте се, зашто се приближи царството небесно!“ (Матеј 3,2)

Според тоа, текстот Јоил 2 ќе го доживее своето целосно исполнување во иднина. Како што правеле Јоил и Петар, пророците на последното време ќе повикуваат на покајание, ќе укажуваат на Исуса и ќе даваат насоки за Божјата црква на последното време.

Дури и откако ги видеде овие натприродни појави, мноштвото привично помислило дека станува збор за некаков природен настан. Во овој случај, тие мислеле дека луѓето се пијани! (Пијаните луѓе одеднаш проговоруваат на странски јазици?) Колку и да бил нелогичен нивниот заклучок, што е тоа кај луѓето што ги тера, дури и кога се соочуваат со нешто натприродно, да се обидуваат да најдат колку-толку природно објаснување?

ДАРОВИТЕ НА ДУХОТ

За да може Христовата црква да функционира успешно, Бог ѝ дал дарови што ја олеснуваат нејзината служба. Во Новиот завет наоѓаме неколку листи со духовни дарови, и сите тие се доста слични, но се разликуваат во некои детали. Освен тоа, овие дарови заедно се дополнуваат многу добро.

Римјаните 12,6-8	1. Коринќаните 12,8-10	1. Коринќаните 12,28	Ефесјаните 4,11-14
пророштво	зборови на премудрост	апостоли	апостоли
служба	збор на разум	пророци	пророци
поучување	вера	учители	евангелисти
храбрење	дар на исцелување	чудотворци	пастири
давање	правеење чуда	исцелување	учители
помагање	пророштво	помагање	
покажување милост	разликување на духовите	управување	
	различни јазици	различни јазици	
	толкување на јазици		

Прочитајте го текстот Ефесјаните 4,11-14. Зошто Бог ѝ ги дал овие дарови на Својата црква? Како дарот на пророштвото помага во остварувањето на Божјите планови за црквата?

Целта на сите духовни дарови е да ја негуваат и изградуваат црквата, како и да го објавуваат евангелието. Павле го вклучил дарот на пророштвото (кој се подразбира под зборот „пророци“) во сите четири листи. Некои други дарови се појавуваат само еднаш. Врз основа на ова, можеме да заклучиме дека пророштвото е еден од најважните духовни дарови.

Да разгледаме некои општи обележја на пророците:

1. Пророците се повикани од Бога (видете 1. Царевите 19,16.19-21; Исаија 6). Тие често се чувствуваат недостојни и се двоумат да прифатат таква одговорност, но на крајот тие сепак ќе послушаат.
2. Бог им зборува на пророците преку визији (виденија), соништа или директни чујни искази. Понекогаш Бог им открива идни настани. Во други случаи, Тој ги извесува за тековни настани што се однесуваат на народите или на поединците (Даниел 2).
3. Светото писмо опишува некои физички феномени – пророците можат да ја изгубат физичката сила, или дури и да престанат да дишат, но можат да добијат и нова сила (Даниел 10,8-10.18.19).
4. Пророците ги пренесувале пораките што ги добивале на различни начини: усно (Дела 21,10-12), преку сликовита претстава (Езекиел 4) или преку писма (Откровение 2-3). Некои пророци користеле книжевни помошници, како што бил Варух кој му помагал на Еремија (Еремија 36,1-4).
5. Пораката на пророкот мора да биде во согласност со она што го кажале претходните пророци, бидејќи Бог не си противречи на самиот себе (Исаија 8,20).
6. Содржината на пораката на пророкот, како и влијанието на личниот живот на пророкот, сведочат за божественото потекло на таа порака (Матеј 7,15-20).
7. Сатаната секогаш се обидува да го фалсификува она што е божествено. Тоа важи и за пророчкиот дар. И во последното време ќе има лажни пророци (Матеј 24,24; 2. Петрово 2,1).

ОСТАТОКОТ ВО ВРЕМЕТО НА КРАЈОТ

Текстот Откровение 12 во широки потези ја претставува историјата на големата борба, од нејзиниот почеток на небото до последните денови.

Прочитајте го стихот Откровение 12,17. Што е „сведоштвото на Исус Христос“? Споредете го стихот Откровение 19,10 со стиховите Откровение 22,8,9.

Во стихот Откровение 12,17 се спомнуваат две карактеристики врз основа на кои се препознава црквата на последното време. Таа црква ги почитува и ги извршува Десетте заповеди (кои ја вклучуваат и заповедта за саботата) и го има „сведоштвото на Исус Христос“. Какво е тоа сведоштво?

Во некои преводи на Библијата, изразот „сведоштвото Исусово“ се толкува во смисла дека ние како верници исповедаме вера во Исуса и ги запознаваме луѓето со Него преку нашата служба и евангелиска работа (видете го стихот Откровение 19,10: „Што го имаат сведоштвото Исусово“, каде што Исус е центар на христијанското сведочење). Некои други библиски преводи му припишуваат поинакво значење на овој поим, тврдејќи дека самиот Исус ѝ дава сведоштво на својата црква („вистините што ги откри Исус“, каде што Исус е субјектот што го изнесува сведоштвото; Откровение 19,10, превод од англиски Good News Translation). Оригиналниот грчки текст, всушност, може да се преведе на двата начина. Тогаш што имал на ум Јован?

Ако ги споредиме двете обележја на препознавање на вистинската црква, ќе видиме голема сличност во начинот на кој се формулирани (оваа сличност е уште поочигледна во грчкиот оригинал отколку во нашите Библии). Исто како што „Божјите заповеди“ очигледно доаѓаат од Бога, така и „сведоштвото Исусово“ потекнува од Исуса. Според тоа, Исус е тој што сведочи. Тој ѝ ја дава препознатливоста на вистинската црква. А како го прави тоа? Преку дарот на пророштвото.

Одговорите се наоѓаат во стиховите Откровение 19,10 и Откровение 22,9. Таму е јасно дека „сведоштвото Исусово“ се поистоветува со „духот на пророштвото“. И самиот Јован е пророк, и во својата личност го претставува „сведоштвото Исусово“. Пророк е личност со посебен повик да биде Божји гласник на Неговиот народ, било да поттикнува и да повикува на покајание, било да охрабрува или да ја открива иднината.

Стихот Откровение 12,17 покажува дека Исус ја прави својата црква препознатлива преку тој дар на пророштво. Исто како што Бог му испраќал пророци на старозаветниот народ на Израел и Јуда, и како што го испратил апостол Јован во раната христијанска црква, така ќе се појавуваат пророци во последните денови од историјата на земјата.

Според ваше мислење, кои докази покажуваат дека службата на Елена Г. Вајт со право може да се препознае како пример за дејствувањето на „духот на пророштвото“ (Откровение 19,10)?

СОВРЕМЕНИ ОБЛИЦИ НА ПРОЈАВА НА ПРОРОЧКИОТ ДАР

Повеќето верници денес ја признаваат веродостојноста на древните библиски пророци, но дали сметаат дека истото е можно и во наше време? Ако треба да се верува во ветувањето од стихот Јоил 2,28-31 за славното пројавување на пророчкиот дар во последното време, како би можело да изгледа тоа?

Прочитајте го текстот Дела 2,36-42. Која била основната порака на Петровата проповед на Педесетница? Како реагирале неговите слушатели?

Излевањето на Светиот Дух на Педесетница во 31 година од н. е. е одлична слика за тоа што ќе се случи за време на излевањето на Светиот Дух на крајот на времето, иако тоа ќе се одигра во многу поголем обем. Педесетница се одликувала со величање на Исуса, масовно покајание и појава на еден народ подготвен и опремен за Божјата мисија. Петровата христоцентрична порака била исполнета со моќта на Светиот Дух, и тоа повело 3000 души да се покаат и да се крстат. Овој благослов на Светиот Дух во вид на „ран дожд“, кој го посеал драгоценото семе, водел до формирање на Црквата – обединето тело од верници кои со пример ја покажуваат и ја споделуваат љубовта на Исуса најавувајќи го Неговото враќање.

Како што раниот дожд бил даден за да предизвика „ртење на драгоценото семе, така ‘позниот дожд’ ќе се излее при нејзиниот крај за жетвата да узрее“ (Елена Г. Вајт, *Големата борба*, стр. 611 оригинал). Со други зборови, современите облици на пророчкиот дар во вид на позен дожд ќе изгледаат многу слично на претходното рано пројавување на истиот дар на Педесетница за време на раниот дожд.

Како што видовме во текстот Јоил 2,28-31, пророчкиот дар во последното време ќе им биде даден и на млади и на стари, на мажи и на жени. Бог ќе зборува преку оние што Светиот Дух ќе ги избере. Секогаш кога Светиот Дух ќе избере некој гласник за крајот на времето, неговата или нејзината порака ќе го издигнува Исуса, ќе ги повикува луѓето на покајание и ќе ги подготвува да ја исполнат Божјата мисија. А токму тие три карактеристики се препознатливи обележја на пророчката служба на Елена Г. Вајт. Во текот на целиот свој живот, таа го издигнувала Исуса и Светото писмо во своите проповеди и списи. Таа ги повикувала адвентистите и другите луѓе на сесрдно покајание и ги поттикнувала сите да се вклучат во Божјото дело за спасување на изгубените.

До која мера ги користите предностите на прекрасниот дар што ни е даден преку службата на Елена Г. Вајт?

МИСИЈАТА НА ПРВО МЕСТО

Во Ефесјаните 4, Павле кажува дека главната цел на духовните дарови е да им помогнат на верниците во унапредувањето на Божјото дело, Неговата мисија. Пророчката служба на Елена Г. Вајт ја имала истата цел. Нејзините вдохновени пораки им помагаат на верниците да развијат со Бога подлабок однос полн со љубов, и ги поттикнуваат да ја споделуваат таа љубов со другите.

„Од сите што исповедаат дека се христијани“, напишала таа, „Адвентистите на седмиот ден треба да бидат први во издигнувањето на Христос пред светот. Објавувањето на тројната ангелска порака повикува на претставување на вистината за саботата. Оваа вистина, заедно со другите опфатени во пораката, мора да се објавува; но големиот центар на привлечност, Христос Исус, не смее никогаш да се изостави. Токму кај Христовиот крст се среќаваат милоста и вистината, а праведноста и мирот се бакнуваат. Грешникот мора да биде наведен да погледне кон Голготата; со едноставна вера на мало дете, тој мора да верува и да се потпре на заслугите на Спасителот, прифаќајќи ја Неговата праведност, верувајќи во Неговата милост“ (Gospel Workers, стр. 156, 157 оригинал).

Покрај тоа, секој верник, инсистирала таа, е повикан да биде дел од Божјата мисија. „Господ од секој верник во нашите цркви бара да вложи далеку поголем личен напор“ (Evangelism, стр. 113 оригинал).

„Во Господовото дело не смее да има мрзливи. Различни лица нека се обединат како „ловци на луѓе“. Тие треба да се стремат да ги водат луѓето од расипаноста на овој свет во спасоносната чистота на Христовата љубов“ (Evangelism, стр. 115 оригинал). Самата Елена Г. Вајт била мисионерка во Европа во текот на 1880-тите, а во Австралија во текот на 1890-тите.

Токму поради Божјиот пророчки повик на лично посветување и мисија, сатаната е „разлутен“ (Откровение 12,17) на Божјиот народ на крајот на времето. Тоа се Исусовите следбеници кои ја имаат пораката, пророчкото водство и пророчкиот увид за последните времиња: „Господ ги открива опасностите што се околу нас и пред нас. Преку Духот на пророштвото Тој ги открива измамите што ќе го заработ светот и на својот народ му порачува: ‘Ова е патот, врвете по него!’ [Исаија 30,21.]... Големата борба ги разоткрива измамите на сатаната“ (Ellen G. White, Manuscript 31, 1890).

Сатаната е бесен кога луѓето му го предаваат својот живот на Исуса и прави сè што може за да ја поткопа довербата во Божјиот пророчки глас. Некои од неговите методи имаат за цел да го дискредитираат пророчкиот дар на Елена Г. Вајт како „неважен“. Впрочем, таа пишувала во време кое многу се разликува од нашето. Друг обид е да се внесе сомнеж на тој начин што се доведуваат во прашање нејзините пророчки тврдења и се укажува на неа како лажен пророк. Но, најефикасниот начин да се направи Елена Г. Вајт неважна е да се одвратат припадниците на сегашната генерација сами за себе да ги читаат нејзините списи.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата:

<https://whiteestate.org/absg/12>

13. Лекција Од 19 до 25 декември 2026

БЛАГОСЛОВИ ОД ПРОРОЧКАТА РЕЧ

ПРОУЧЕТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 1. Коринќаните 2,2; Јован 1,1-5; 2. Тимотеј 3,16.17; 2. Тимотеј 4,1-5; Исаија 40,1-5; Јован 17,20-23; 1. Коринќаните 1,10-13.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Целото Писмо е од Бога вдahновено и полезно за поука, за казнување, поправање и поучување во праведност, за да биде Божјиот човек усовершен и совршено подготвен за секое добро дело“ (2. Тимотеј 3,16.17).

Бог никогаш не бара од нас слепо да веруваме. Напротив, доказите за Неговото постоење се силни. Самата природа, дури и по 6000 години грев, сведочи за реалноста не само за Бога со неверојатна создателска моќ (видете ги фотографиите од вселенскиот телескоп Џејмс Веб), туку и за Бога на љубовта.

И тоа не е сè. Дури и откако „тој глас, што дојде од небото, ние го чувме, кога бевме со Него на светата гора“, Петар понатаму јасно ќе напише: „А освен тоа, ние имаме нешто уште поверно, а тоа е пророчкото слово; и добро правите што нему му обрнувате внимание, како на светило што свети на темно место, додека денот осамне и Деницата засвети во вашите срца“ (2. Петрово 1,18.19). Можеби ние не сме го чуле Божјиот глас, како што го чул Петар, но и „ние имаме нешто уште поверно, а тоа е пророчкото слово“.

Бог ни зборува преку своите пророци, и канонски (чиешто списи се во Библијата) и неканонски (чиешто списи не се во Библијата). Ни се дадени повеќе од обилни докази. Но останува прашањето: Дали сме отворени да ги прифатиме?

Светата историја покажува дека многумина не биле отворени. Бог, во Својата благодат, нека ни помогне да не ја направиме истата грешка.

ПРОРОШТВОТО ГО ИЗДИГНУВА ХРИСТА

Пророштвото е Божјиот начин на комуникација и поврзување со Неговиот народ. Затоа, не е ни чудо што сатаната (змејот) се разгневил на жената (Божјата црква) и започнал војна против остатокот од нејзиното семе (видете Откровение 12,17).

Кои се препознатливите обележја на овој остаток од потомството на жената? Тие ги држат заповедите и го имаат Исусовото сведоштво. А стихот Откровение 19,10 ни кажува дека Исусовото сведоштво е „духот на пророштвото“.

Прочитајте 1. Коринќаните 2,2 и Галатјаните 6,14. Како Павле ја гледа целта на својот живот и служба – она што го мотивирало, големата цел за која живеел?

Покрај своите сопствени искуства, апостолите го прифатиле Исуса и врз основа на сведоштвата на пророците и праведните луѓе, чиешто зборови биле кажувани во текот на многу векови. Христијанскиот свет поседува целосен и довршен синџир од докази што се протегаат и низ Стариот и низ Новиот завет. Во Стариот завет, тоа се докази што откриваат дека во Исус се исполниле сите пророштва што зборувале за ветениот Спасител. Сето ова е повеќе од доволно за да се обезбеди цврст темел за верата на оние кои се спремни да веруваат. „Божја намера била да му даде на човечкиот род чесна можност да развие вера во моќта на Бога и Неговиот Син, и во дејствувањето на Светиот Дух“ (Ellen G. White, The Spirit of Prophecy, кн. 3, стр. 182).

Во многу работи, прашањето за спасоносната вера нема интелектуална, туку морална природа. Тоа е прашање на срцето, а не на главата. Кога луѓето го затвораат своето срце, и нивниот ум, за жал, се затвора.

Прочитајте го текстот: Јован 1,1-5. Што ни кажуваат овие стихови за тоа кој е Исус?

Ако Исус, Божјото слово, кој постоел отсекогаш – ако Тој, значи, се отелотворил и се настанил меѓу нас, тогаш потполно е јасно дека Исус бил главната личност и на зборовите и пораките што Бог им ги дал на Своите пророци. Дури и пророците чии пораки не се однесувале изрично на Исуса, сепак биле вдихнати од Светиот Дух.

Размислувајте за чудесата на вселената, а потоа само помислете дека Оној што ја создал, Исус, истовремено е и Оној што умрел за нас. Каква голема надеж ви пружа ова?

ПРОРОШТВОТО ЈА ПОТВРДУВА БИБЛИЈАТА

Библијата е во крајна линија производ на Светиот Дух преку дарот на пророштвото. Стихот 2. Петрово 1,21 го открива процесот што го користел Бог: „Зашто никогаш според човечката волја не е изречено пророштво, туку светите Божји луѓе зборувале вдахнати од Светиот Дух.“

Прочитајте ги стиховите 2. Тимотеј 3,16.17. Како овој текст ги нагласува истовремено и авторитетот и вдахновеноста на Светото писмо?

Кога не би била Библијата, луѓето би останале без начин да се снајдат меѓу стапите на овој грешен свет, што би бил сигурен пат кон уништување. Денес, Библијата се наоѓа насекаде и достапна е во многу формати, но не било секогаш така. На пример, во времето на Исус, достапни биле само старозавените свитоци, а освен свештениците и рабините можеле да ги читаат само одреден број луѓе. Повеќето луѓе честопати немале директен пристап до Светото писмо. Божјото слово било драгоцено во тоа време.

Прочитајте го стихот Лука 24,27. Со што се послужил Исус по Своето воскресение за да им помогне на двајца од Неговите обесхрабрани ученици да ја разберат уникатната цел на Неговото дело?

Исус, најголемиот Пророк на сите времиња – Оној кој е самиот Словото (Јован 1,1-3) – го издигнувал Светото писмо (Јован 7,38). Еден од најдрагоцените благослови на дарот на пророштвото е тоа што тој ја потврдува Библијата.

„Оние кои се осведочени дека Светото писмо е Божји глас и кои сакаат да ги следат неговите учења, треба да го проучуваат секојдневно, и секојдневно да го примаат духовниот дар и сила кои се обезбедени за секој искрен верник преку дејствувањето на Светиот Дух“ (Елена Г. Вајт, Знаци на времето, 8 март 1910 година). Автентичниот дар на пророштвото секогаш го воздигнува Светото писмо, секогаш ги упатува луѓето на Божјото Слово како единствено правило на верата и практиката.

Зошто Исус ги упатил двајцата ученици на Светото писмо пред да им го открие својот идентитет? Судејќи според ова, од колкава темелна важност треба да биде Словото за нас?

ПРОРОШТВОТО Е БОЖЈИ ДЕТЕКТОР ЗА ЛАГИ

Некои научници проценуваат дека денес во светот постојат повеќе од 45.000 христијански деноминации. Како можела верата која започнала со Исуса Христа да се развие во толку многу различни системи на верување? Одговорот лежи во тоа дека со текот на времето се развиле многу различни толкувања на Светото писмо. Очигледно е дека не можат сите да бидат точни бидејќи, на крајот на краиштата, во многу случаи она што го учи една црква е во спротивност со она што го учи друга.

Од самиот почеток (видете: 1. Мојсеева 2,16.17; 1. Мојсеева 3,1-5), збунетоста и збрката биле еден од најуспешните начини на сатаната да ги одврати луѓето од Божјата вистина. Како што направил со Адам и Ева, тој меша токму толку вистина со заблуда за луѓето да ги доведе под своја контрола. Сатаната постојано го заведува Божјиот народ (2. Летописи 36,14-16). Тој се обидел дури да го измами и Исуса (Матеј 4,1-11), но Тој нападите на сатаната ги дочекал со јасното: „Напишано е“ (Матеј 4,4).

Прочитајте го текстот 2. Тимотеј 4,1-5. Кој важен совет му го дава Павле на Тимотеј во врска со Божјото Слово? Зошто толку решително барал Тимотеј да биде духовно подготвен за она што ќе дојде?

Павле со пророчко око однапред видел дека ќе дојде време кога луѓето ниту ќе го сакаат Божјото Слово ниту ќе му се покоруваат. Наместо тоа, тие ќе бараат духовни учители кои ќе им ја скокоткаат фантазијата со нивните лукаво смислени басни. На таквите луѓе Бог им испраќа тешки заблуди, за да поверуваат токму во тие лаги по кои трагаат. „И затоа Бог ќе им испрати сила на заблуда за да поверуваат на лагата, та да бидат осудени сите кои не поверуваа во вистината, а ја засакаа неправдата“ (2. Солуњаните 2,11.12).

Но, на оние кои се со отворен ум, Исус им ветил дека ќе ја „познаат вистината“ (Јован 8,32). Пророчкиот дар е Божје средство за одвојување на вистината од заблудата, и светлината од темнината.

Во извесна смисла, можеме прилично лесно да дознаеме кои, меѓу сите тие различни деноминации, се држат до вистината. Ако не се откажете од седмиот ден – Саботата (библиски цврсто вемелена), практично сте избришале 99,5 проценти од понудените опции, бидејќи огромното мнозинство цркви не ја почитуваат четвртата заповед.

Ако не сакате да верувате дека мртвите или одат веднаш во рајот за да бидат со Исуса, или веќе горат или ќе горат во пеколот за цела вечност – што тогаш?

Тукушто сте елиминирале 99,5 од преостанатите 0,5 проценти.

Па, каде на друго место би можеле да одите, освен во Црквата на адвентистите на седмиот ден?

ПРОРОШТВОТО ДАВА УТЕХА ЗА БОЖИОТ НАРОД

Прочитајте го текстот Матеј 11,28.29. Што ни кажува Исус да правиме? Што им ветува Тој на сите што доаѓаат кај Него?

Бог отсекогаш бил заинтересиран за благосостојбата на човечките суштества. Пред да ги создаде Адам и Ева, Тој им подготвил совршено престојувалиште, кое ќе им донесе и среќа и задоволство (1. Мојсеева 1). Тој обезбедил сè што е потребно за нивната удобност. А откако светиот пар паднал, Бог дошол да ги побара (1. Мојсеева 3,9), го најавил доаѓањето на Спасителот (1. Мојсеева 3,15) и обезбедил облека за да ја покрие нивната голотија (1. Мојсеева 3,21). Бог е навистина заинтересиран за благосостојбата на своите созданија.

Веројатно ниеден благослов од дарот на пророштвото не е толку занемарен како неговата улога како извор на утеха и обновување за Божјиот народ во секое време.

Прочитајте го текстот Исаија 40,1-5. Која порака му ја дава Бог на пророкот за својот напатен народ? Како можеме да го примениме овој принцип на нас денес?

Бог сакал народот на Јуда да знае дека, иако мора да ги казни, нема целосно да ги отфрли. Тој не му дал на пророкот Исаија само порака на охрабрување за Неговиот угнетен народ, туку му дава и прецизно упатство како да ја пренесе. Оваа порака требало да се пренесе со голема благост, љубов и грижа. Бог толку многу сакал оваа утешна порака да допре до срцата на Неговиот народ што ништо не препуштил на случајноста. Ваквите утешни пораки се повторуваат низ целата Книга на пророкот Исаија (Исаија 12,1; Исаија 49,13; Исаија 51,3, итн.).

Апостол Павле предупредил дека оние кои сакаат да живеат побожно во Христа Исуса ќе доживеат жестоко прогонство (2 Тимотеј 3,12). Во тешките времиња што претстојат, ќе ни требаат зборови на утеха и надеж. Дарот на пророштвото е средство што Бог ќе го употреби за да го утеша и зајакне својот народ пред Исус да се врати да ги земе дома.

Во кои области од вашиот живот ви е потребно да чуete зборови на утеха и надеж? За што нè оспособува Бог откако ќе нè утеша? (2. Коринќаните 1,3,4).

ПРОРОШТВОТО ГО ОБЕДИНУВА ТЕЛОТО ВО ХРИСТА

Прочитајте ги текстовите Јован 17,20-23 и 1. Коринќаните 1,10-13. Кој основен повик се наоѓа во сржта на овие два пасуса од Светото писмо?

Додека се приближувал кон крстот, во Исусовото срце преовладувала една желба. Тој сакал Неговите следбеници да бидат едно, како што се Тој и Отецот едно во љубовта, намерите и дејствувањето. Единството за кое се молел Исус не е некоја безлична униформност. Таа молитва на Исус е моќно пророштво кое ќе се исполни пред Неговото враќање – таа сложено соединета социјална мрежа на човештвото, составена од луѓе од различно потекло, етничка припадност и поглед на светот, ќе биде обединета во Него и во Отецот преку силата на Светиот Дух. Апостол Павле ја развива оваа тема понатаму кога ги моли верниците во Коринт да бидат со исти мисли, да ја зборуваат истата вистина и да нема раздор меѓу нив (1. Коринќаните 1,10). Но, зошто е толку важно ова проречено единство?

Исус се молел: „За да бидат сите едно, како што си Ти, Оче, во Мене, и Јас во Тебе; па така и тие да бидат во Нас едно, и да поверува светот дека Ти си Ме пратил“ (Јован 17,21).

Бог сака сите луѓе да се спасат, но за да можат да бидат спасени, тие прво мора да веруваат во Исуса и во тоа дека Бог го испратил да го спаси светот. Кога разновидна група луѓе ќе тврди дека Исус е нивен Господ и Спасител, кога ќе се сакаат едни со други и несебично ќе си служат едни на други, тогаш светот ќе поверува дека Исус е оној што тврдел дека е. Единството по кое копнеел Исус има и цел и сила. За жал, уште од самиот почеток, непријателот постојано работел на рушење на тоа единство. Видете, на пример, Дела 6,1. И христијанството оттогаш е длабоко поделено!

Единството е дело на Светиот Дух и се остварува преку даровите што Тој ги дава. Ефесјаните 4,11-15 ни кажува дека даровите на Светиот Дух се даваат за да ги опремаат верниците за служба и за изградување на Христовото тело „додека сите не го достигнеме единството на верата и познанието на Синот Божји, до состојба на совршен човек, до мера на возраста на Христовата полнота“ (Ефесјаните 4,13). Пророчкиот дар, еден од препознатливите дарови на Духот, е од суштинска важност за единството на Божјиот народ, особено како што се приближува второто Исусово доаѓање, за да можат луѓето да поверуваат во Господа Исуса Христа и да бидат спасени (Дела 16,31).

Во време кога Црквата на адвентистите на седмиот ден е можеби најразновидното протестантско тело на верници во светот, како можеме да покажеме таков вид единство што им помага на луѓето да поверуваат во Исуса? Кои сили го загрозуваат тоа единство?

ВКУСЕТЕ ГИ ПОВТОРНО

Пред повеќе години, компанијата „Келог“ осмисли интересен рекламен слоган за своите житарки за појадок. Во обид да ги врати клиентите кои се префрлиле на други произведувачи, ги охрабрувала со зборовите: „Вкусете ги повторно за прв пат“. Дали таа изрека може да важи и за адвентистите на седмиот ден, кои поминуваат многу време проучувајќи ја Библијата и Елена Г. Вајт, а помалку време „вкисувајќи“ ги нејзините списи? Присуството на семинари за Елена Г. Вајт ќе ви даде некои сознанија за нејзиниот живот и служба, но ако сами не ги „вкусите“ нејзините списи, нема да можете правилно да ги оцените нејзините пророчки пораки и да ги доживеете духовните благослови што тие ги даваат. Само оние што го читаат тоа што таа го напишала, особено во соодветниот контекст, можат целосно да сфатат што навистина ни дал Бог.

Како што спомнувавме во текот на целото ова тримесечје, Елена Г. Вајт нè утврдува во библиската вистина и нè поврзува со Бога. Навистина има благослови во читањето на нејзините пророчки пораки.

Истражувањето спроведено од Роџер Дадли и Дес Камингс Помладиот открива некои многу интересни факти. Оние кои редовно ги читаат списите на Елена Г. Вајт имаат подлабок и поблизок однос со Исуса од оние кои не го прават тоа. Тие исто така имаат посилна сигурност во спасението, поредовно семејно богослужение и поголема желба да им сведочат на другите. „Ретко кое истражување дава докази што толку убедливо укажуваат на еден заклучок“, напишале тие двајцата истражувачи. „Во анкетата за раст на црквата, во секоја ставка што се однесува на личните ставови и навики, членот кој редовно ги проучува книгите на Елена Г. Вајт доследно постигнува повисоки резултати од оние кои ги читаат само повремено или никогаш... Заклучокот што произлегува е дека редовното читање на материјалите на Елена Вајт навистина имаат позитивно влијание врз христијанскиот живот и сведочење“ (Dudley and Cummings, „Who Reads Ellen White?“ Ministry, октомври 1982, стр. 12).

Во текот на ова тримесечје дознавме дека Бог комуницира со луѓето преку своите пророци. Нивните пораки нè поврзуваат со Бога и вршат свето и посветувачко влијание врз сите аспекти на човечкиот живот, особено во врска со ветувањето за спасението што се наоѓа во Исуса: „Вкусете и видете колку е добар Господ“ (Псалм 34,8). Тие нè повикуваат на свето дејствување, на преобразување на животот, на лично евангелизирање и на живот посветен на служба на другите. Ова е неопходната подготовка за да ја исполниме нашата улога во последната објава до светот додека го чекаме Исусовото доаѓање.

За да дознаете повеќе, посетете ја веб-страницата:
<https://whiteestate.org/absq/13>.

УТРИНСКИ СТИХОВИ ОКТОМВРИ

СРЕКЕН НАРОД

САРА СЕ ИЗРАДУВАЛА ЗАТОА ШТО ДОБИЛА СИН

1. Четврток **Јован 8,56.** Аврам се израдувал бидејќи го видел Христѝ
2. Петок **1. Мојсеева 21,6.** Сара се израдувала затоа што добила син
3. Субота **1. Самоилова 2,1.** Ана затоа што Боџ ја исполнил нејзината молитва

ИЗРАЕЛ СЕ РАДУВАЛ НА БОЖЈАТА ДОБРИНА

4. Недела **2. Мојсеева 18,8.9.** Мојсеј и Јошор ... затоа што Боџ го избавил Израел
5. Понеделник **1. Лейѝиис 29,9.** Израел ...што можел да ѝриложи за Храмотѝ
6. Вторник **1. Царевиѝе 8,65.66.** Израел се радувал на Божјата добрина
7. Среда **2. Лейѝиис 29,36.** Јуда се радувал на обновувањето на Храмотѝ
8. Четврток **2. Лейѝиис 30,21.23.** Јуда пронашол радосѝ во ѝасхалната свеченосѝ
9. Петок **Ездра 6,15.16.** Израел се радувал на ѝосвеѝувањето на Храмотѝ
10. Субота **Неемија 8,11.12.** Израел му се враѝил на Боџа и се радувал

ЈУДА СЕ РАДУВАЛ НА РЕФОРМАТА

11. Недела **Неемија 8,17.** Израел ... што ѝовѝорно бил ѝрифатѝен
12. Понеделник **1. Самоилова 11,15.** Израел се радувал што добил цар
13. Вторник **1. Царевиѝе 10,8.9.** Соломон ... на мудросѝа што ја добил од Госѝода
14. Среда **2. Царевиѝе 11,12.20.** Јуда се радувал на реформата
15. Четврток **Есѝира 8,16.17.** Евреиѝе ... на избавувањето од смрѝиѝа
16. Петок **Даниел 6,23.** Дариј ... затоа што Даниеловиѝоѝ Боџ е моѝен
17. Субота **Маѝеј 2,9.10.** Мудрециѝе ... на Госѝодовоѝо водсѝво

ЗАКХЕЈ РАДОСНО ГО ПРИМИЛ

18. Недела **Лука 19,37.38.** Мношѝвоѝо ... на Христѝовоѝо царско влеѝување
19. Понеделник **Лука 1,13.14.** Захарија и Елисавеѝа ...на раџањето на својѝо син
20. Вторник **Јован 3,29.** Радосѝа на Јован ... го ѝодџѝвува ѝаѝоѝ за Сѝасѝелѝоѝ
21. Среда **Лука 19,5.6.** Закхеј радосно го ѝримил
22. Четврток **Лука 10,17.** Седумдесетѝтемина ученици ... на Неџоваѝа сила
23. Петок **Маѝеј 28,8.** Двеѝе Мариѝ ... на весѝа за воскресениеѝо
24. Субота **Јован 20,20.** Ученициѝе ... коџа го виделе воскреснаѝиѝоѝ Госѝод

ЕВНУХОТ СЕ РАДУВАЛ НА СВОЕТО ОБРАТУВАЊЕ

25. Недела **Лука 24,51.52.** По вознесениеѝо завладеала џолема радосѝ
26. Понеделник **Дела 8,5.8.** Во Самарија ...Филиј ѝройоведал за Христѝа
27. Вторник **Дела 8,39.** Евнухоѝ се радувал на своето обраѝување
28. Среда **Дела 11,22.23.** Варнава се радувал на новиѝе верници.
29. Четврток **Дела 12,13.14.** Рода ... за избавувањето на Пеѝар
30. Петок **Дела 13,47.48.** Незнаѝиѝиѝе ѝоверувале ...
31. Субота **2. Коринѝаниѝе 8,1.2.** Македонциѝе ... да се ѝѝкажаѝ од своиѝе ѝѝѝреби

УТРИНСКИ СТИХОВИ – НОЕМВРИ

РАДОСНА ВЕСТ

МИР И РАДОСТ ВО ДУХОТ

1. Недела **Исаија 12,3.** Извор на сѝсаниеиѝо
2. Понеделник **Лука 2,10.11.** Божјиот најголем дар за светиот – Неговиот Син
3. Вторник **Лука 8,1.** Исус ја носел Радоснаиѝа вести од месѝо до месѝо
4. Среда **Дела 13,32.33.** Павле и Варнава ја носат Радоснаиѝа вести во Антиохија
5. Четврѝок **Римјаниѝе 10,15.** Објавување на Радоснаиѝа вести на ближниѝе.
6. Петок **Матѝеј 13,44.** Радостѝ йоради кјујување на богаѝисѝивоѝо
7. Сабота **Римјаниѝе 14,17.** Мир и радостѝ во Духотѝ

БОЖАТА ПОРАКА УПАТЕНА ДО МЕНЕ

8. Недела **1. Јованово 1,4.** Поѝиѝолна среќа
9. Понеделник **Еремија 15,16.** Примање на Речѝа со радостѝ и веселба
10. Вторник **Псалм 119,162.** Божјаиѝа йорака уѝаѝена до мене
11. Среда **Изреки 2,10.11.** Зашѝо дава мудростѝ и разбирање
12. Четврѝок **Матѝеј 13,20.21.** Бидетѝе уѝвргдени да ѝи издржиѝе неволјиѝе и искушенијаиѝа
13. Петок **Дела 2,41.** Крѝѝтавањеиѝо
14. Сабота **Марко 12,37.** Обичниѝе луѓе можат да ја разбератѝ Твојаиѝа реч

ЗАЛОГ НА ВЕЧНИОТ ЖИВОТ

15. Недела **Лука 8,40.** Речѝа е светилина йо која мноѝумина койнеатѝ
16. Понеделник **Псалм 119,174.** Послушностѝа кон Законотѝ носи радостѝ
17. Вторник **Псалм 119,47.** Боѝ ќе ѝо заѝише во моеѝо срце
18. Среда **Изреки 29,18.** Правилнотѝо йосѝаѝување носи радостѝ
19. Четврѝок **Псалм 19,7.8.** Законотѝ ѝо оѝкрива Божјиот каракѝтер
20. Петок **Псалм 119,111.** Залог на вечниот живоѝ
21. Сабота **Псалм 119,24.** Советѝ за среќен живоѝ

ВО САБОТНИОТ ДЕН

22. Недела **Јован 13,17.** Послушностѝа е иѝиѝ на верностѝа кон Боѝа
23. Понеделник **Псалм 122,1.** Радосно боѝослужение во Госѝодовиот дом
24. Вторник **Исаија 56,7.** Во молиѝтвениот дом
25. Среда **Исаија 58,13.14.** Во саботен ден
26. Четврѝок **Псалм 9,14.** Прославување на Госѝода
27. Петок **Филијјаниѝе 3,3.** Во Духотѝ
28. Сабота **1. Петрово 1,8.9.** Во размислување за Христѝа

ДОВЕРБА ВО БОГА

29. Недела **Филијјаниѝе 3,1.** Доверба во Боѝа
30. Понеделник **Песна над ѝесниѝе 2,3.4.** Заедниѝтѝивоѝо со Христѝа е драѝоценѝо искуѝѝво

УТРИНСКИ СТИХОВИ – ДЕКЕМВРИ

ВЕЧНО БЛАЖЕНСТВО

— ТИЕ КЕ ПРИМАТ СЛАВНА НАГРАДА —

1. Вторник	Псалм 30,5.	Божјата намера е да донесе светлина во темнината
2. Среда	Псалм 126,5.	Верните работници ќе жнеат со радост
3. Четврток	Псалм 126,6.	Тие ќе ја примат славната награда
4. Петок	Јован 4,36.	Сите работници ќе примат награда
5. Сабота	Лука 6,23.	Оваа надеж треба да го развесели моето срце

— СОЗНАНИЕ ДЕКА НЕ СУМ РАБОТЕЛ НАПРАЗНО —

6. Недела	Евреите 10,34.	Да го избереме небесното наместо земното
7. Понеделник	1. Солунјаниите 2,19.20.	Венецот на радоста е плод на мојата работа
8. Вторник	Матееј 25,21.	Да ја делиме радоста со Христа
9. Среда	Дела 20,24.	Со радост да ја довршаме работата доверена од Небото
10. Четврток	Филипјаниите 2,16.	Сознание дека не сум работел напразно
11. Петок	Исаија 65,13.	Господовото доаѓање им носи срам на беззакониките
12. Сабота	Јуда 24,25.	Без мана пред престолот на Овците

— КЕ ГО СПРЕТНЕМЕ ГОСПОДА ИСУСА —

13. Недела	Евреите 12,2.	Не обрнувал внимание на срамот
14. Понеделник	Јов 33,26.	Ќе го згледаме Божјото лице
15. Вторник	Исаија 25,9.	Ќе го среќнеме Господа Исуса
16. Среда	Исаија 66,5.	Ќе се радуваме на Нежовото доаѓање
17. Четврток	Дела 2,28.	Ќе се радуваме што ќе го згледаме Нежовото лице
18. Петок	1. Петрови 16,27.	Ќе ги видиме Нежовата слава и величество
19. Сабота	Исаија 58,14.	Ќе се веселат во Нежо низ сета вечност

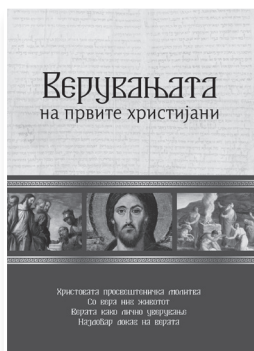
— ЕДЕМСКАТА ГРАДИНА —

20. Недела	1. Јованово 3,2.	Ќе бидеме како Нежо
21. Понеделник	Исаија 35,1.	Воодушевување на новата Земја – дрвот е оштринет
22. Вторник	Исаија 35,2.	Ќе владеат само радост и љубов
23. Среда	Исаија 51,3.	Едемската градина
24. Четврток	Псалм 46,4.	Река на вода на живоот
25. Петок	Исаија 60,15.	Градо на Господов
26. Сабота	Исаија 65,19.	Нема да има плаќање и жалост

— БЕСКРАЈНА СРЕКА —

27. Недела	Исаија 65,21.22.	Ќе уживаме во делата на своите раце
28. Понеделник	Лука 12,32.	Радоста засекогаш ќе владее во царството на Овците
29. Вторник	Исаија 35,10.	Бескрајна среќа
30. Среда	Исаија 65,18.	Ќе живееме на новата Земја
31. Четврток	Исаија 16,11.	Засекогаш ќе се радуваме на Божјите благослови

ДОПИСНА БИБЛИСКА ШКОЛА НА ИНТЕРНЕТ

Дописната библиска школа – „Библијата зборува“ е достапна и на интернет; извонредна можност многу луѓе да се запознаат со Библијата и нејзините вистини. Најновата веб-страница нуди осум нови дописни школи: Славните вистини на Библијата, Верувањата на раните христијани.

Археологијата – ископување на минатото, Тајните на пророштвата, Сторијата за апостол Павле, Потрага и Здравјето на дофат. Проучувајте онлајн и споделувајте ја Радосната вест!

ПОРАЧКИ:

- кај вашиот повереник за литература,
- на поштенски фах 215, 1000 Скопје
- или на тел. 02 / 20 30 777

СЕКОЈДНЕВНО ЧИТАЊЕ НА БИБЛИЈАТА

Октомври

1.	Амос 1-3
2.	4-6
3.	7-9
4.	Авдија и Јона 1-4
5.	Михеј 1-4
6.	5-7
7.	Наум 1-3
8.	Авакум 1-3
9.	Софонија 1-3
10.	Агеј 1-2
11.	Захарија 1-3
12.	4-6
13.	7-10
14.	11-14
15.	Малахија 1-4
16.	Матеј 1-5
17.	6-8
18.	9-11
19.	12-13
20.	14-15
21.	16-17
22.	18-20
23.	21-25
24.	26-28
25.	Марко 1-3
26.	4-6
27.	7-9
28.	10-13
29.	14-16
30.	Лука 1-3
31.	4-6

Ноември

1.	Лука 7-8
2.	9-11
3.	12-14
4.	15-17
5.	18-20
6.	21-22
7.	23-24
8.	Јован 1-3
9.	4-6
10.	7-9
11.	10-12
12.	13-15
13.	16-18
14.	19-21
15.	Дела 1-3
16.	4-6
17.	7-9
18.	10-12
19.	13-15
20.	16-18
21.	29-23
22.	24-26
23.	27-28
24.	Римјаните 1-3
25.	4-6
26.	7-9
27.	10-12
28.	13-16
29.	1. Кор. 1-5
30.	6-9

Декември

1.	1. Кор. 10-12
2.	13-16
3.	2. Кор. 1-5
4.	6-9
5.	10-13
6.	Галатјаните 1-3
7.	4-6
8.	Ефешаните 1-6
9.	Филипјаните 1-4
10.	Колошаните 1-4
11.	1. Солуњаните 2-5
12.	2. Солуњаните 1-3
13.	1. Тимотеј 1-6
14.	2. Тимотеј 1-4
15.	Тит и Филимон
16.	Евреите 1-5
17.	6-9
18.	10-13
19.	Јаков 1-5
20.	1. Петрово 1-3
21.	2. Петрово 1-3
22.	1. Јованово 1-3
23.	4-5
24.	2. и 3. Јованово
25.	Јудино послание
26.	Откровение
27.	5-9
28.	10-13
29.	14-16
30.	17-19
31.	20-22

Октомври

1. Псалм 79.
2. Псалм 80.
- 3.** Псалм 81.
4. Псалм 82.
5. Псалм 83.
6. Псалм 84.
7. Псалм 85.
8. Псалм 86.
9. Псалм 87.
- 10.** Псалм 88
11. Псалм 89,1-13.
12. Псалм 89,14-26.
13. Псалм 89,27-39.
14. Псалм 89,40-52.
15. Псалм 90.
16. Псалм 91.
- 17.** Псалм 92.
18. Псалм 93.
19. Псалм 94.
20. Псалм 95.
21. Псалм 96.
22. Псалм 97.
23. Псалм 98.
- 24.** Псалм 99.
25. Псалм 100.
26. Псалм 101.
27. Псалм 102,1-14.
28. Псалм 102,15-28.
29. Псалм 103.
30. Псалм 104,1-18.
- 31.** Псалм 104,19-35.

Ноември

1. Псалм 105,1-15.
2. Псалм 105,16-31.
3. Псалм 105,32-45.
4. Псалм 106,1-16.
5. Псалм 106,17-32.
6. Псалм 106,33-48.
- 7.** Псалм 107,1-21,
8. Псалм 107,22-43.
9. Псалм 108.
10. Псалм 109,1-16.
11. Псалм 109,17-31.
12. Псалм 110.
13. Псалм 111.
- 14.** Псалм 112.
15. Псалм 113.
16. Псалм 114.
17. Псалм 115.
18. Псалм 116.
19. Псалм 117.
20. Псалм 118,1-14.
- 21.** Псалм 118,15-29.
22. Псалм 119,1-14.
23. Псалм 119,15-29
24. Псалм 119,30-43
25. Псалм 119,44-56.
26. Псалм 119,57-90.
27. Псалм 119,91-117.
- 28.** Псалм 119,118-143.
29. Псалм 119,144-176.
30. Псалм 120.

Декември

1. Псалм 121.
2. Псалм 122.
3. Псалм 123.
4. Псалм 124.
- 5.** Псалм 125.
6. Псалм 126.
7. Псалм 127.
8. Псалм 128.
9. Псалм 129.
10. Псалм 130.
11. Псалм 131.
- 12.** Псалм 132.
13. Псалм 133.
14. Псалм 134.
15. Псалм 135.
16. Псалм 136,1-14.
17. Псалм 136,15-26.
18. Псалм 137.
- 19.** Псалм 138.
20. Псалм 139.
21. Псалм 140.
22. Псалм 141.
23. Псалм 142.
24. Псалм 143.
25. Псалм 144.
- 26.** Псалм 145.
27. Псалм 146.
28. Псалм 147.
29. Псалм 148.
30. Псалм 149.
31. Псалм 150.

Им предлагаме на верниците овие шекстиви да ги читаат во шекот на вечерното богослужение во своето семејство.

ЗАОЃАЊЕ НА СОНЦЕТО

ПОЧЕТОК НА САБОТНИОТ ДЕН

ОКТОМВРИ 2026

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Виница	18:10	17:58	17:47	17:37	16:27
Колешино	18:09	17:58	17:46	17:36	16:26
Стар Дојран	18:10	17:58	17:47	17:37	16:27
Куманово	18:13	18:01	17:50	17:39	16:30
Неготино	18:12	18:00	17:49	17:39	16:29
Струмица	18:10	17:58	17:47	17:37	16:27
Кочани	18:11	17:59	17:47	17:37	16:27
Велес	18:13	18:01	17:50	17:40	16:30
Кавадарци	18:12	18:01	17:50	17:39	16:30
Дебар	18:18	18:07	17:55	17:45	16:35
Скопје	18:14	18:03	17:51	17:41	16:31
Битола	18:15	18:04	17:53	17:42	16:33
Кичево	18:17	18:05	17:54	17:43	16:34
Лаки	18:10	17:58	17:47	17:36	16:26
Чифлик	18:12	18:00	17:49	17:38	16:29
Штип	18:12	18:00	17:49	17:38	16:28
Тетово	18:16	18:04	17:53	17:43	16:33
Јегуновце	18:16	18:04	17:52	17:42	16:32
Росоман	18:13	18:01	17:50	17:39	16:30
Гевгелија	18:11	17:59	17:48	17:38	16:28
Свети Николе	18:12	18:01	17:49	17:39	16:29
Делчево	18:09	17:57	17:46	17:35	16:26
Валандово	18:10	17:59	17:48	17:37	16:28
Охрид	18:17	18:06	17:55	17:44	16:35
Радовиш	18:10	17:59	17:48	17:37	16:27
Прилеп	18:14	18:03	17:52	17:41	16:32

*Податоциите во табелата изведени се според летното сметање на времето.

ЗАОЃАЊЕ НА СОНЦЕТО

ПОЧЕТОК НА САБОТНИОТ ДЕН

НОЕМВРИ 2026

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Виница	16:18	16:11	16:05	16:01
Колешино	16:18	16:11	16:05	16:01
Стар Дојран	16:19	16:12	16:06	16:02
Куманово	16:21	16:13	16:08	16:03
Неготино	16:21	16:14	16:08	16:04
Струмица	16:19	16:11	16:06	16:02
Кочани	16:19	16:11	16:05	16:01
Велес	16:21	16:14	16:08	16:04
Кавадарци	16:21	16:14	16:08	16:04
Дебар	16:27	16:20	16:14	16:10
Скопје	16:22	16:15	16:09	16:05
Битола	16:25	16:18	16:12	16:08
Кичево	16:25	16:18	16:12	16:08
Лаки	16:18	16:10	16:05	16:01
Чифлик	16:20	16:13	16:08	16:04
Штип	16:20	16:12	16:07	16:03
Тетово	16:24	16:17	16:11	16:07
Јегуновце	16:23	16:16	16:10	16:06
Росоман	16:21	16:14	16:08	16:04
Гевгелија	16:20	16:13	16:07	16:03
Свети Николе	16:20	16:13	16:07	16:03
Делчево	16:17	16:10	16:04	16:00
Валандово	16:19	16:12	16:06	16:02
Охрид	16:27	16:20	16:14	16:10
Радовиш	16:19	16:12	16:06	16:02
Прилеп	16:23	16:16	16:10	16:06

*Податоциите во табелата изведени се според летното сметање на времето.

ЗАОЃАЊЕ НА СОНЦЕТО

ПОЧЕТОК НА САБОТНИОТ ДЕН

ДЕКЕМВРИ 2026

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Виница	15:59	15:58	16:00	16:04
Колешино	15:59	15:59	16:01	16:04
Стар Дојран	16:00	16:00	16:02	16:05
Куманово	16:01	16:01	16:02	16:06
Неготино	16:02	16:01	16:03	16:07
Струмица	16:00	15:59	16:01	16:05
Кочани	15:59	15:59	16:00	16:04
Велес	16:02	16:02	16:04	16:07
Кавадарци	16:02	16:02	16:04	16:07
Дебар	16:08	16:08	16:09	16:13
Скопје	16:03	16:02	16:04	16:08
Битола	16:06	16:06	16:08	16:11
Кичево	16:06	16:06	16:08	16:11
Лаки	15:58	15:58	16:00	16:03
Чифлик	16:01	16:01	16:03	16:06
Штип	16:00	16:00	16:02	16:05
Тетово	16:05	16:04	16:06	16:09
Јегуновце	16:04	16:03	16:05	16:09
Росоман	16:02	16:02	16:04	16:07
Гевгелија	16:01	16:01	16:03	16:06
Свети Николе	16:01	16:01	16:02	16:06
Делчево	15:57	15:57	15:59	16:02
Валандово	16:00	16:00	16:02	16:05
Охрид	16:08	16:08	16:09	16:13
Радовиш	16:00	15:59	16:01	16:05
Прилеп	16:04	16:04	16:06	16:09

*Податоциите во табелата изведени се според летното сметање на времето.

Цркви, групи и поединци на Христијанската адвентистичка црква во Република Македонија

МОЈ ДНЕВНИК НА ПОСРЕДНИЧКА МОЛИТВА

„Според Божјиот план, како одговор на нашата молитва со вера, Бог ќе ни го даде она што не би ни го дал кога за тоа не би го молеле“ (Елена Вајт, *Големата борба*, стр. 442). „Развивајте ја навиката да разговарате со Спасителот. ... Вашето срце секогаш нека се издигнува во тивка молитва за помош, за светлина, за сила, за мудрост. Секој ваш здив нека биде молитва“ (Елена Вајт, *Пајџ во љубовар живој*, стр. 328).